

Az abortusz dráma

By Adrian P. Swanson

Publio Kiadó

2012

Minden jog fenntartva!

1.Fejezet: Osztályharc

Három fiatal lány beszélgetett az osztályterem egyik eldugott sarkában. Szinte nem is társalogtak, inkább sugdolóztak, hogy még véletlenül se hallja meg őket senki. Olyan titkokat fecsegték ki egymás között, ami csak nők között adható ki. Nagyon fontos lehetett, ami nem túrt halasztást, hiszen a tanításnak már régen vége volt, kint pedig a nyári nap sugara itatta a földet.

– Hogy sikerült a hétvége, Kati? – kérdezte kaján mosollyal az egyik lány.

Egész jól, egész jól! – mosolygott Kati.

Csak ennyi? Tudod, mire gondolok! Ne kelljen mindent harapófogóval kihúzni belőled! – teremtette le a lány.

A részletekre is kíváncsi vagy? – felelt büszke hangon Kati.

Úristen! Tehát megvolt? – lelkesedett a lány.

Igen! De még mennyire lányok! Nem vagyok többé szűz! Ünnepnap ez a mai!

Miért olyan fontos ez? – vágott közbe az eddig csendben figyelő lány. Jaj, Niki! Már megint elrontod az örömeinket! Olyan izé vagy!

Ugye most nem azzal akarsz jönni, hogy a szüleim, azt mondták, hogy...

~~~~~ Miért nem lazítasz egy kicsit? Miért nem élvezed az életet?

Pedig így van. Nemcsak a szüleim, de a lelkipásztor is azt mondja mindig, hogy a szexuális élet nem helyes házasság előtt. Meg azt is mondta, hogy ilyen fiatalon még nem vagyunk képesek felfogni, milyen veszélyekkel járhat egy ilyen együttlét. Ilyen korban még nem ezen kellene gondolkodnunk.

Még hogy bűn! Ami ennyire jól esik, az nem lehet bűn! Ez akkora ostobaság, amit még életemben nem hallottam! – nevetett fel hangosan Kati.

Nem minden jó dolog Isten szemében, ami látszólag nem bűn! Ezért van a Biblia, hogy ne nekünk kelljen megítélnünk, hogy mi a jó és mi a rossz.

Na ne mondd, hogy te apáca akarsz lenni. Vadd be, megfordult már a fejedben, hogy ideje lenne elvesztened a szüzességedet! Soha nem fantáziáltál arról, hogy milyen lehet? – csodálkozott Kati.

Na jó, szoktam, de...

Mondtam én, mondtam én! Legbelül te is vágysz rá, csak rád aggatták ezt a vallásos köntöst.

Niki! Nem élünk már a középkorban! Azok az idők elmúltak. A mai modern világban ez a természetes.

Azt mondd?

Persze! Csak egyszer fiatal az ember lánya, nem igaz? Használd ki, mert pár év múlva, ha visszatekintesz, bánni fogod, hogy elmulasztottál dolgokat. Éljezd az életet! Nézz meg minket! Nekünk lett tőle valami bajunk? – győzködte Beatrix, a harmadik lány.

Nem úgy tűnik.

Na ugye! Katinak sohasem volt ilyen sima az arca. Hidd el, ez jót tesz testnek és a léleknek egyaránt!

Szombat este lesz nálam egy kis házibuli, mert nem lesznek otthon a szüleim! Egy ilyen alkalmat nem szabad elszalasztani. Ez a bűn! – ajánlotta fel Kati.

Ugye, elengednek Niki? – kérdezte óvatosan Beatrix.

Remélem, de nem maradhatok éjfélnél tovább.

Miért? Kőpött a maci, és ágyba kell bújni? – nevetett Kati.

Ez az ágyba bújni! De nem mindegy, hogy kivel. A játékmacival, vagy...

Vagy egy igazi mackós férfival! – dobta vissza a labdát Kati.

Csak ezen jár az eszetek? Semmi más nem jut eszetekbe a buliról? – háborodott fel Niki.

Buli van! – kiáltották egyszerre.

Neked is találunk majd egy jó pasit, ne izgulj! Sok helyes fiút hívtunk meg.

Majd meglátjuk lányok! Talán táncolok majd valakivel, de semmi több – háritotta el Niki a próbálkozást.

A lányok erre furcsán egymásra néztek, valami gúnyos tüsszel a szemükben. A háttérben már szöttek bizonyos terveket. Elhatározták, hogy majd ők megváltoztatják a lányt. Nem tudták elviselni, ha valaki más, mint ők. Hiszen az a természetes, ahogyan ők viselkednek, gondolkodnak, öltözködnek, hiszen mindenki más is így teszi, tehát ez a normális. Minden ettől eltérő jelenség pedig abnormális.

Niki szerencsére ebből nem vett észre semmit. A lányok jól titkolták maguk között a cselszövést. Nemcsak szépek, de ravaszak is voltak.

Nos, akkor lányok, szombaton találkozunk, addigra mindenki pihenje ki magát, hiszen szombat éjjel senki sem fog lefeküdni!

Dehogynem! Csak nem aludni! – nevetett Kati. Mindenki osztozott jókedvében. Értették a viccet és a célzást.

Ja és még valami lányok! Nincsenek otthon anyuék, mi következik ebből?

Nemcsak limonádét és bébitejet fogunk inni! Igazi piát, értitek? Alkoholt! – hangsúlyozta ki külön az utolsó szót Kati.

2. Fejezet: Kanos fiúk

Három fiú beszélgetett az iskola aulájában. Félrehúzódtak az egyik sarokba, hogy ne hallja meg őket senki. Olyan dolgokat kellett feltétlenül megvitatniuk egymással, ami csak a férfiakra tartozik. Természetes, hogy a lányok és a bulizás volt a témájuk.

Hallottad, András? Szombaton buli lesz Katiéknál! Elmegyünk? – kérdezte Misi.

Persze, ott a helyünk, arc! Engem egyébként az elsők között hívtak meg! – húzta ki magát a fiú.

Nagy esemény, haver! Én már azelőtt tudtam, hogy most szombaton buli lesz, mielőtt meg sem született a csaj!

Ezt most be is vettem ám! Amúgy tudom, hogy bejön neked a csaj, Misi! Legyen a tiéd, nekem nem kell, bár azon az éjjel minden megtörténhet, úgy érzem.

Remélem, hogy így is lesz majd! Te kinéztél már magadnak valami dögös bigét? Nehogy a végén szégyenben maradj!

Az nem történhet meg! Az a Niki, vagy hogy is hívják, elég helyes lány.

Mondd, te ismered is őt? Az a csaj olyan, akár a jéghegy. Könnyebb volna meghódítani a százéves öreganyámat, mint azzal a szűzcsajjal bármit is kezdeni.

Na mibe fogadjunk? Kétségbe vonod a férfi vonzerőmet?

Nem igazán érdekel, hogy milyen a férfiúi kisugárzásod, szép is volna! Engem a csajok érdekelnek, persze kivéve ezt az egyet. Az lehet, hogy nem is nő, csak úgy néz ki! – nevetett a fiú.

Na mibe fogadjunk, András, hogy szombat éjjel meghódítom a lányt. Megvannak az eszközeim.

Az kevés, barátom! Nem elég, hogy meghódítod, tedd magadévá, dönts le! Még jót is teszel vele szerintem, mivel a sulis szégyene.

Na nem sokáig, ha a kezem közé kerül. Így még izgalmasabb a dolog! Én bármelyik csajt meg tudom hódítani.

Oké! Kaszanova! Szombat éjjel bebizonyíthatod a tudományod. Csak aztán nehogy pofára essél, mert akkor rajtad fog röhögni mindenki. De tudod mit, ha tényleg sikerül elvinned a szüzike ártatlanságát, akkor két hétig megírom helyetted a matek leckét.

Legyen egy teljes hónap! És mi van, ha veszítesz? Erre nem is gondolsz?

Az nem fordulhat elő!

Hú, de biztos vagy magadban Sir Don Giovanni!

Na jó! Ha veszítek, ami lehetetlen, akkor én írom meg helyetted a magyar leckét egy hónapig, tudod, abban én vagyok a jobb!

Akkor csapj bele! – nyújtottak kezét egymásnak a fiúk, feltűzelve, akár a kanbikák a viadal előtt.

Hé, Beatrix! Gyere, vágd el! – kiáltott oda az egyik lánynak András.

Persze, szívesen, de mibe fogadtatok, fiúk? – kíváncsiskodott a lány.

Á! Semmi különös, sporttal kapcsolatos versengés – talált ki gyorsan valami hihetőt Misi.

Oké, fiúk! Győzzön a jobbik! Vesszen a gyengébbik! – jött tűzbe Beatrix.

Na, vágd már el! Nem érünk rá itt totóználni egész nap! Még sok dolgunk van!

Nahát, fiúk! Látom, nem igazán érdekellek benneteket!

Ne érts félre, Bea! Nem erről van szó! Nagyon csinos lány vagy, tényleg, de...

Értem! Csak ezért hívtatok ide, egyébként menjek, ahová akarok, igaz? – vágott vissza dühösen a lány, mint akit sértettek legféltebb női hiúságában.

Ne haragudj, ezek férfidolgok...

Szóval, férfidolgok, ismerem én azokat a férfidolgokat! – ezzel sarkon fordult, de csípőjét még hosszan ringatta, illegette magát a fiúk előtt, hátha mégis felkelti érdeklődésüket, vagy csak női gonoszságból. Mentében még ismételte az utolsó szót, nehogy elfelejtse: Férfidolgok.

3. Fejezet: Szombat esti buli-láz

A lányok teljesen el voltak telve bájaiktól. Kacérkodtak az éhes férfi tekintetekkel. Élvezték a huncutkodó pillantásokat, fürödtek kisugárzásuk tengerében. Tudták ők, hogyan kell levenni a fiúkat a lábukról egyetlen mozdulattal, megvoltak női csáberejüknek kis titkos eszközei. Bár sokszor csak flörtöltek, játszottak az érzésekkel, nem is gondolták ők komolyan, hogy bármelyik fiúval is komoly kapcsolatot létesítsenek, ahhoz még túl fiatalok voltak. Bár ahogyan éltek és viselkedtek, sok felnőtt szégyenére vált volna.

Niki is izgatottan készülődött a szombat esti partira, bár kicsit rosszkedve is volt, szülei egész délután mosták a fejét, intelmekkel halmozták el, szigorú szabályok betartása mellett engedték el barátnője születésnapjára. Legalábbis ők így nevezték ezt az összejevetelt. Ha tudták volna, mekkorát tévednek. Zsúrokat kisbabáknak szerveznek, ahol csak bambi kapható, ez inkább, az „éljen, nincsenek itthon a szülők” orgia nevet kaphatta volna.

Niki két tűz között perzselődött. Szerette volna megfogadni szülei tanácsait, hiszen biztosan jót akarnak neki. Ugyanakkor gondolataiban igyekezett megmagyarázni saját magának, hogy miért nincs igazuk. Hiszen, amikor ők fiatalok voltak, ők is ugyanígy tették a dolgokat és gondolkodtak. Akkor miért mondják mindig azt, hogy azok más idők voltak! Dehogyan voltak azok mások! Különbösen is, hogyan lehet, ilyen szigorú szabályok között bulizni? Ennek nem az a lényege, hogy teljesen felszabadultak vagyunk, kizárjuk a külvilágot, és csak átadjuk magunkat a zenének, a ritmusnak. Csupa nagybetűvel beleordítva a nagyvilágba, hogy mindenki hallja meg: BBUULLII VANNNN!

Ez nem igazán az, amit a szülei lefestettek neki. Ez olyan volt inkább, mintha beállítanák egy sarokba, mint aki rossz fát tett a tűzre, és onnan kísérné figyelemmel, vigyáz állásban, ahogyan mások jól érzik magukat, és mindenki rajta nevet, hogy mi baja lehet. Ő ezt nem akarja, hogy így legyen. Nem fog ő besavanyodni, akár egy vénlány, aki senkinek sem kell. Ő nem akar ilyen lenni! Inkább ő is jól érzi ma magát, és ha egy fiúnak megtetszik, szívesen táncol majd vele, abból még nem lehet semmi baj. Ha túl messzire merészkedne a fiatalember, majd tudja, mikor kell időben visszautasítani a közeledését, és határozottan nemet mondani. Tudja, hol a határ.

Ahogy így elmélázott gondolataiban, hirtelen az órára pillantott, melyen a mutatók kegyetlenül szaladtak előre, mit sem törődve egy fiatal lány fontos elmélkedésével.

Azzal zárta le e fontos bölcselkedést, hogy igenis jól fogja magát érezni ma este, és senki és semmi nem akadályozhatja meg ebben.

Az ajtóban még elbúcsúzott szüleitől:

Sziasztok! Akkor elmentem – szólt még vissza Niki az ajtóból.

Érezd jó magad kicsim! Akkor, ahogy megbeszéltük, éjfélre itthon vagy, rendben? Várj egy kicsit! Hogy nézel ki, kislányom! Nem vagy egy kicsit kirívó? – szólt utána kicsit mérges hangon az édesanyja, miközben a szemüvege mögül méregette tetőtől talpig a lányát, és szikrázott a szeme az okuláré mögül.

Ugyan, anyu! Mindenki így öltözik! Válaszolt megrökönyödve Niki.

Ez az! Te ne légy mindenki! Nem kell mindenkivel együtt a falnak rohanni! Drágám! Te is mondj már valami! Hagyod, hogy így kísétálgjon az ajtón?

Túl kihívó! – ismételte a hallottakat egy mély férfihang a szétterített újság lapjai mögül.

Ennyi? Csak ennyi? Drágám, nem vagy túl bőbeszédű? – dorongolta le párját az édesanya. Legalább a szoknya lenne egy kicsit hosszabb! – sópáncodott Katalin.

Anyu! El fogok késni! Tényleg most kell ezt megbeszelnünk?

Erről még tárgyalunk, kisasszony! Ennyivel nem úszod meg! – szólt még utána az édesanyja, ugyanakkor jól tudta, hogy lassan kicsúsznak a kezei közül a szálak, Niki úgyis úgy öltözik, ahogyan akar, ő csak szeretné megóvni az élet nagy csalódásaitól.

Niki ezt már nem hallotta. Örömtől átittasodva haladt végig a szombat esti sötét utcákon. Érezte magán az elismerő férfi tekinteteket, ahogyan végigmérték alakját, ruházatát, egész kisugárzását. Megnyugodva vette tudomásul, hogy elérte a kívánt hatást. Sokkal inkább érezte most magát nőnek, mint egy 15 éves tinédzser kislánynak.

Már messziről észrevette barátnője házát, amelynek környékén jöttek–mentek az autók, belülről pedig szikrázó fények szűrődtek ki. Úgy nézett ki, mintha szét akarnák rúgni belülről a falakat. A hangulat már jócskán kezdett a tetőfokára hágni. Niki becsöngetett. Hosszú percek teltek el, mire valaki ajtót nyitott.

Szia Niki! Csakhogy ideértél! Már azt hittem, nem engednek el – köszöntötte Kati.

Ugyan! Ezt nem hagynám ki. Én meg azt hittem, nem akarsz beengedni, hogy a füleden ülsz.

Tessék!? Egy szót sem értek abból, amit mondasz! Gyere már be, nem érek rá itt dekkolni az ajtóban. Érezd jól magad! Kaja, pia, pasi van bőven, szóval, mi szem, szájnak ingere! – nevetett Kati, majd eltűnt a tomboló tömegben.

Niki levetette kabátját, majd megcélozta az üdítős asztalt, egyelőre jobb nem jutott az eszébe. A pohárral a kezében kinézett magának egy szabad sarkot, onnan szemlélte a zenére ringatózó, összesimuló párokat. Remélte, nem így fog telni az egész este, hiszen pont ezt nem szerette volna, de hát éppen hogy megérkezett. Talán őt is felkéri majd egy fiú táncolni, talán!

Figyelme összevissza kalandozott, az egyik pamlagon egy pár hevesen csókolózott egymással, majd felfalták egymást, nem zavarta őket, hogy mindenki szeme láttára művelik. De ez még semmi sem volt. A másik sarokban egy fiú és egy lány már merészebb vizekre evezett, szabályosan simogatták egymást, a lányt nem is volt nehéz, mert nem volt eleresztve ruhaügyben.

Fúj, ez már undorító! Nem szégyellik magukat! – mondta magában Niki az erotikus jelenet láttán. Na mindegy, nekem nem kell így viselkednem. Csak azért is jól érzem magam ma este – gondolta, miközben elindult a pult felé egy újabb üdítőért, mert a nagy izgalomban elfogyott az előző.

4. Fejezet: A trófea

Ahogy ott válogatott a különféle italok között, hirtelen egy fiatalember termett mellette olyan csendben, akár egy kísértet. Niki meg is rezzent egy picit, amikor oldalra fordult, és észrevette a fiút.

Bocsáss meg, nem akartalak megijeszteni! – szólt udvariasan a fiú.

Nem ijesztettél meg, csak el voltam gondolkodva – válaszolt a lány.

Látom, nem tudsz dönteni, hogy mit igyál. Elég bőséges a választék. Nyugodj meg, én sem ismerem ki magam az italok között. Bár a finomabbak nevét azért tudom.

Megnyugtató, hogy nemcsak én járok ebben a cipőben. Azt hittem, kinevetsz majd – felelt szemlesütve a lány.

Soha nem tennék ilyet, nincs ebben semmi szégyellnivaló. Ha megbízol bennem, akkor majd én segítek eligazodni közöttük.

Oké. Végül is miért ne – engedett a lány. Nem tudta, hogy most sétál bele a csapdába.

Orsi! Egy Lézer Jet koktélt kérek. Illetve kettőt!

Oké Bébi! – válaszolt a pultos lány. Jó választás! Jó mulatást! – nyugtázta a rendelést kaján mosollyal.

Tulajdonképpen mit rendeltél? – érdeklődött Niki.

Trópusi gyümölcsökből készült koktél egy kis dzsinnel átítatva.

Én nem szeretnél alkoholt inni! A szüleim...

Ugyan már! Éppen csak az íze miatt tartalmaz egy picit. Még arra sem elég, hogy az ember fia jól érezze magát tőle. Ne aggódj, nem akarlak leitatni vagy ilyesmi. Félsz tőlem?

Nem félek. Jöjjön az a koktél! – felelt minden bátorságát összeszedve Niki.

Időközben hamar elkészült az ital, melyet a fiú átnyújtott Nikinek. A lány nem sokat teketóriázott, hamar megitta a szexi koktélt.

Ez nem semmi! Látom nem vagy kezdő! – vetett elismerő pillantásokat Nikire a fiú.

Miben nem vagyok kezdő? – értetlenkedett a lány. Azt mondtad, alig van benne alkohol, vagy nem?

Dehogynem! Csak te egyszerre lehúztad az egészet! A legkevesebb pia is hamar az ember fejébe száll, ha ilyen gyorsan megissza, nem tudtad?

– Ezt nem tudtam! Mondtam, hogy nem szoktam alkoholt inni! Egyelőre nem érzem, hogy bármi bajom lenne tőle!

Majd fogod érezni! – gondolta magában a fiú.

Amúgy miért bámulsz engem egyfolytában? Azt hitted, nem veszem észre? – vonta kérdőre a fiút.

Talán azért, mert nagyon csinos vagy! Régen láttam ennyire szép lányt – kedveskedett a fiú.

A fiú gondolatban már máshol járt. Beindult fantáziája a kihívóan öltözött lány láttán. Nem tudta levenni szemét az aprócska szoknyáról, a keces lábairól, a mély dekoltázsról. Képzletben már valamelyik fenti eldugott szobában szerelmeskedtek.

A beszélgetés közben az ujjait tördelte. A keze önálló életet szeretett volna élni. Ha engedett volna hatalmuknak, már régen elkezdte volna simogatni Niki gyönyörű meztelen combjait, esetleg feljebb is kúsztak volna kezei. Vagy megérintette volna formás kebleit. De megpróbált uralkodni magán, egyelőre még úriember módjára viselkedni, ennyire nem szeretne volna elsietni a dolgokat. Az idő neki dolgozott, amíg a koktél elkezdte kifejteni áldó hatását, megszűnnek majd a lány gátlásai, a karjaiba omlik majd, és attól fogva azt tesz vele, amit csak akar.

Még egy koktélt? – kínálta a fiú.

Köszí, nem! Nem szeretnék becsípni! – utasította el a lány.

Akkor csak egy kólát kérek neked! Orsi, gyere csak! Egy kólát! – mondta felemelt hangon a fiú.

A pultos lány ekkor közelebb jött, a fülebe súgott valamit, miközben erősen mutogatott az egyik sarok irányába.

Mit súgtál neki? – kérdezte csodálkozva Niki.

Hogy az egyik srác nagyon bámulja az egyik sarokból – hazudott a fiú.

A lány megitta az üdítőt, –amely természetesen nemcsak egyszerű hűsítő volt,–de ő ezt nem tudhatta. A háta mögött összeesküvés volt készülöben. Az ártatlan teremtés ebből semmit sem sejtett.

Ma éjszaka egész további élete megpecsételődött.

Táncolunk, van kedved? – kérte fel a fiú.

Végre egy használható ötlet! Úgyis teljesen elültem a fenekem! – fogadta el a felkérést.

Igen! A formás kis feneked! – gondolta magában a fiú.

Gyöngéden megfogta a lány kezét, és kivezette a táncparketre. A lemezlovas éppen egy lassú szerelmes számot kezdett el játszani. Óvatosan átölelte a lányt, majd szorosán magához húzta, hogy alig kapott levegőt. A fiú az egyik kezét a hátán pihentette. Lassan elkezdett vándorolni lefelé, miközben lassan ringatóztak a tánc ütemére. Egyre lejjebb haladt a lány hátán, mígnem elérte végső célját. Óvatosan becsúsztatta a kis szoknyácska alá, és elkezdte simogatni a lány fenekét.

Niki ezt már nem tűrhette tovább. Egy határozott mozdulattal tett egy lépést hátrafelé, és félreérthetetlenül ellökte magától a fiút.

Mit csinálsz? Elárulnád? Ki engedte meg, hogy tapizd a hátsómat? – förmedt rá a lány.

Ugyan már! Ne mondd, hogy nem esik jól! – értetlenkedett a fiú.

Niki lelkében egy ördög és egy angyal kezdett el birkózni ennek hallatán. Az ördög képviselte az eddig szunnyadó szexuális vágyát, mely most kezdett felszínre törni belőle, és átvenni az uralmat. Az angyal pedig szülei sok éves nevelését, és intelmeit hangoztatta. Sajnos ez utóbbi egyre inkább elhomályosult benne. Ugyan már! Miért lehet rossz, ami ennyire jól esik! Ettől akarnak megfosztani engem?

Érezte, hogy elérkezett arra a pontra, amin túl többé nem ura sem testének, sem lelkének, nem tud többé nemet mondani.

A fiú sem adta fel ilyen könnyen, elvégre a fogadás, az csak fogadás, és nem sok kedve volt egy hónapig matek leckét írni! Újra gyöngéden magához húzta a lányt, és hirtelen megcsókolta. Niki meglepetésében szóhoz sem jutott. Döntésre jutott, és ennek értelmében viszonzta a fiú csókját. A fiú meg is lepődött rajta, érezte, megtörte a lány ellenállását. Innentől kezdve ő irányítja az eseményeket. Újra folytatódott a tánc. A srác egyre merészebb vizekre evezett. Gyöngéden elkezdte csókolni Niki nyakát, felülről lefelé, majd megint kezdte előlről.

A lánynak nagyon jólesett az effajta kényeztetés, melyben még sohasem volt része, Többé már nem akart anyuci jó kislánya lenni, aki apáca módra éli az életét, és a szexről azt sem tudja, hogy eszik-e vagy isszák. Miután véget ért a szerelmes dal, egymást átölelve egy sarokban álló üres pamlag felé vették útjukat. Niki anélkül, hogy a fiú felajánlotta volna, minden szégyenérzet nélkül helyet foglalt a fiatalember ölében. Ezúttal ő kezdeményezte a csókolózást. Órákon keresztül elfeledkezve mindenről és mindenkiről forrottak össze ajkaik. A fiú ezúttal már ott simogathatta, ahol csak akarta, Niki mindent engedett neki. Hamar elfeledkezett arról, hogy pár órával ezelőtt, egy ugyanilyen párra ő maga mondta, hogy milyen undorítóan viselkednek. Más azonban kívülről szemlélni az eseményeket, és más a részese lenni. Niki belépett az érzékiség és erotika birodalmába. Egyre mélyebbre sodródott vágyai tengerén. Legbelül érezte, ma éjjel meg fogja kóstolni a tiltott gyümölcsöt szülei intelmei ellenére. De most valahogy ez sem zavarta. Nem is ez érdekelte, hanem inkább az, hogy milyen érzés lesz az első szerelmeskedés. Félt tőle egy kicsit, mert annyit hallott róla osztálytársaitól, akik már régen túl voltak rajta, hogy az első együttlét rendszerint minden nőnek fáj.

Kíváncsisága azonban képesség tette arra is, hogy a „kis” akadályon is túl tudjon tekinteni. Nem fog ezért megfutamodni. Tudta, hogy a fiú is karja, már csak idő kérdése, mikor mennek fel az emeletre, ahol a szobák sorakoztak. Ez a pillanat nem is váratott sokat magára. A fiú odahajolt a lányhoz, és halkán a fülébe súgta:

Menjünk valami nyugodtabb helyre baby! Nagyon kívánlak!

Nem tudom, mi van velem, még soha nem éreztem ilyesmit, csak kicsit félek! Tudod, én még nem voltam senkivel.

Ne félj, kicsim! Nagyon fogok rád vigyázni!

Niki nem tudott nemet mondani, annyira felkorbácsolta a fiú a testében az eddig szunnyadó vágyait. Egyébként is olyan furcsa érzés vette rajta erőt. Könnyűnek érezte a testét, mintha lebegett volna, és egyáltalán nem érzett büntudatot.

A fiú gyöngéden megfogta a kezét, és elkezdte felvezetni a lépcsőn az emeletre, ahol rengetek szoba sorakozott egymás mellett. Az egyikben talán nyugodtan áldozhatnak a szerelem oltárán. Az egyik sarokból egy srác idegesen szemlélte az eseményeket, tudta mi vár rá! Egy hónap kemény leckeírás. Eladták egy fiatal lány ártatlan lelkét és egész életét egy havi nyomorult házi feladatért.

Hiába, az erkölcstelenség és a gátlástalanság nem ismer határokat.

Benyitottak az egyik helyiségbe, mire egy mérges női hang rájuk ripakodott:

Na mi az, mit bámultok! Nézni akarjátok? Tőlem aztán! Egy perc ezer forint! Vagy négyesben szeretnétek? Még mindig itt vagytok? Húzzatok már innen! – mondta most már ordítva a nő.

Maradj magadnak! Buta liba! – morgott magában a fiú.

Az egyik kis szobában végre nem találtak senkit. Sejtelmesen eltűntek a nagy bőrbevonatú ajtó mögött. A fiú elfordította kulcsot a zárban, megelőzve az előbbi jelenetet. Ha tovább akarta volna növelni a biztonságot, le is nyelte volna a kulcsot, ahogyan egy rajzfilmben látta régen.

Óvatosan leültette Nikit az ágyra, aki igyekezte ellazítani magát, bár nagyon félt. Legbelül még tudta, hogy most omlik össze benne az a világ, amit szülei építettek fel. De nem tudott parancsolni a testének és a vágyainak. Ez már sokkal erősebb volt, mintsem visszafordulhatott volna az útról. A fiú gyöngéden végigcsókolta a lány testének minden kis részletét, ahol csak érte. Niki még soha nem érzett ehhez hasonlót, mintha tűzben perzselődött volna. Nem sokkal később a fiú lassan levetkőztette. Egyáltalán nem volt semmi szégyenérzete, pedig férfi még soha nem látta őt ruha nélkül.

Tapasztalatlansága lassan kezdett köddé válni. A fiú tényleg nagyon gyöngéd volt, és vigyázott rá. Úgy szerette ebben a pillanatban, akár az édesapja, nehogy baja essék. Elnézte járatlanságát a vágyak területén. Nem volt goromba, nem kiabált, nem veszekedett vele, hanem szép szerelmes szavakat suttogott fülébe, miközben férfias kezeivel simogatta, cirógatta testét. Úgy érezte, mintha jött volna egy jóságos tündér, aki bevezette volna egy ismeretlen, csodálatos gyönyör országába, amit eddig igyekeztek titkolni előtte. Ebben a pillanatban nem értette, miért óvták annyira ettől a csodálatos érzéstől. Kicsit haragudott is most rájuk, amiért elrejtették előle ezt a varázslatot. De végre kinyílt a titokzatos dobozka, mely az eddig nem birtokolt tudást rejtette. Egy percre sem bánta meg, hogy engedett a feltörő vágyainak, és nem fojtotta el továbbra is, ahogyan eddig tette.

Lassan kezdett tetőfokára hágni a hangulat, és közelgett az idő, mikor a kislány örökre a múltba vész, és nővé válhat a pillangó. Félt a fájdalomtól, de tudta, ezen túl kell esnie, hiszen semmit sem adnak ingyen. Tudata kezdett rózsaszín ködfátyolban úszni, már nem létezett számára senki és semmi, csak ez a páratlan érzés. A fiú sem volt teljesen birtokában minden képességének, jó pár pohár fenekére nézett már. Azt sem vette észre, hogy megszegte az ősi szabályt, amire mindig, mindenhol intenek, ha nem szeretne számolni egy csodás együttlét következményeivel.

Óvatosan magáévá tette a lányt. Annyira gyöngéden, amennyire csak lehetett. Niki félelme szertefoszlott, hiszen nem is okozott akkora fájdalmat, mint amit másoktól hallott. Inkább arra az izgató meleg érzésre tudott csak koncentrálni, amely szétáradt testében. Ez volt eddigi élete legszebb éjszakája, amit álmodni sem lehetett. Soha nem fogja elfelejteni. Többé már nem volt kislány, hanem felnőtt nő. Most még az is eszébe jutott, ha ezt megtudják az iskolában, akkor büszkék lesznek rá, nem lesz többé a gúnyolódások céltáblája, nem fogják többé a háta mögött apácának nevezni, végre közéjük tartozhat. Már nagyon régen vágyott erre a pillanatra, és most elérkezett. Ahogyan mindezt végiggondolta, boldogság érzés söpört át a lelkén, és elismerte, hogy jól döntött, mikor engedett a fiú közeledésének.

5. Fejezet: Apró kis bűnjel

Niki másnap reggel iszonyú fejfájással ébredt. Nem sok mindenre emlékezett a múlt éjszakából, olyan gyorsan zajlottak az események. Abban sem volt biztos, valóság volt-e, vagy csak álmodta. Az sem lett volna baj, ha nem történt volna meg, akkor sem lehetett volna ennél gyönyörűbb. De nem! Mégis megtörtént. A múlt éjszaka minden megváltozott az életében. Már nem ugyanaz a szende kislány többé, aki volt, igazi felnőtt nő lett. Túl volt élete első szerelmi beteljesülésén. Soha nem fogja elfeledni, amíg csak él. Két lábbal járt, sőt mi több, lebegett a föl felett. Máskor alig tudott reggelente kikászálódni az ágyból, ma kiugrott, kiperdült belőle. Felkapta az egyik sarokban, csendben üldögélő nagy barna szőrös játék mackót, és elkezdett vele keringőzni a szoba közepén, és halkán dudorászott hozzá. Mérheterlen boldogság járta át, madarat lehetett volna vele fogatni.

Sajnos nem sokáig tarthatott a tökéletes álom. Szeme a bevetetlen ágyra tévedt, amin furcsa kis piros foltok sorakoztak. Hirtelen minden rémálommá változott. Ilyen hamar senki sem tért még vissza ebbe a szürke valóságba. Még jó, hogy nem lebegett tényleg, most akkorát esett volna, hogy összetöri magát.

Mi lehet ez? – kiáltott fel hófehérré vált arccal.

Jól tudta, mit látnak szemei, bár tudatának még képtelenek voltak tolmácsolni az ijesztő jelenség mibenlétét.

– Vér! – kiáltott fel majdnem hangosan. Aztán elkezdett gondolkozni, most mitévő legyen. Furcsa módon nem is azon járt az esze, miként kerültek a különös foltok az ágyneműre, hanem hogyan tüntesse el azokat édesanyja elől, aki reggel bizonyára bejön majd a szobájába, hogy összeszedje a mosnivalót, miután elindult az iskolába. Nem szabad, hogy meglássa! Mesélje el neki, hogy az ő szeretett és féltett kislánya nem ártatlan többé? Oda lenne a sok éves nevelési stratégia. Az a legkevesebb, hogy kapna két akkora fülest, amelyet gyerek még nem kapott. Nem is volna akkora büntetés a földön, mely fedezne ekkora bünt. Hiába tiltanak el egy hónapra a tévénezéstől, vagy kapna szobafogságot. No hisz!

– Niki! Ne ijedj meg! – mondta magának mintegy bátorításképpen. – Gondoljuk végig a lehetséges megoldásokat. Kell szereznem egy ugyanilyen lepedőt. Azt hiszem, ilyenkor már nyitva van a városi piac. De akkor elkésem az iskolából! A! Kit érdekel most a sulis, mikor az életem forog kockán! Majd azt mondom, elaludtam, bárkivel megesik. Anyunak majd azt füllentem, már levittem a lepedőt a szennyesbe, mert összejárkálta az a nyamvadt macska. Szóval megveszem az ágyneműt, amit vissza kell csempészmem valahogyan a házba. Szerencsére anyu délnél előbb sohasem kezdi el a mosást. De tisztán nem tehetem a piszkos ruhák közé, ha már Cirmos rajta hagyta mancsának a jelét. Meg kell keresnem a kis cicust. Remélem, nem éppen anyu körül sündörög majd, mert akkor vége a tervemnek. Ha megvan, akkor belemártom a lábait a sárba, hogy hitelesebb legyen, elvégre nem bukkatok meg egy ilyen kis apróságon, hogy éppen merre kolbászol.

Szerencsére ma kicsit hamarabb ébredt fel, mint szokott, mert az óramű pontosságú édesanyja már nyitotta is az ajtót, hogy felkeltse.

– Te már fent vagy? – kérdezte csodálkozva.

– Igen, anyu! Nem tudtam aludni!

– És milyen volt tegnap este a zsúr?

– Elég uncsi! – hazudott Niki.

– Ahhoz képest éppen, hogy hazaértél éjfélre.

– ÖÖÖ! A kaja viszont elég jó volt, meg pár lánnyal játszottunk valami játékot. Olyan ki áll a kör közepén.

– Nem ismerem! De hát ez nem csoda, már régen kimentem a divatból.

– Ugyan anyu, ne mondj ilyeneket! Nekem van a legfiatalosabb anyukám! – hízelgett a lány.

– Mi van veled? Te akarsz valamit! Vagy valami rossz fát tettél a tűzre?

– Csak úgy, minden nélkül nem lehet szeretnem téged?

– Csak furcsa! Ismerlek már 15 éve! Nem szoktál így idebújni, csak ha forgatsz valamit abban az okos kis fejedben!

– Ezúttal nem így van! Tényleg csak jó kedvem van! – mondta Niki, miközben sírni lett volna kedve. Édesanyja ebből szerencsére nem vette észre semmit.

– Kicsim! Mi történt a lepedővel? Azon is buli volt? – nevetett Katalin. Ha tudta volna, mennyire beletalált a dolgok közepébe.

– A macska! Ő huncutkodott rajta! – mondta hihetően Niki. – Már le is vittem a szennyesbe!
– Mikor vitted le? Olyan halkan osontál, hogy semmit sem hallottam!
– Pedig levittem! Ha akarod, meg nézheted! – harapta el az utolsó szót. A mondat közepén rájött, mekkora butaságot mondott, hiszen a lepedő még gyakorlatilag nincs is a szennyesben.
– Nem érek rá egy lepedő miatt szaladgálni a házban, mint pók a falon! Majd úgyis kimosom, ha odaérek! Nem fogsz elkészni az iskolából? – váltott hirtelen témát Katalin.
– Igazad van, anyukám!

Niki még soha ilyen lelkesen nem indult el az iskolába. Bárki azt hihette volna, végre egy mintagyerek, aki örül, hogy iskolába mehet. Senki sem tudhatta, hogy erről szó nincs.

Szerencsére minden a terv szerint alakult. Sikerült vennie egy hasonló lepedőt. Remélte, anyukája éles szemei nem veszik észre a különbséget. Óvatosan haladt visszafelé az ismerős utcákon, nehogy valamelyik szomszédal összefusson. Két perccel később már mindenki tudná, hogy nem megfelelő helyen volt a megfelelő időben. Különösen egy nénitől tartott igazán. A szomszédban lakó idős hölgy mindent látott és mindent hallott. Ha nem is volt kint a kertjében, a két szemét akkor is felakasztotta a fára, hogy ott pislogjon és leleskedjen. Látni nem lehetett, hiszen ez képtelenség, csak olyan furcsa érzés volt, mikor Niki kiment a házból, mintha valaki figyelné őt. Tél közepén senki sem hitte el, hogy a kertben halaszthatatlan dolga akadt volna, mégis úgy tett, mintha virágot locsolna. Kezében a nagy öntözőkannával járkált fel és alá az udvaron, mint aki inni ad a virágoknak. Csak éppen nem volt mit megöntözni, hiszen tél lévén, mindent hó borított. Látszólag a néni ez nem túlzottan zavarta.

Niki, mielőtt az utcájuk sarkára ért, még egyszer alaposan körülnézett. Úgy tűnt, a néni most nincs kint. Erre a tényre kicsit megnyugodott, így sietősre fogta lépteit. Különösen a néni háza előtt haladt gyorsabban, nehogy meglássa. Soha nem lehet elég óvatos az ember. Egy pillanatra meg is dermedt, és megfagyott az utca közepén. Az ablakára pillantva, úgy tűnt neki, mintha meglibbent volna a függöny. Szerencsére csupán a szél lengette azt. Kicsit megnyugodott, de el kellett ismerni, hogy rossz volt a lelkiismerete. Ez nem is csoda, hiszen soha eddig nem lógott az iskolából. Talán pont ezért lesz hihető, hogy egyszer ő is elaludhat. Bár ez érdekelte most a legkevésbé. Ennél fontosabb tennivalója volt most, és ehhez képest az iskola és a leskelődő öregasszony vakáció volt a tengerparton. Nem tudhatta, édesanyja a ház melyik részében tartózkodik éppen. Gyakorlatilag bárhol lehetett a pincétől a padlásig. Ki kellett találnia valamit, hogy észrevétlenül visszajuthasson a házba. Nem is volt ez olyan könnyű feladat, mint ahogy eddig képzelte.

Halkan odalopózott az ablakhoz, majd óvatosan belesett. Anyukáját nem látta sehol. Elfordította a kulcsot a zárban, mely az ő számára most hangosabb zajjal kattant ki, mint máskor. A légynek is megtiltotta volna, hogy zümmögjön, hátha pont az árulja el tervét. A falhoz lapulva haladt előre a házban, akár egy detektív. A tévében látott ilyet, csak neki nem volt pisztoly a kezében. Sajnos a fürdőszoba az emeleten volt. Ez némileg megnehezítette a terv végrehajtását.

Alig lépett rá a lépcső első fokára, az máris akkorát nyikordult, mintha így akarná tudtára adni mindenkinek, hogy „illetéktelen” tartózkodik a házban.

– Óh! Apu! Azt hittem, azt már megolajoztad! Nem lehet rád bízni semmit! – szisszent fel a lány. Egy pillanatra megtorpant, fülelt, de mivel semmi nesz nem hallatszott, csendben tovább haladt felfelé az emeletre. Remélte, most már semmi akadály nem gördül az útjába. Mikor felért, nagyot sóhajtott:

– Végre, felértem! Úgy tűnik, ezt megúsztam!

Gyorsan betette a szennyesbe a lepedőt. Arra is gondosan ügyelt, hogy kicsit összegyűrje az anyagot, elvégre réginak kellett látszódnia. Ekkor hangokat hallott közeledni:

– Jó, drágám, mindjárt megyek, csak gyorsan kezet mosok!

– Apu! Pont most! Moss gyorsan kezet, aztán engedj utamra, hiszen így is ellógtam az első órát. – morgott halkán Niki. – Úristen! Kezet akar mosni! – hasított bele az éles felismerés. – De hiszen akkor ide jön!

Az utolsó szót éppen hogy kimondta, már nyílt is az ajtó. Nem sok ideje maradt a töprengésre, hová is bújjon. Ijedtében beugrott az ajtó mögé. András teljesen kitárta az ajtót, kis híján összenyomva a mögötte bújó lányát, aki alig kapott levegőt. A szájára szorította kezét, nehogy ordítson, vagy köhintsen egyet.

Az édesapja amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan távozott is. Niki óvatosan kilesett a rejtékhelyről, majd miután megállapította, hogy tiszta a levegő, előbújt az ajtó mögül. Ekkor azonban megint neszt hallott, hangok közeledtek:

– Már megint otthagytam az órát! Ma már másodszor – morgott a hang.

– Egyszer a fejedet fogod elhagyni valahol! Aztán nekünk kell majd rád szólni, hogy fej nélkül szaladgálsz a házban. Apu! Ne! – ugrott vissza Niki az ajtó mögé dühösen.

Szerencsére András megint nem vette észre a lányát, csak az óra érdekelte, semmi más. Gyorsan felkapta, és lesietett a lépcsőn.

Niki végre előjöhett, remélte, most már végleg. Nem volt most se ideje, se kedve bújócskát játszani. Az órától hirtelen eszébe ötlött, hogy neki az iskolába kell sietnie. Sikertült elsimítania ballépését. Félelme azonban nem múlt el maradéktalanul, hiszen teste továbbra is vészjelzéseket adott, és most azon is el kellett gondolkoznia, kitől kaphat válaszokat ebben a kényes kérdésben, Anyukája elől talán sikerült eltitkolnia a múlt éjszaka izgalmas kalandjait. Egy akadályon túl volt a lepedő akrobatikával, de még a kötélén egyensúlyozott a kérdéseivel. Nem volt sok ideje gondolkodnia, azzal nyugtázta a dolgot, hogy majd a suliban megkérdezi a csajokat, elvégre mindenki tapasztaltabb volt ebben a témában. Jobb most nem jutott az eszébe.

Már nem volt értelme sietni, hiszen a szünethez még sok idő volt. Az első órától már mindenképpen lemaradt. Azt sajnálta csak, hogy éppen egy komolyabb példát oldottak meg. Nem állt valami fényesen matekból, így bőven rá fért volna a gyakorlás. De most nagyobb gondjai akadtak. A dolgozat ugyanis csak a jövő héten lesz, addig majd elmagyarázza neki valaki a példát. Az egyik hátsó ajtón settenkedett be az iskolába, nehogy meglássa valaki. Az egyik sarokban egy csapat lány nevetgélt hangosan. Niki remélte, el tud haladni mellettük anélkül, hogy észrevegyék. A lányok azonban már messziről kiszúrták a csendben ólálkodó Nikit.

– Hú! Ez az Niki! Gratulálok! – kiabált az egyik már messziről.

– Mihez gratulálsz? – kérdezte az egyik lány.

– Te nem tudod, mi volt múlt éjjel? Nem szűz többé a szűz szégyen, azaz Niki!

– Á! Nem lehet igaz! Olyan mese nincs, hogy ez megtörtént volna! Nem ittál túl sokat?

– Nem mese ez, valóság volt! Te nem láttad, amit én! Hidd el, hogy igazat mondok! Szia Niki!

– Sziasztok! Nem lehetne kicsit csendesebben? – csitította őket Niki.

– Miért? Szégyelled? Erre büszkének kell lenned! Ahogy a filmekben mondják: And Action! – kacagott a lány.

– Nyitott könyv lesz az intim életem? – emelte fel hangját Niki.

– Ugyan! Ne vedd már fel? Mi mind nagyon büszkék vagyunk rád! Közülünk senki sem hitte, hogy örökre apáca maradsz!

– Ahhoz képest mindig ezzel piszkáltatok!

– Csakis a te érdekedben, hogy nyíljon fel a szemed! Amúgy délután eljössz velünk plázázni?

Vásárolgatunk egy kicsit, vagy beülünk a mekibe!

– Eddig soha nem hívtatok! – értetlenkedett a lány.

– Felejtsd már el! Vagy örök hari van? – kérlelte az egyik lány.

– Na jó! Elmegyek!

– Ez a beszéd! Jó buli lesz!

– Á! Jó napot Molnár kisasszony! Megjött a délutános műszak?

– Jó napot, tanár úr! Elaludtam! Elnézést kérek! – fordult hátra Niki.

– Maga tudja! Ha ennyire fényesen áll matekból! De a dolgozatot nem ússza meg!

– Persze tanár úr! Nem fogom!

Sziasztok lányok, akkor majd ütközünk. Elmentében még egy gondolat futott át rajta:

– Ne vegyek fel egy pólót, rajta „CSÁÓ SZŰZ BABY!” felirattal?

6. Fejezet: Füllentések

A mindig lassúnak tűnő percek ma még lassabbra nyúltak. Minduntalan csak egy gondolat cikázott a fejében. Egy kis hang azt ordította legbelül, hogy most kihez forduljon. Rengeteg kérdés volt most benne, és válaszokat követelt. A szüleihez nem szaladhatott, hiszen elevenen megnyúzták volna. Azonnal rájöttek volna körmönfont praktikájára, hogy itt most nem csak egyszerű „madarak és méhecskék” felvilágosításról van szó. A lányok túl komolytalannak tündek ebben a tekintetben. Igaz ugyan, hogy mind túl volt már rajta, de könnyebb művelni, mint tudományosan elmagyarázni bizonyos fogalmakat. Ráadásul kinevették volna, hogyan lehet ennyire tudatlan, hogy még ezt sem tudja. Az iskola orvosához megint nem mehetett, hiszen következő mozdulattal már emelte is volna a telefonkagylót, hogy hívja a szüleit. Sajnos senkinek a neve nem jutott most eszébe, aki kielégítette volna tudásvágyát. Viszont mielőbb tudnia kellett a dolgok megoldását, hiszen a vérzése reggel óta sem csökkent. Így iskolába menni, és részt venni az órákon maga volt a pokol.

Unalmasabbnál unalmasabb órák következtek egymás után. A hab a tortán egyik kedvence volt, a matek. Nem állt belőle valami fényesen, de most még az átlagosnál is szárazabb volt. Természetesen az öreg Kamarás pont őt szúrta ki egy számára gyönyörű egyenlet megoldására.

Molnár Kisasszony! Ön szerint mi lesz a végeredmény? –kérdezte a tanár összeráncolt homlokkal, miközben a szemüveg majdnem leesett hosszú orra hegyéről.

Nos, a végeredmény, kettő meg kettő egyenlő négy! – hebegett Niki.

–Nagyszerű Nikolett! Tapsoljuk meg mindannyian. – gúnyolódott az öreg. –Általános iskola első osztály!

Az osztály hangos nevetésben tört ki.

–Csönd legyen! Ki mondta maguknak, nevéssenek? Mindjárt letörlöm én a mosolyt az önelégült arcukról! Egy darab üres papírlapot kérek elővenni és semmi mást. Két perc alatt kérem mindenkitől az egyenlet helyes megoldását.

Az teremben hangos morgás söpört végig.

–Úgy hallom nagyon örül mindenki az érdekes feladatnak! Míg morogtak, eltelt fél perc. Így is hozzá lehet állni a feladathoz!

–Kedves Nikolett! Önt ma felmentem eme nehéz feladat kínos terhe alól. Ne írjon semmit a papírra, hiszen szóban sem tudta. Két perc alatt már úgyszem fogja megváltani a világot, nem igaz? Természetesen elégtelen a mai munkája. Nem tudom mi lesz így magával év végén. Nem áll valami fényesen a szénája ugye tudja?

–Igen tanár Úr, igyekezni fogok, megígérem, csak most nehéz napjaim vannak!

–Attól még figyelni kéne. Nem is tudom, miért vagyok itt. Szívesen vezetem be Önöket a számok csodálatos, ám olykor zezzugos birodalmába, de Önök ezt nem értékelik. Na mindegy, majd év végén röpködnek az elégtelen bizonyítványok.

Ez most egyáltalán nem hiányzott Niki boldogságához. Ez volt élete legszörnyűbb napja. Szöges ellentéte a tegnapi gyönyörnek. Mintha soha meg sem történt volna, olyan rosszul érezte most magát. Összecsaptak a feje felett a hullámok, és senki nem segített neki. Meg kellett oldani valahogy a problémát.

Hirtelen belehasított a felismerés. A következő óra testnevelés volt. Így nem vehet részt rajta. A tanárnő még Kamarásnál is szigorúbb volt. Soha nem fogadott el semmilyen kifogást arra nézve, ha valaki nem akart részt venni az ő óráján. Személyes sértésnek vett minden darab szülői igazolást, bármily hitelesnek is tűnt. Mindig csak annyit válaszolt, hogy ilyet ő is tud szerezni bármikor. Egyetlen megoldás létezett a szemében, hogy mindenki ott van, és végrehajtja az általa kiadott feladatokat.

Mégis meg kellett próbálnia a lehetetlent, hiszen nem volt tornára alkalmas állapotban. A szünetben félrevonult egy sarokba, és egy darab papíron elkezdte gyakorolni édesanyja írását. Még soha életében nem tette ilyet, de most a lelkiismeret–furdalás legapróbb szikrája sem mutatkozott nála, ennél nagyobb volt most a tét.

Hirtelen egy nagy árnyék magasodott föléje, szúrós, szigorú tekintetével nézve le rá.

–Te meg mit művelsz itt? – kérdezte a hang.

–Nem látod! Leckét írok! – teremtette le Niki, mivel fölismerte a hang tulajdonosát, Beát.

–Engem akarsz megetetni ezzel a mesével? Ahhoz korábban kelj föl! Na mutasd, mit írogatsz?

–Nem mindegy?

–Nekem igen, de elég kezdő vagy az igazolás–hamisításban!

–Ezt meg hogy találtad ki?

Nézz rám! Nem ma kezdtem a szakmát. Amúgy elég béna vagy! Ez az első?

Hát, hogy is mondjam még soha nem tettem ilyet – hebegett Niki.

Tudtam én! Te vagy az ártatlanság mintaképe! Habár most szombaton meginogtál, vagy inkább hanyatt dőltél rendesen! – nevetett a lány.

Már megint ezzel jössz?

Hiszen mindenki erről beszél a suliban, te buta! Ez most a nagy szenzáció!

Remélem ez is csak három napig tart, mint a csodák általában.

A te esetemben megduplázom a számot!– mosolygott kajánul Bea.

És te ebben is jártas vagy?

Miben nyuszika?

Hát abban!

Naná! Naponta kétszer legalább! Látod milyen sima az arcbőröm? Akár a kisbabáknak!

Különleges kozmetikum!

Nem erre gondoltam! Hanem a hoganokra és a miértekre!

Most viccelsz velem? Elkezdjem a mesét a méhecskéktől és a virágoktól? Ez óvódás szint!
Mindenki tudja ma már, mitől döglök a légy.

Én is tudom, persze!

Ez nem volt meggyőző! A legfontosabb, hogy mindig tudd kivel, mikor és hogyan történt, mert egy szép napon fölébredsz, és 15 évesen gyermeket nevelhetsz, és oda az életed, az álmaid!

És ha nem vigyázol?

Mondd te tényleg ilyen buta vagy, vagy tanuló valahol? Akkor nagy gázban vagy. Ez a helyzet?

Nem, csak kérdeztem!– válaszolt elgondolkodó hangon Niki.

Te tudod! Inkább mutasd azt az igazolást!

Niki réveteg tekintettel nézett a távolba. Gondolatai messze szárnyaltak túl az igazoláson. Szerette volna meggyőzni saját magát arról, hogy azon az éjszakán nem követett el semmilyen végzetes hibát, mely rányomja bélyegét egész további sorsára.

Sajnos nem sok mindenre emlékezett, így lelkét félelem kezdte átjárni, mi történik, ha tévedett.

Messzi vándorútjáról hirtelen egy erőteljes hang térítette vissza.

Na mi lesz! Adod azt a papírt vagy nem? Nem érek rá itt egész nap totojázni! Gondolom, nem véletlenül akarsz igazolást gyártani, ha nem akarsz lógni tesiről? Olyat meg úgysem tudsz írni, amivel ne bukna le Sziráki előtt. A múltkor az enyémet is percekig csak tapogatta, forgatta keresve a hibát, de megúsztam, mert profi munka volt. Az a nő mindenre és mindenkire gyanakszik. Hihetetlen! A nagy rostán végül átjutottam.

Niki átnyújtotta kísérleti próbálkozásait, mire Beatrix hangos nevetésben tört ki:

Nahát, ez iszonyú béna! Még a kisöcsém is jobbat gyárt! Sziráki úgy hajít ki vele, hogy a lábad nem éri a földet.

Köszi, kedves vagy! Akkor írd jobbat, ha ilyen nagy a szád!

Rendben. Nos ennek ára van!

Sejtettem, hogy nem a két szép szememért!

Egy mateklecke, esetleg egy dolgozatnál puskázhatok rólad!

Nem vagy valami olcsó, tudtad?

De viszont profi igazolásod lesz, és most ez kell, nem?

Sziráki görcsösen szorongatta apró ujjáival a darab papírt, miközben le sem vette tekintetét Nikiről. Folyamatosan figyelte, hátha megpillantja szemeiben a félelem legapróbb szikráját. Elmélete szerint, aki füllent, és hamis igazolással akarja átverni „Columbó–orrát”, annak a feszültség valamilyen jelét kell sugározni. Ez sokszor be is jött. Nem volt olyan nap, hogy valakit ne csípett volna fülön. A diákok eleinte tartottak haragjától. Egy idő után azonban kihívássá nőtte ki magát, hogy ki tudja jobban átverni az apró kis öregasszonyt. A viccelődések napi céltáblája volt. A tanulók soraiból több meggyőző parodista került ki, akik hűen vissza tudták adni mozdulatait, viselkedését, kedvenc szavajárását. Ilyenkor mindenki egy emberként fogta a hasát a nevetéstől.

Olyan eset ritkán volt, hogy mindenki egyöntetűen részt vett volna az óráján. Egy–egy „hirtelen

beteggé lett” mindig akadt. Senki nem szerette szigorú stílusa, kemény beszéde miatt. Minden szaván érezhető volt a kisebbségi besorolás, ahogy a gyerekekkel viselkedett. Páran ezt magányos életvitelének tudták be, melynek az lett a következménye, hogy számára egyetlen örömet csak a munka nyújtott.

Nos, Nikolett! Maga tényleg beteg, vagy ez egy nagyon ügyes hamisítvány! Habár ahogy így végignézem Önt, nem tűnik halálos kórnak!

– Tudja tanárnő, női dolgok!

Erre mindig lehet fogni, igaz? Nem tudom ellenőrizni! Nagyon ravaszak maguk kisasszonyok, de én sem most jöttem a hat húszassal! Ezt minden hónapban csak egyszer lehet eljátszani! – vigyorgott gúnyosan Sziráki, mint aki éppen most oldotta meg az évszázad bűnügyét.

Figyelni fogom mind a négy szememmel, ezt jól jegyezze meg!

Nikit annyira lefoglalta az igazolás, hogy már el is felejtkezett a reggeli lepedő gondokról.

Hazatérve az iskolából édesanyja már az ajtóban várta szigorú, vészjósló tekintettel. Kezében a majdan fehér lepedőt szorongatta, ami most nem a békekötés jelképe volt, sokkal inkább fekete viharfelhőként nehezedett feje fölé. Az égi áldás nem is váratott soká magára, ahogyan anyukája megszólalt mérges hangon:

Kislányom! Remélem, tudsz erre valamilyen elfogadható magyarázatot adni! Hányszor megmondtam, hogy ne engedd fel a macskát az ágyra. Most hogyan fogom kimosni ezt belőle?

Ugyan anyu, hiszen ott van a szupererős, új mosópor, amit most vettél, vagy mégsem olyan jó?

Látom, ki tudsz térti a téma elől! De ne hidd, kisasszony, hogy ilyen könnyen megúszod. A kis lakozott műkörmös kezeiddel fogod kimosni hófehérre, ezt megígérhetem neked! Nem azért dolgozok látástól mikulásig, hogy a nyamvadt macska összerondítsa a munkámat. Nem becsülsz meg a fáradt, dolgozó nőt! Én ugyanúgy lehúztam a magam műszakját, és hazatérve kezdődik a másik! Legalább egy picit érezném, hogy segítesz a munkában! Hiszen majdnem felnőtt nő vagy!

Nocsak, anyu! Erre felnőtt nő vagyok? A bulizáshoz még gyerek? Hogy is van ez? – felelt Niki.

Nagyon nagy a szád kislányom! Lásd, kivel van dolgod, egy hónapig nem mész sehová sem! Amúgy fölhívtak ma az iskolából, hogy nagyon sokat rontottál, és nem figyelsz órán! Nem elég sok így is a bajom, még ráteszel egy lapáttal? Tudom, nehezen mennek a fejedbe az egyenletek, meg a képletek, a történelmi évszámok, de könyörgöm, tényleg igyekeztem minden házimunka alól mentesíteni, hogy neked semmi mással ne kelljen foglalkozni a tanuláson kívül. Kicsim, csak így lehet belőled valaki, ha tanulsz! Hiszen minél többet tanulsz, annál több ember vagy, érted? – nyugodott meg kicsit az édesanya.

Tudom anyu, csak nagyon sok a tananyag, meg elkalandoznak a gondolataim órán, de nem tehetek róla!

Min jár a kicsi fejed?

Nem is tudom igazán, sok mindenben – háritotta el Niki.

Tudod kislányom, hogy hozzánk mindig fordulhatsz bizalommal. Nincsen olyan probléma, amit ne lehetne megoldani. Sejttem, hogy a te korodban egyre több kérdés merül föl a kényes témákkal kapcsolatban is. Gondolom, őskövületnek látszom, de azért hajdan én is tudtam, mitől zümmög a szűnyog!

Anyu, az a mondás úgy van, hogy mitől döglök a légy! –nyugodott meg Niki is, hiszen nem bukott le édesanyja előtt. Magában nevetett, mert ezeken a kérdéseken már régen túl volt. Sőt már nem csak elméletben, de a gyakorlatban is rászállt a méhecske a virágra.

Igazad van, és kijavítom magam! Most is tudom, mitől döglök a légy!– nyomatékosította mondandóját Katalin, miközben táncra perdült a seprűnyéllel.

Tudom, anyu, a falnak is füle van ám!

Mit mondasz? Nem hallom!– válaszolt a másik szobából Katalin.

Semmit, csak hangosan gondolkodtam.

Bár a végső lebukást most megúszta, a kérdések továbbra is kérdések maradtak, és válaszokat követeltek. Valaminek történnie kellett, hiszen tudatlansága a plafont súrolta, és ezért kicsit szégyellte is magát.

7. Fejezet: A röpcédulás

Másnap az iskola előtt furcsa csoportosulásra lett figyelmes. Leginkább lányok vettek körül egy igencsak titokzatosnak látszó alakot. Az idegen fölöttébb különösen volt öltözve, ezzel is sugallva, hogy homályban szeretné tartani kilétét. Hatalmas sötét napszemüvege igencsak vicces látványt nyújtott, de jól álcázta rezzenéstelen arcát. Hallott már azelőtt is ilyenről, hogy iskolák előtt idegenek osztogatnak fiatal ártatlan lányoknak ártalmas dolgokat. Szülei mindig is óvták az efféle „cukros bácsiktól”, azonban kíváncsisága most erősebb volt az intelmeknél. Kicsit közelebb érve egy lány szorongatta kezében a kissé összegyúrt papírlapot.

Mi ez a kezében, ezt adta a pasas?

Igen! Valami előadásféle, vagy ilyesmi. Szerintem rossz helyen kopogtat, hiszen itt már mindenki tudja a válaszokat. De valahogy mégis nagy az érdeklődés! Ki érti ezt?

Megnézhetem?– kérdezte Niki.

Neked adom, nekem nem kell. Te talán nem tudod a kérdéseidre a választ? –nézett Nikire csodálkozva a lány.

Dehogynem! Csak kíváncsi vagyok, hogy miért ez a nagy tülekedés. Ha mindenki tudja a választ, akkor vajon miért dongják körül az idegent a csajok?

Mit tudom én, szerintem mást is osztogathat, vagy csábosan néz rájuk a napszemüvege alól, vagy ajánlatot is tett már nekik.

Milyen ajánlatot?

Ne már Niki, tényleg nem érted. Egy kellemes órácska egy kellemes kis helyen. Sok férfi bukik az ilyen ártatlan kis rózsabimbókra.

Niki számára egyre érdekesebb lett a darab cetli, melyen nagy betűkkel ez állt:

„Kérdésre választ nem találsz? Jobb akkor, ha ránk fókuszálsz! Nálunk minden kérdésed válaszra is lel, bizonytalanságban járnod többé nem kell! Mi fölkapcsoljuk odabent a villanyt, és a tudatlanság örökre elillan!”

Niki ezen az utolsó mondaton kicsit eltöprengett. A hosszú versbe szedett rímek után ott állt önmagában ez az oda nem illő mondat. Mit akarnak ezzel a villannyal? Bedugnak a „kettő húszba”? Talán pont ez a cél, hogy elgondolkozzon ezen a sorocskán, és eljőjön a megvilágosodás.

Óvatosan zsebre tette a szórólapot. Körülnézett, nehogy valaki észrevegye. Még azt gondolták volna, hogy tényleg tudatlanságban szenved. Így sem volt könnyű lemosni magáról az iskola szűz lánya bélyegét, nem akarta kockáztatni újdonsült jó hírnevét.

Mire feleszmélt gondolataiból, már csak egyedül álldogált a lassan szemerkélő esőben. A tömeg addigra teljesen feloszlott. Tekintetével hiába kereste a rejtélyes zubbonyos férfit, mintha a föld nyelte volna el.

Még egyszer elővette a darab gyúrt papírlapot, hogy alaposan elolvassa a szöveget. Az alján nagyon apró betűkkel csak egy e-mail cím árválkodott. Elég titokzatosak! –gondolta. Valamiért nem verik nagydobra a nevüket. Semmi baj, hiszen én sem szeretném napvilágra hozni butaságomat.

Az idő közben hidegre fordult, így gyors léptekkel elindult hazafelé. Gondolatai messze jártak, melyek hazáig kísérték. Félt az ismeretlentől. Szemei előtt újra és újra megjelent a fekete kabátos férfi, de válaszokat akart, az idő pedig fogytán volt.

A teste furcsa rezdüléseket továbbított tudatának, akár egy találós kérdést, amit nagyon gyorsan meg kellett fejteni.

8. Fejezet: Kérdések és válaszok

Hazatérve gyorsan bezárkózott pici szobájába, mintha leckét írna. Levelet fogalmazott a megadott e-mail címre:

Kedves Ismeretlen!

Tegnap az iskola előtt álldogálva figyelmes lettem kollégájukra, aki igencsak titokzatos módon hirdette szolgáltatásukat. Önöknél válaszok vannak, nekem pedig sok kérdés van a fejemben. Tudnának segíteni egy kétségbeesett lánynak?

Üdv:

Nimo

A Nimó álnév nagyon megtetszett neki. Úgy gondolta, ő is homályban tartja kilétét. Egyrészt nagyon szégyellte magát, másrészt biztosan megvolt az oka az ő titokzatos viselkedésüknek is. Nem firtatta tovább, de bízott benne lelke legmélyén, hogy nem valami veszélyes és sötét dologra bukkant. Annyi mindent hallani naponta hírekben fiatal lányok eltűnéséről. De kockáztatnia kellett, mert érezte, hogy valami furcsa és megmagyarázhatatlan dolog zajlik a testében.

Három napig nem érkezett válasz a levelére. Végül negyedik nap egy rövid üzenet várta.

„Ha válaszokat szeretnél, nálunk megtalálod. Legyél holnap délután pontban hatkor a Tavi utcai cukrászda előtt. Ne késs, mert nem várunk meg!

Üdv: Mr. A.M.

Niki sietve lépkedett végig az esti homályban úszó szűk kis utcákon. A félelem és a kíváncsiság egyszerre dolgozott lelkében. Még soha nem járt ezen a környéken, így minduntalan felriadt minden apró kis zajra. Édesanyja úgy tudta, hogy barátnőjével merülnek el a számtan rejtelseiben. Beatrix falazott neki, holott a teljes igazságot ő sem ismerte. Úgy tudta, hogy Niki ezen a délutánon egy fiúval találkozik valahol a parkban. Óh mennyi füllentés egymás után! Ki igazodik ki ezen! Csak nehogy valaki elszólja magát. Bátortalanul ugyan, de igyekezett odaérni időben a megbeszélte találkozóra. Nagyon izgatott volt, hiszen azt sem tudta, kit kell tulajdonképpen várnia.

A sarkon hirtelen egy nagy fekete, teljesen elsötétített ablakú autó kanyarodott be. Megállt pontosan előtte, majd a lehúzott ablakon át egy hatalmas sötét napszemüveg feltette rövid, lényegre törő kérdését:

Nimó?

Igen az vagyok – felelt a lány halk, elcsukló hangon.

Szállj be!

Niki minden óvó tanács ellenére beszállt az ismeretlen fekete autóba. Szíve hangosan dobogott, szinte túlszárnyalta a motor dübörgő hangját. Egész úton remegtek kecses lábai. Szégyenérzet vett rajta erőt, bár apró szoknyácskája nem leplezte női bája minden részletét.

Az autó egy csöndes szűk utcába kanyarodott be, majd leparkolt egy nagy barna kapujú ház előtt.

Megérkeztünk! Szállj ki! – utasította a hang.

Hol vagyunk? – próbált érdeklődni Niki.

Nem hatalmaztak fel, hogy közöljem ezt az információt. Menjen be inkább, mert megfagy idekint – váltott kicsit emberibb formátumra a hang.

Ne féljen, nem eszik meg! – nevetett fel a férfi, miközben le sem vette szemét a lányról.

Niki megérezte a férfi leskelődő tekintetét, mely már elindult a fantázia gyönyörű útján egy cél felé. Jobbnak látta bemenni a csöppet sem takaros házba. Időközben kicsit lehűlt az idő, ő pedig nem volt nagyon melegen felöltözve.

A hatalmas ajtón belépve a csodálkozástól a lélegzete is elakadt. A marcona külső mögött érző szív dobogott. Minden telis tele volt illatosabbnál illatosabb gyönyörű virágokkal. A falakon megnyugtató hangulatot sugárzó tájképek sorakoztak. Minden csillogott a tisztaságtól, valaki gondos keze munkáját dicsérte. Nyoma sem volt sehol bármilyen félelemkeltő kétes dolognak. Minden kórház felállított mintaszobraként tündökölt a belső harmónia, ami a környezetből áradt.

Álmutazásból egy kedves, lány női hang riasztotta fel:

Szia! Te vagy Nimó?

Igen, de az igazi nevem...

Cst! Ki ne mondd! Nálunk a diszkréció és a névtelenség a legfőbb erény. Nem kérdezzük, honnan jöttél, vagy mennyi a fizetésed. Csak és kizárólag a problémára igyekszünk fókuszálni.

Köszönöm! De akkor minek ez a titokzatosság, és félelemkeltő, sötét napszemüveges álcázás?

Igen, elnézést kérünk, ha rád ijesztettünk. Nem volt szándékunkban. Hogy magyarázzam el neked, hogy megértsd. Tudod magasabb szinteken, a titokzatosság már nem erény, hanem bűn. Sokan szeretnék apró titkaikat a szőnyeg alá söpörni, mintha soha meg sem történt volna. Az ő esetükben egy kiszivárgott hiba fejek porba hullásához vezethet.

Nem akarok beleszólni, mert nem értek hozzá. Én csak egy átlagos buta tinilány vagyok tele kérdésekkel. Szerintem éppen ez a homályos álcázási kényszer kelti a nagy feltűnést, mert nem vagy el a tömegben, mint egy átlagember.

Ha nem baj, szerintem lapozzunk. Én is csak egy mezei asszisztens vagyok itt, és nem szeretnék kényes vizekre evezni. Térjünk rá inkább a te kérdéseidre, ha lehet.

Dr. Amatőr már vár téged.

Dr. Amatőr? – nevetett fel gúnyosan a lány. De remélem profi!

Az vagyok! – vágott közbe egy hang.

Ne haragudjon meg Doktor Úr, de ezzel a névvel nem nyerné meg a Megasztárt.

De mindenképpen figyelemfelkeltő, nem?– húzta kis magát a férfi.

De megtévesztő is, hiszen szakmai hozzá nem értést sugall, és ezen a területen nincs helye hibának.

Milyen okos kislány! Tetszik nekem!

Gondolataikba mélyedve sétáltak egymás mellett egy bordó függönnyel elsötétített szoba felé.

A helyiség arról árulkodott, hogy itt nem a pompa és elegancia a cél, inkább hasonlított kihallgató teremre, mégis nemes egyszerűségében harmóniát tükrözött az ide belépők felé.

Belépve a szobába Niki kissé bátortalanul vetette le kabátját. Merész főlője láttatni engedte női ékességének apró részleteit. Az orvos idős kora ellenére is nehezen leplezte csodálkozó tekintetét, amint a fiatal hamvas Barack gyönyörű vonalai elkápráztatták szemét.

– Ké..kérem foglaljon helyet kisasszony!– dadogta az elvarázsolt orvos. –Meséljen, milyen kérdések kínozzák a lelkét?

– Doktor Úr! Pár nappal ezelőtt átéltem életem leggyönyörűbb éjszakáját, ami mára rémálommá változott.

– Mi történt? – hajolt közelebb az orvos, miközben fülei az égnek meredtek, akár az antenna.

– Megtettem, amitől mindig is óvtak a szüleim.

– Nem gondolja, hogy az intelmeknek volt némi alapja?

– Sajnos akkor a vágyaim felülkerekedtek minden szülői féltésen, és elgyengültem. Ahogyan csókolt, ahogyan simogatott, szépen lassan elvitt a gyönyör birodalmába, és onnan már nem volt visszaút.

– Szóval megtörtént a dolog?

– Nem tagadható, bár legszívesebben meg nem történtté tenném azt az éjszakát, de sajnos nem lehet. Azóta rettegek, és nagyon félek a gondolataimtól.

– Semmi baj, hiszen előbb utóbb minden lány átesik ezen. Bár az ön korát tekintve még az utóbb lenne helyesebb.

– Tudom, de most már késő bánat!

– Még így sincsen baj, hiszen erről szól a megelőzés, amit talán kicsit többször kellene hirdetni, nem pedig az ellenkezőjét, hogy tedd meg, ha jól esik!

Az orvos egy kis fiókban kezdett el kotorászni, mire egy kis csomagot vett elő.

– Látja ezt, ez itt a megoldás, minden nyugalom alapja! – pislogott hatalmas szemével az orvos sötét szemüvege mögül.

– Mi van akkor, ha szóval nem vagyok benne biztos, hogy ez is előkerült? – felelt akadozva a lány.

– Az már baj! – vakarta meg fejét az orvos, miközben sejtette, hogy belenyúlt a darázs-fészekbe.

– Milyen baj, Doktor Úr, árulja el?

– Először nem lesz étvágya, később főként reggelente émelyeg a gyomra, ha csak meghallja az

evés szót. Ahogy telnek–múlnak a hetek, azon kapja magát, hogy le kell cserélni a ruhatárát, mert nem fér bele semmibe. Ahogy ez maguknál lenni szokott, az iskolában rögtön észreveszik, és elkezdik cikizni, hogy felszedett pár kilót.

– Mi lesz mindennek a vége?

– Látja kislány, ha nem tudja a választ, akkor még nem sokat tapasztalt az életből. Azt gondoljátok, hogy már felnőttek vagytok bármihez, közben meg a felelősségtudatnak halvány szikrája sincs jelen. Tanuljátok meg végre, hogy mindennek eljön a maga ideje! Nem 14 évesen kell elkezdni az intim életet, mikor azt sem tudjátok, ez milyen veszélyekkel és következményekkel járhat. Most még csak azt érzitek, hogy jól esik. Később, érett fejjel már előre gondolkodik az ember, és még jobb lesz, hiszen minden lehetséges veszélyforrást kiküszöbölt.

– Akkor most mi a teendő?

– Késő bánat ugyan, de megvizsgálom, ne kiáltunk azonnal ördögöt!

– Köszönöm szépen!

Nagy félelmekkel szívében lépett be a kellemes illatú, nyugalmat sugárzó vizsgáló helyiségbe, mely most mégis egy siralomházzá változott szemei előtt. Lepergett előtte eddigi rövid élete, számot vetett tetteivel és mérlegelte a következményeket.

Az orvos is sejtette már, hogy Niki, a törekeny kamaszlány élete legnagyobb csatáját készül megvívni.

– Feküdjön fel, kérem az asztalra, és lazítsa el magát! – kérte megnyugtató hangon az orvos.

Sokáig hümmögött, szemöldökét húzogatta, tanácstalanul hallgatott, mely most mindent elárult Niki számára. Megérezte az orvos mozdulataiban rejlő szörnyű felfedezést.

– Öltözzön fel, kérem, készen vagyunk!

– Mi a helyzet Doktor Úr? Talált valamit?

– Még további vizsgálatokra is szükség van.

– Látom, Doktor Úr, hogy eltitkol valamit előttem. Legyen őszinte hozzám, kérem! – rimánkodott a lány.

– Nos, rendben van! Nem győzöm annyiszor hangsúlyozni, hogy miért fontos a megelőzni a bajt.

– Milyen bajt? Beteg vagyok? – ijedt meg Niki.

– Nem kisasszony, de a hasában egy apró kis élet kezdett el növekedni.

– Hogyan? Terhes vagyok? – kérdezte csodálkozva a lány, mint aki nem érti a szavakat. – hogyan lehetséges, hiszen csak egyszer fordult elő?

– Ez nem kizáró ok, bár ritka jelenség, mégis megtörténhet.

– Most mégis mit tegyek? – kérdezte most már pityeregve a lány.

– Ezt Önnek kell eldönteni.

– Mik a lehetőségek?

– Ha jól számolom, akkor három lehetőség közül választhat. Az első, hogy világra hozza a kisbabát, és felneveli, a második, hogy elveteti mesterséges úton, a harmadik, hogy fiatal kora okán örökbe adja, és mások nevelik fel.

– Ön melyiket választaná?

– Ebben csak Ön hozhat döntést egyedül. Természetesen bármilyek mellett teszi is le a voksát, mi támogatjuk. Fel kell hívnom a figyelmét, hogy amiről most beszélünk, szigorúan köztünk kell, hogy maradjon. Bár ez egy orvosi klinika, a hivatalos eljárás rövidítése végett bizonyos kiskapukat kell használnunk, ami az örökbefogadást illeti. Nemcsak azért, mert így könnyebb, de mint említettük, mikor megérkezett, több név is szerepel a felsőbb körökből, akik itt söpörték be a botrányszagú félrelépéseiket a szőnyeg alá.

– Ezen még gondolkoznom kell.

Hazafelé cikáztak fejében a gondolatok. Az eső is eleredt közben, így téve még fájdalmasabbá a magányos sétát. Rövid idő alatt kellett meghoznia súlyos döntéseket, melyek meghatározták későbbi életét. Túl fiatal volt még az anyai szerep vállalásához, hiszen iskolába járt még, és szerencsére nem is volt rossz tanuló. Annyi terve volt még a későbbi éveket illetően, amit könnyen keresztül húzhat egy baba születése. Kicsit gonosznak is érezte magát, hogy ilyen módon gondol az élet egyik legszebb ajándékára, mégis sokan osztották volna a véleményét, hogy ezt nem az ő korában kell, megtörténjen. Hiszen mindennek megvan a maga helye életünk során.

Egy kisbaba felelősséggel is jár, és anyagi háttérrel kell rendelkezni, amit ő nem mondhatott el magáról. A legdrasztikusabb megoldásra gondolni sem mert. Szüleitől kapott intelmek azt mondatták

vele, hogy ez egyenlő lenne egy büntetssel. A kicsi fejlődő élet nem tehet az esetlen éjszakáról, sem az ő buta tettéről. Esélyt kell adni neki, hogy éljen, mert az életet nem mi adjuk neki, hanem Istentől jön. Szülei mindig vallásos nevelésben részesítették kisgyermekkorától kezdve. Túlságosan nem érdekelték a vasárnapi alkalmak, sem a szószék mögött dirigáló lelkész, de most mégis mintha egy erő akadályozta volna meg abban, hogy akár gondolni is merjen az élet fölötti uralomra. Talán mégsem voltak hiábavalók az elmondott szavak, sem az égbekiáltó imák. Sokszor úgy tűnt, hogy egyik fülén bement, a másikon pedig távozott az elmondott szó, pedig nem volt így. Akármennyire is próbált ellenállni neki, a mag mégis elhullott a szívében. Ebben a pillanatban megállt egy nagy fehér, de mégis egyszerű épület előtt, melynek nagy barna kapui hívogatták befelé az arra járókat. Tudata még tolmácsolta neki, hogy milyen helyen is jár most, mégis érezte, be kell lépnie az ajtón.

A hatalmas teremben lágy zene szólt, és székek sorakoztak valamilyen előre elrendezett formában. Hátról a folyosó végében apró kis emberke pakolgatott könyveket egyik szekrényből a másikba. Mélyen bele volt merülve világrengető tevékenységébe, mert nem vette észre a fiatal lány kecses lépését, ahogyan közeledett felé egyre szaporább léptekkel. A háta mögött tornyosuló árnyék érzete remegést váltott ki az apró emberke kezéből.

– Elnézést nem szerettem volna megijeszteni!

– Semmi baj, tudod, így hétköznap nem sok mindenki tér be ide. Vasárnaponként van itt sok ember. De addig egyedül vagyok itt mindig, rendezgetem a könyveimet, takarítgatok. Miben segíthetek?

– Segítségem van szükségem, mert nagy bajban vagyok.

– Nem láttalak még erre, a környéken laksz kislányom?

– Tudja, nem mehetek oda, ahol ismernek, mert rögtön napfényre kerülne minden.

– Nincsen olyan bűn, amit szégyellni kellene, a legjobb dolog az emberek elé állni, és elmondani, ami a szívedet nyomja.

– Tudom, de ezt nem lehet elmondani, ezt nem!

– Akkor miért nem mondd el annak, aki mindig meghallgat, aki soha nem fedd meg azért amit tettél? Istennek mindent elmondhatsz.

– Sajnos nem vagyunk beszélő viszonyban egymással. Gyermekkorom óta ezt hallgatom, de valahogy nem érint meg.

– Pedig valamiért mégis ebbe a házba tértél be, ahol Ő lakik, nem?

– Valami hívogatott, hogy térjek be.

– Akkor talán mégis működik ez a dolog, nem gondolod? Várj! Adok neked valamit – benyúlt egy közelben lévő kicsi fiókba, és egy könyvet vett elő, melyet át is nyújtott a lánynak.

– Nem gondolja, hogy én ezt fogom olvasni? Kinevetnek a suliban a lányok.

– Érdekes, a problémáddal, amit említettél mégsem mersz hozzájuk fordulni, miért? Akkor meg miért számít az, ha kinevetnek. Neked meg lesz a jutalmad, ha ezért nevetnek rajtad, mert ezt a könyvet olvasod. Hidd el, ebben minden kérdéssre választ találsz.

Egész úton hazafelé azon gondolkodott, hogy miként válaszolhat egy könyv az ő problémáira, hiszen erre nincs is megoldás. Emberekhez nem mehetett, maradt tehát az egyetlen út, a világlátás esélye, ami most nem tűnt túlságosan csábítóan számára. Elcsigázta lelkét és testét egyaránt a sokkoló események áradata, és csak arra vágyott, hogy otthon bezárkózzon kicsiny szobájába és átadja magát gondolatainak, és a csüggedésnek. Szívében azonban éltek még a kis termetű embertől hallott mondatok, és elhatározta, ha csak a kíváncsiság kedvéért is, de előveszi a titokzatos könyvet.

Hazatérve igyekezett hangtalanul fellopózni szobájába. Nem lett volna értelme szülei elé állni egy ilyen bejelentéssel, ketté is hasították volna. Ezen kívül ez lett volna sok éves eredménytelen nevelésüknek a csődje. Így is számítani kellett némi dorgálásra felőlük, számonkérésre iskolán kívüli útjairól, bár most ez kevésbé érdekelte.

Szerencsére a ház most csöndesnek bizonyult, csak a hátsó szobában cikáztak némi fények, és hangos horkolás is társult hozzá. Nem is volt meglepő, hiszen már későre járt az idő, mindenki nyugovóra tért. Úgy tűnt a fejmosás holnapra marad. Addigra talán lecsillapodnak némileg az indulatok is, és kevésbé lesznek erőteljesek a feddő szavak.

Mielőtt ő is nyugovóra tért volna, eszébe jutott a könyv. Érdeklődő mozdulattal fellopózta a szöveggel zsúfolt oldalakat. Megrökönyödve tapasztalta, hogy az oldalak csak betűkkel voltak tele, kép sehol nem volt található benne. Kíváncsisága ezzel kicsit megtört, mégis elkezdte olvasni a régies nyelven íródott oldalt. Szeme egy érdekesnek tűnő részletre terelődött. Így szólt:

„De akik az Úrban bíznak, erejük megújul! Szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk. Futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.”

Újra és újra elolvasta a szavakat, de valahogy nem hozták meg számára a kívánt megvilágosodást, és válaszokat a kérdéseire. Többet várt a kis emberke tanácsától. Ezek csupán szavak voltak, mint bármely más könyvben, de a mögötte élő erő mégsem elevenedett meg számára.

Könnyed mozdulattal becsukta a könyv kemény fedelét, és a szekrényben lévő hatalmas könyvkupac legaljára tette, nehogy újra megtalálja, átadva ezzel a por enyészetének a bölcsstelennek tűnő szavakat.

Egyedül maradt a megválaszolatlan problémákkal. Döntést kellett hoznia, egyedül felnőttek módjára, mert az idő futóversenyt rendezett önmagával. Minden egyes újabb nap kevesebb esélyt kínált a megoldásra. Valaminek történnie kellett, ami kizökkenti a kétségbeesett állapotból, mely száguldó vonatként tartott a mély szakadék felé, ahonnan már csak le kell ugrani, és akkor minden rossz eltűnik, ami addig volt. Ez lenne a megoldás, vagy létezik más út is a boldog, kiegyensúlyozott élethez? Fiatal volt még ezekhez a gondolatokhoz, mégis lelke az utóbbi pár napban több évet öregedett. Többé már nem tartozhatott a saját korosztálya önfeledt és boldognak tűnő ifjúságához.

9. Fejezet: Gömbölyödő gondok

Ezen az éjszakán nehezen jött álom szemeire, lelkét gyötrő gondolatok járták át, bármilyen megoldáson is törte fejét, a vége mindennek egy sötét alagútba vezetett, melynek nincs kijárata, ahol örökké a félelem az úr. Ebben a játszmában egyedül ő lehet csak a vesztes, és emberileg nincs kiút, és fény az alagút végén. Sosem érezte még magát ennyire kimondhatatlanul magányosnak, összetörtnek, a hullámok szép lassan összecaptak törékeny élete felett.

Legbelül kiáltott segítségért, de most senki sem hallotta, csak a szíve szorult össze a mély, reszkető fájdalomtól.

Szemeit a sötétben egy láthatatlan pontra szegezve, üres szemekkel tekintett a végtelen messzeségbe, míg észrevétlenül kicsordult szeméből az első könnycsepp, mely lassan patakká formálódott. Legszívesebben hangosan üvöltött volna, a világba ordított volna dühében, hogy mindez miért vele történik meg, de félt, hogy felveri a ház többi lakóját. Ezért kispárnáját szájához szorította, így zokogta lassan álomba magát.

A reggel, a napsütéses derengő táj, ébredező sugaraival sem hozta el a kívánt megoldást. Remélte, lelke legmélyén, hogy minden egy rossz álom marad, melyre többé nem kell emlékezni.

Sajnos a mai nap sem különbözött a többitől, az iskola hívogatta lelkes diákjait egy kis tanulásra. A tegnapi este után megpróbált életet lehelni csüggedt lelkébe. Nem szeretne volna elhanyagolni iskolai előmenetelét sem, bár a tények ismeretében ez is meginogott a mocsár süppedő talaján.

Lábai, teste nehezen engedelmeskedtek a nógató szónak, hogy kelni kell, és készülődni az újabb izgalmas, eseménydús napra az iskolában.

Vágyainak, és lépteinek hirtelen szárnyakat adott az a felismerés, hogy az a kevés étel is, amit tegnap délután magába gyömöszölt, most úgy döntött, szeretne körülnézni reményteli világunkban.

Sodró lendülettel kivágta az ajtót, majd kettesével véve a lépcsőfokokat, leviharzott az emeletről a földszintre. Most haragudott magára nagyon, hogy miért nem az alsó szinti szobát választotta. Bár a legjobb helyeken minden emeleten volt legalább egy fürdőszoba. Nem sok ideje volt gondolkodni, mert a baj, csak egyre nőtt, és a másodpercek vészjóslóan ketyegtek. Nem tudta mire vélni reggeli állapotát, hiszen azelőtt sosem történt vele hasonló. Valahol olvasott ama bizonyos reggeli rosszulétekről, ami a várandós kismamák életét teszi érdekessé, de nem tulajdonított neki jelentőséget. Más olvasni, és megint más a saját bőrén tapasztalni. Édesanyja éppen a konyhában tevékenykedett, és magába mélyedve dudorászott. Reggelihez készítette a finomabbnál finomabb szendvicseket. Kis híján elsodorta a menekülő lány. Ha parókája lett volna, biztos nem marad a helyén, ettől a forgószeleltől, amit Niki jelenléte, pontosabban átszáguldása a szobán okozott.

– Kislányom! Mi baj? Rosszul érzed magad? Nemsoká kész a reggeli! A kedvenced lesz, halpástétom.

– Semmi baj, anyu, csak valami rosszat ettem.

– Akkor nem is reggelizel? – értetlenkedett az édesanyja.

Niki szeme a gazdagon megkent kenyerekre tévedt, amely már bőségesen ontotta magából a halkészítményekre jellemző orrmelengető illatot. Ez most olaj volt a tűzre. Niki gyomra még inkább felkavarodott az íz bomba látványától, és orrát is elérte a kellemes érzés.

– Ó! Biztos nagyon finom. ŐŐŐ – nyögött fel hangosan, miközben szabályosan egy ugrással elkapta a mellékhelyiség kilincsét, amely nehezen adta meg számára a behajtási engedélyt, hogy könnyítsen szenvedésein. Az ajtó mögül még sokáig hallatszottak a kín hangos majd elhalkuló hangjai, felváltva hangos sírással az eddig nyögdecselő hangot.

– Mi baj lehet? – kérdezte most már aggódva az édesanyja az időközben álmos szemekkel betérő párjától.

– Az a baj, hogy nagyon korán van még!

– Vicces vagy Fiam!

– Mi történt Drágám! Ég a ház, vagy mi? – értetlenkedett a párja.

– Te szokásodhoz híven nem látsz a szemeidtől. Te csak az újság sportrovatáig jutsz el, esetleg megtalálod a televízió távkapcsolóját, de ennél tovább nem terjed a figyelmed.

– Mi történt Szívem, hogy leharapod a fejem? Ritkán láttalak ilyennek, pedig már lassan húsz éve vagyunk házасok.

– Nikivel vannak gondok. Nem eszik, nyugtalan, fáradt, ideges. Tegnap fölhívtak az iskolából is, hogy rendszeresen elkalandozik a figyelme az órákon. Állítólag kétszer el is késett, amiről engem nem

tájékoztató. Tovább megyek, volt igazolása is, amit állítólag én írtam alá. Most én vagyok hülye, vagy a tükör görbe, mert nem emlékszem rá.

– Na majd előveszem én a kisasszonyt! Nem teszi ki az ablakba, amit tőlem kap, az egyszer biztos. Alaposan megmosom a fejét.

– Képzelem! Azt hiszem, itt most nem, mint anya, hanem mint nő a nővel kell elbeszélgetnünk egymással.

– Miről?

– Férfiak! Nem tudtok ti semmit ezekről a dolgokról!

– Biztos így van, ha te mondd. Ne haragudj, de elkésem a munkából.

– Menj csak, majd megoldom. Jaj, ha az ember lányának tinédzserkorba lép a gyereke! Uram, te adj bölcsességet és sok-sok szeretetet.

Niki időközben kitámolygott a szenvedések házából, és apró léptekkel megindult a bizsergető illatú halpástétomos szendvicsek irányába. Olyan gyöngének érezte most törekeny testét, hogy ha valaki ráfúj, bizony elszáll, mint aki ivott a híres energiafőzetből. Sokáig nem tarthatott menetelése a lépcsőfeljáró felé, mert édesanyja szúrós, ám de mégis szeretetteljes tekintettel várta a konyha bejáratában. Ismerte jól ezeket a szemeket, melyek vészjóslóan hatottak amúgy is borús lelkiállapotára. Fejmosás veszélye terjengett a levegőben. Bár édesanyja mindig nagyon szerette őt, ha a szükség úgy kívánta, tudott szigorú is lenni. Úgy tűnt, most erre van szükség. Gondolatban felkészült egy rendkívül nyomasztó beszélgetésre, mely talán napfényre hozza az ő nagy és titkos bűnét, melyet igyekezett nagy mohón elrejtetni a világ kíváncsi szemei előtt. Félt nagyon attól, ha édesanyja tudomást szerez a hibáról, amit elkövetett, megsemmisül szemei előtt, hiszen több éves bölcs nevelése vált volna tűz martalékává egy szempillantás alatt. Úgysem segíthetett volna az ő problémáján, hiszen erre nincs is megoldás. Egy kiút tűnt járhatónak számára, ha örökre véget vet szenvedéseinek. Gondolatban egyre többször jelentek meg a végső megoldás képei. Képzeltben már ott állt kedvenc sziklája peremén, ahonnan be lehetett látni az egész környéket. A tiszta erdei levegő, a kék égbolt, mely abroszként tárult szemei elé, bármikor máskor a boldogság szigete volt számára, ahol össze tudta szedni gondolatait, ahol messze szárnyaltak vágyai, és megszűnt minden gond és baj. A táj most is ezt kínálta számára, a végső megoldást. Jó lenne szárnyakat növeszteni, és beleharapni valamelyik fodros-bodros felhőbe.

Úgy tervezte, gyorsan túlesik a kínos beszélgetésen édesanyjával, majd iskolába menet kísétál a sziklaszirtre, és megcselekszi, amit sugallnak a hangok lelke legmélyén. Onnantól kezdve nem számíthat már senkire, de megfordul az élete. Egy jobb és szebb világ ajtaján léphet be az örök boldogság mezejére, ahová olyan régen vágyott. Nem sok fűzte már a valóság szilárd talajához, hiszen fiatal élete pillanatok alatt romba dőlt egyetlen gyönyörűnek látszó éjszaka hatására. Megpróbált nem tudomást venni, a megoldást sugalló hangokról, azonban olyan kedvesen és gyöngéden daloltak lelke legmélyén, hogy akaratlanul is behódolt éneküknek. Nem is sejtette, hogy ezek a hangok honnan származnak, és merre terelik útját a veszedelem ösvényén. Mélyreható elmélkedését egy másik, hasonlóan vészjósló és szinte parancsoló hang törte meg, visszatérítve ezzel a homályos és lényegtelen valóságba:

– Nikolett! Gyere, beszédem van veled! – szólalt meg a hang erőteljes, mogorva hangon. Nagyon ritkán hívja az anyukája teljes nevén, csak akkor teszi ezt, ha a méreg előnti lelkét. Olyankor elmaradnak a becéző, kedveskedő szavak.

– Igen anyuka! – felelt a lány félénk, alázatos hangon.

– Mondd csak kislányom! Mi újság mostanában? Hogy megy az iskola? Őszintén!

Niki hirtelenjében nem is tudta melyik kérdés a rosszabb a kettő közül. Olyan erővel szegeződött neki, mintha egy céltábla lenne, amit most készülnek megcélózni a repkedő késekkel, és ő nem tud kitérni előlük.

– Alapvetően minden rendben van anyuka. Mire gondolsz? – kérdezte óvatos, bár remegő hangon a lány.

– Ez nem volt meggyőző lányom! Nincs semmi, amit el szeretnél mesélni nekem?

– Mire gondolsz drága anyuka – próbált hízelegni a lány, ami ezúttal nem nyerte el a kihallgatást vezető anyukája figyelmét. A hangulat kezdett katonássá válni, akár egy bírósági tárgyaláson, ahol a vádlott éppen a bíró előtt felel a tetteiért.

– Ha nem tudod, akkor majd én segítek neked. Tudok sok mindenről. Nem most érkeztem a tapétáról kislányom. Igaz, annak idején mi is megtettük a magunk csínytevését, de ez most nem segít a

te helyzeteden. Tegnap fölhívott Kurucz Asszony, az iskola igazgatónöje.

Niki arca lassan elkezdte elváltoztatni színét. Valahol a rózsaszín és falfehér között járt félúton, de hamar elérte üzemi reszkető fehér színét a hallottak hatására. Érezte, lábai elgyöngülnek, a sarok felé kacsingatott, mint aki érezte, hogy arra terelik lépteit.

– Nagyon érdekes dolgokat mesélt az iskolai munkádról. Egyszerűen döbbenet állunk az események előtt. Mi történt a mindig szorgalmas, és kitűnő tanuló lányommal? Kétszer is rákérdeztem, hogy rólad van-e szó. Elmesélte, hogy nem figyelsz az órákon, ha kérdeznek, messze jársz. Mi történt veled, az én értelmes és okos kislányommal. Nem tudom mire vélni a dolgot.

– Semmi, semmi anyuka, csak egyszerűen rossz időszakban vagyok. Bárkivel megesik az ilyesmi, majd elmúlik, ne aggódj.

– Tényleg csak ennyiről van szó? Én ennél többet látok.

– Nyitott könyv vagyok előtted? – kérdezte félénk hangon a lány.

– A legjobbat még nem is említettem. Szabályosan sokkolt mikor meghallottam. Több ízben előfordult, hogy elkéstél reggel az iskolából, és olyan igazolást mutattál be a tanárnak, amin aláhamisítottad az aláírást. Mi lett belőled édes lányom, egy piti bűnöző? Azért neveltünk, ezért próbáltunk terelgetni az élet rögzös ösvényén, hogy ezt tegyed velünk? Mi jön még ezután? Fel csináltatod magad egy útszéli bárban?

Niki az utolsó szó hallatán hangos köhécselésbe kezdett, mint aki halat vacsorázott, és egy kis szálfka miatt éppen készül elhagyni az árnyékvilágot.

– Egyáltalán merre kószáltál, mesélj csak!

– Én csak úgy sétáltam –felelt szemlesütve a lány.

– Ezen túl majd csak a lakás és az iskola között fogsz sétálni, azt garantálom. Nincsenek hétvégi kiruccanások, vagy pláza túrák, nincs semmi – az utolsó szót különös hangsúllyal meg is nyomta, mintha az egész felsorolásban ennek a jelentéktelen szónak lenne a legnagyobb szerepe.

– De anyu! A hétvégén meghívtak egy születésnap partira! – könyörgött Niki.

– Előbb kellett volna gondolkozni kisasszony! Ha tovább firtatod a dolgot, még két egészséges pofont is kaphatsz. Most pedig menj föl a szobádba és merülj el a tanulnivalók örömeiben. Ellenőrizni fogom minden leckédet!

Niki édesanyja sosem volt híve a szigorú fegyelmezésnek a nevelésben. Gyöngéd lelkű volt, kenyérrre lehetett kenni, kedvessége nem ismert határokat. Távol állt tőle az efféle szigorú megrovás. Lelkiismeret-furdalás gyötörte kemény, szigorú szavai miatt, mégis úgy érezte, ezúttal nem enyhülhetett meg. Talán a feddő szavak felnyitják majd az ártatlan, élettapasztalattal még nem rendelkező csitri szemeit, hogy megóvja az élet buktatóitól. Tudta jól, nem állhat minden pillanatban mellette, ezért lelkileg kellett őt ellátni útravalóval, hiszen ez minden szülő feladata. Egy kis dorgálásba még nem halt bele senki, csak épült általa.

Niki lelkét fájdalom és szenvedés járta át, arcán patakokban gördültek végig a bú gyermeki könnyei. Szívét kétség mardosta, egyedül maradt az élet nagy kérdéseivel. A tudomány mélységei helyett a bánat nagy óceánján evezett egyre csak lejjebb és lejjebb, ahonnan már nincs visszaút, csak a sötétség.

Várta már a másnap reggelt, kedvenc sziklájához vágyott, ahol utoljára csillan meg számára a kora hajnali huncut napsugár. Egy utolsó megvilágosodás lesz még számára a pirkadat első fénye, melyet utoljára pillanthat meg a mélység kék óceánjában. Utána vége lesz minden szenvedésnek, és belép az örök szeretet országába.

10. Fejezet: Élet vagy halál

Másnap reggel a hajnal első napsugarai megcsillantak a fák zölden pompázó levelein. A madarak boldog énekükkel csaltak reményt a megfáradt szívekbe.

Az összetört lelkű fiatal lány látszólag egy minden tekintetben átlagos napot köszöntött. Az ébredő természet első morajlásával elindult a kedvenc sziklája felé vezető úton. Elhagyott, kissé félelmetes utcákon haladt kifelé a város szürke rengetegéből, melyet ódon gyárépületek maradványai tettek még magányosabbá, mintegy emlékművet állítva az utókor számára.

Az égis emelkedő gyárkérményeket lassan felváltotta a mező tiszta illata, szebbnél szebb virágoknak adva otthont. Látványuk káprázatos volt a halandó ember számára, bódító illatukkal arra csalogatták a megfáradt vándort. A bogarak hangos zümmögésén, és a fák hajladozásán kívül a szélben, az ember csupán saját lelkének hangját hallhatta. Éppen alkalmas volt a hely arra, hogy egy kétségbeesett ember összeszedje maradék gondolatát, vagy eldöntse élete további sorsát távol a civilizáció legalapvetőbb formájától is. Itt senki nem vitatkozott vele, senki nem dorongolta le, csupán ő volt és a titokzatos hangok, melyek ma reggel is ide vezették útját a tudományok háza helyett. Már nem volt fontos a tudás birtoklása sem, hiszen kiutat az ő problémájából csak ez a hely adhatott. Ahogy egyre közelebb ért kedvenc sziklájához, a szíve egyre hangosabban dobogott, mintha egy ütemet vert volna a fülébe: Tedd meg! Tedd meg!

A szikla meredek peremén megállt, még egyszer megcsodálta a számára oly kedves és pazar látványt nyújtó panorámát, ahogyan a napsugár megcsillan a hegyoldalban, ezernyi színben játszott a tér. Az ég összeért a földdel, a felhők a szeme előtt úsztak el a végtelen kék óceánon, mindegyik egy képzeletbeli alakot öltve.

Gondolatban búcsúzott a tájtól, a virágoktól, az élettől. Óvatosan elrugaszkodott a talajtól, mint ahogyan a versenyzők szoktak a rajtvonalnál, mikor izgatottan várják a startpisztoly eldördülését.

Hirtelen egy kéz ragadta meg hátulról, olyan erősen, hogy szinte már fájt.

– Te mit művelsz itt? – ripakodott rá a hang.

– Nincs jobb dolgod! Hagyjál békén!

– Sajnálom, de nem tehetem – válaszolt cinikus hangon az idegen.

– Miért nem? – csodálkozott a lány.

– Nem engedhetem, hogy butaságot tégy. Mától én vagyok a kirendelt őrzőangyalod.

– Neve is van az angyalnak?

– Igen. Evelin vagyok. Doktor Kenéz Evelin.

– Erre soha nem szokott senki járni. Miért kellett éppen ma erre jönnöd?

– Tényleg furcsa. Általában nem erre szoktam kocogni reggelente, de ma meggondoltam magam.

Hidd el, ennek így kellett lennie, ez a sors keze – válaszolt kedvesen a fiatal nő.

– Én nem hiszek ezekben a természetfeletti tudományokban, ilyen nincs.

– Ettől függetlenül léteznek, működnek, és körülvesznek mindent. Gyere szépen, töröld meg a szemed, és mondd el nekem, miért akartál leugrani?

– Ezt úgysem értheted!

– Lehet, de szerintem nincsen olyan dolog, ami miatt el kell dobni az életet. Mindenre van megoldás.

– Erre nincs, hidd el, kedves Evelin. Egyébként milyen doktor vagy? Orvos, pszichiáter?

– Jogot végeztem. Most készülök nyitni egy magánnyomozó irodát.

– Nincs szükségem rendőrré. Most letartóztatasz?

– Nem vagyok rendőr. Egy pár kedves szóra, egy barátnőre biztosan szükséged van.

– Rendben, Evelin, ma megmentettél, de holnap attól még leugorhatok. Itt fogsz állni mindennap mellettem?

– Nem tűnsz olyan lánynak, aki komolyan ezt fontolgatná. Láttam már embereket, akik határozott szándékkal lógtak a híd szélén. Te nem olyan vagy. Egy kicsit kétségbeestél, de te élni szeretnél. Jól látom?

– Tudod, nem is egyedül vagyok ezzel.

– Ezt hogy érted?

– Babát hordok a szívem alatt. Terhes vagyok! Még csak 15 vagyok! Érted már? – pityeredett el Niki.

– Már értem akkor. Nem mered otthon megmondani? Inkább világgá mentél?

– Tudsz jobbat? Kinyírnának, ha megtudnák.

- Barátnőidnek nem mondtad el?
- Viccelsz? Hogyan segíthetne egy csapat komolytalan tini, mint én vagyok. A mi korunkban még csak a fiúk, a buli, a smink, meg a pláza a fő témák. Ha valaki komolyan bajba kerül, azt kivetik maguk közül. Nem szeretik, ha valaki más, mint ők.
- Akkor nagyon egyedül maradtál, szegénykém! Ne félj, jó hogy találkoztunk. Nem vágytál soha egy idősebb testvérré?
- De igen! Ki nem vágyik rá? Sajnos az élet úgy hozta, hogy egyke maradtam.
- Majd én leszek a nővérkéd, barátnőd, lelki társad. Jó lesz?
- Nem vár otthon a család? Férj, gyerekek?
- Tudod, volt egy vőlegényem. Azt hittem, ő az igazi, nagyon szerettem. Nem volt képes elfogadni az álmomat, hogy magánnyomozó szeretnék lenni. Kislányként sok dolgot mondtunk, hogy mik leszünk, ha felnövünk, de én komolyan is gondoltam. Jelentkeztem a jogi egyetemre. Ez nagyon sok szabadidőmet emésztette fel. Nehezményezte, hogy hétvégén tanulok, iskolába járok, és nem vele töltöm az időmet. Azt mondta, ez nem egy nőnek való foglalkozás. Úgy képzelte, mi nők csak könnyű és finom munkákat végezhetünk, ami nem töri fel a vacsa–vacsa kezezskenket. Így két év jegyesség után nem bírtam tovább, felemésztette az érzéseimet a sok vita és civakodás. Szerintem egy párkapcsolatban nem kell megváltoztatnunk a másikat. Támogatni kell az útja keresésében, önmaga megvalósításában a másikat, még akkor is, ha ő maga nem érdeklődik a téma iránt. Végül az álmomat követtem, mert nem lesz még egy lehetőségem az életben. Nem tudom, hogy jól döntöttem–e, de így történt. Talán él valahol egy olyan férfi, aki így is elfogad, az álommal együtt, és hogy magánnyomozó nő vagyok, szóval nem egy tipikus lány.
- Hanem egy különleges lány! Szerintem megtalálod szíved szerelmét hamarosan. Én megérezem az ilyesmit. Csinos, ambiciózus, mosolygós hölgy vagy. Kit érdekel, hogy nem egy átlagos foglalkozást űzol? Ettől még ugyanúgy nő vagy!
- Aranyos vagy! Így most élem a szingli nők egyhangú életét.
- Nekem nem tűnik eseménytelennek! Ma is megmentettél egy fiatal lányt. Azon kívül vidám vagy, kiegyensúlyozott, laza csaj.
- Óh! Köszönöm! Pedig most azt sem tudom, hol áll a fejem. Nemrég végeztem a jogon, a tinta még meg sem száradt az oklevélen, és már önálló iroda nyitását tervezem.
- Nem gyors kicsit a tempó, kedves Evelin? – kérdezte kicsi mosolyt csalva arcára Niki.
- Lehet, sokan mondták már, de én mindig ilyen nyughatatlan voltam, sosem tudok egy helyben megülni. Talán ezért is menekülnek előlem a férfiak.
- Ne butáskodj! Biztosan vár rád is valahol a szőke herceg, fehér lovon.
- Nem kell, hogy szőke legyen, nem kell, hogy apuci fehér lovat tegyen alá, de tudja honnan jött, és hová tart, legyenek céljai az életben! Legfőképpen szeressen engem, fogadja el a munkámat, és a barátaimat. Támogassa az álmaimat, és engedje, hogy kövessem őket, melyek váljanak közös álmokká. Az ő álmai pedig az én álmaim lesznek! Tudom, buta vagyok, de ez van. Sokat várok el szerinted?
- Szerintem ezek teljesen normális igények, semmi különös nincsen bennük.
- Van kedved megnézni az irodát? Bocsánat, azt a romhalmazt, ami kis munkával irodává tehető.
- Szívesen! Miért romhalmaz? Ráfűjsz, és összedől? – mosolygott Niki. Fura volt számára, de a fiatal hölgy optimizmusa, jókedve megérintette az ő lelkét is. Egy pillanatra nem gondolt rettenetes gondjaira.
- Nemrég vásároltam ezt a házat, és ráférne egy nagytakarítás. Mindent por és pókháló borít, a bogarak állandó bérletet váltottak a szobákban. Szeretném, ha újra a régi fényében pompázna, méltó lenne elődöm hírnevéhez.
- Ki volt ő?
- Képzeld, évekkkel ezelőtt szintén egy magánnyomozó iroda működött itt. Sasszem Nyomozó Iroda. A tulajdonost pedig Takács Istvánnak hívták. Sajnos a bácsi hirtelen elhunyt szívrohamban, a ház pedig évek óta üresen állt. Sokan ismerték és szerették a városban. Nos, van kedved segíteni nekem?
- Szívesen, de miben tudnék segíteni?
- Ne aggódj, a munka oroszlán részét én végzem majd. Nincs szükség itt másra, csak két dolgos kézre, egy kicsi jókedvre, és megy, mint a karikacsapás.
- Úgy gondolod, te fogsz takarítani, kifesteni, meg mindent? – csodálkozott Niki.

– Tudod, én a női csináld magad mozgalom híve vagyok. Levetem a csinos, nőies ruhákat, felöltöm a kantáros munkásruhát, pemzli a kézbe, és kezdődhet a munka. Bebizonyítom, hogy egy nő is tud annyit, mint egy férfi.

– Dicsérem a hozzáállásod. Az optimizmus kis szobra vagy!

– Kívülről Babám! Belül más a helyzet, de úgy döntöttem, új életet kezdek. Mától nem érdekelnek a férfiak. Hidd el, jól mulatunk majd mi ketten. Nem kell megijedni a munkától, téged majd kíméllek, vigyázok rád. Azt mondják, a munka nemesíti a testet és a lelket egyaránt. Csapunk egy jó csajos bulit, és kibeszéljük a férfiakat. Mit szólsz? Csapj a kezembe, ha benne vagy!

– Egy ilyen bulit nem hagyhatok ki! Mehetünk!

11. Fejezet: Nő a baj, nő a hazugság

Niki élete talán legszebb délutánját töltötte a fiatal nyomozónővel. Jókedvből, optimizmusból kapott bőven útravalót. Mosolyt csalt szomorú arcára, lelkébe kis időre vidámság költözött, így lépve át saját valódi problémáin pár röpké órára. Talán mégsem akart igazán meghalni, talán csak egy pillanatra átjárta a kétségbeesés maró érzése, ami sok rossz dologra tudja rávenni az embert. A gyermek nem tehet arról a gyönyörűnek induló éjszakáról, melyet egy buta döntéssel koronázott meg. Nagy gondolatok és határozott célok fogalmazódtak meg fejében. A babának joga van élni, és ő megadja neki ezt a lehetőséget. Ha ő nem is nyújthat számára önfeledt és gondtalan életet, talán valahol él két olyan ember, aki csak arra vár, hogy anyukája és apukája legyen az ő gyönyörű gyermekének. Hiszen egy újszülöttnél mindkét szülőre szüksége van ahhoz, hogy egészségesen fejlődjön lelkileg. Az ő esetében az apuka ismeretlen volt, illetve ő nem tudta volna kiválasztani tíz fiú közül sem, kivel töltötte aznap az éjszakát. Ha mégis dönthetett volna, akkor sem nyert volna sokat, egy tizenöt éves, felelőtlen kamasz fiúval, akinek ő csak arra volt jó, hogy fogadásból elvegye az ártatlanságát, aztán pedig örökre a ködbe burkolózzon kiléte. Ha csak lehetséges, az újszülött soha nem fogja megtudni fogantatásának igazi történetét, sem azt, hogy ki az igazi édesapja. Ennyi tiszteletet még megadott saját magának, és meg szerette volna kímélni a gyermekét is a csalódásoktól. Jobb volt ez így, abban biztos volt.

Ezekről a terveiről, még Evelinnek sem beszélt. Korai volt még ismeretségük ahhoz, hogy rá merje bízni a lányra lelkének legféltettebb titkait. Mégis hálás volt neki azért, amit érte tett, hiszen a halál torkából rántotta vissza, és elhalmozta sok kedvességgel és jó tanáccsal.

Úgy érezte, ezt a harcot egyedül kell megvívnia, és nem támaszkodhat senkire.

Azon töprengett, miként fogja eltitkolni otthon ballépését, melynek látható jelei egyre inkább nyilvánvalókká lettek az idő múlásával.

Sejtései arra engedtek következtetni, hogy otthon újabb vihar van kitörőben. Engedély nélkül töltötte a délutánt a nálánál idősebb Evelinnel, nem is beszélve arról, hogy szobafogságra volt ítélve. Valahogyan csiszolgatnia kellett az események előadásmódján, hiszen nem állhatott eléjük azzal, hogy ma reggel éppen az életét készült eldobni. Még az is megváltás lett volna ahhoz képest, amit otthon kapott volna.

A fiatal nyomozónő mindenben fölajánlotta segítségét. Niki hosszú percekig bizonygatta, hogy elteszi a telefonszámát, és majd keresi, ha bármire szüksége volna. Ugyan, mit tehet ő érte? Hiába a kedves szavak, baráti gesztusok, amik elszállnak, de valódi segítséget nem nyújtanak a bajban.

Itt valami egészen másra volt szükség. Drasztikus és hathatós lépésekre. Olyan megoldásokra, melyek kivezetik őt a lelki válságból.

Emberektől nem is várhatott segítséget, hiszen annyian kihasználták már naivságát.

Tudták róla, hogy könnyű lépre csalni a fiatal, csinos lányt, aki mindvégig igyekezett megőrizni ártatlanságát.

Lelkében mégis két világ vívta harcát, mely közül csak az egyik győzhet. Sajnos nem a jobbik vitte el a pálmát, és ez árnyékot vetett egész további sorsára.

Óvatosan, szinte remegő térdekkel lépett be a nagy fekete kertajtón, mely hangos nyikorgásával azt dűnnyögte ritmusra: „Véged van kislány!”

Gyönyörű nyári nap volt a mai, de a ház fölött már gyülekeztek a sötét viharfelhők, melyből bármelyik pillanatban lesújthat egy villám.

Édesanyja szigorú, szúrós tekintettel meredt rá a szoba közepéről. Piros pöttyös köténye fehérlett a lisztől, mint a hóesésben járt volna. Most még az sem zavarta, hogy az apró lisztzemcsék lassan aláhullottak, és beterítették a tisztára porolt szőnyeget. Mindig kényes volt a tisztaságra. Amint megpillantott egy porszemet, vagy egy vízcseppet a mosdón, azonnal nagytakarításba kezdett, és a család többi tagját addig a sarokban térdepeltette kukoricán.

Mindenki tudta, ha seprű vagy porszívó volt a kezében, jobb nem is közeledni hozzá, mert netalán a következő pillanatban fölpattan új járművére, és üldözőbe veszi a betolakodót.

– Kislányom! Hol voltál?– kérdezte kedvesnek tűnő, de mégis remegő hangon Katalin.

– Én egy barátnőmnél voltam.

– Kivel? Ismerem?

– Nem ismered anyu.

– Akkor talán itt lenne az ideje, nem gondolod? Hogy hívják a szüleit?

– Anyu! Nem élünk már a középkorban! Egyébként nem él a szüleivel, mert idősebb nálam.

– Miért nem hasonló korú lányokkal barátkozol?
– Ők annyira unalmasak! Valódi pláza–cicák. Más témájuk sincs, csak a smink, meg a vásárlás, meg hogy kinek rövidebb a szoknyája.
– Akkor sem helyeslem, hogy idősebb lánnyal barátkozol. Jól ismered őt egyáltalán?
– Annyira nem, de aranyos, vicces lány!
– Kis buta kislányom! Arra nem gondoltál, hogy rosszindulatból is közeledhet feléd?
– Arra célzol, hogy bűnöző lenne?
– Nem ez lenne az első eset. Hallottunk már hasonló történetet.
– Igen, kapcsolatban áll a rossz emberekkel, mivel magánnyomozó.
– Ez egyre jobb! Édes Istenem! Milyen társaságba visz téged?
– Ne aggódj, nem lesz semmi baj!
– De igenis aggódom, tudd meg! Aggódom éjjel és nappal, nincs egy nyugodt percem. Majd te is megtudod pár év múlva, mit jelent édesanyának lenni.

Niki az utolsó mondat hallatán egy nagyot köhintett, mintha anyukája éppen darázs-fészekbe nyúlt volna. Aggódott ő már most is eleget, bár ez nem az a tipikus anyai érzés volt.

– Hogyan ismerted meg, ha nem titok?
– Ő! – talált ki hirtelen valami hihető mesét a lány. – A parkban sétáltam, Evelin pedig arra kocogott, megbotlott, én meg felsegítettem, ennyi. Elkezdtünk beszélgetni. Hazakísértem, mert nagyon fájt a lába, menni is alig tudott.

– Értem! Nos rád nézve, neked sem ártana egy kis sportolás. Nincs ellene kifogásom, ha reggelente együtt kocogtok. Az utóbbi időben felszedtél magadra egy pár kiló felesleget.

Niki egy pillanatra kővé dermedt, próbálta értelmezni a hallottakat. Egy világ omlott össze benne, megsemmisült női hiúsága.

Az ő kecses derekának, hosszú formás lábainak nem volt párja az iskolában.

Gyorsan a tükörhöz szaladt, hátha hajlandó lesz azt mutatni, amit látni szeretne. Percekig méregette magát, de a tükörkép nem akart elferdülni. Valami titokzatos változáson ment keresztül a teste. Arca kikerekedett, akár a dinnye, lapos hasa a múlté volt. Lassan elkezdett egy felpuffedt darázsra hasonlítani. Egyedül kecses lábai hozták még el a múlt egy darabját számára.

Megdöbbenéssel vette tudomásul, testének most már a külvilág számára is észlelhető elváltozásait. Szörnyű volt!

– Furcsa számomra ez az elváltozás kislányom! – állt meg hirtelen a háta mögött Katalin. Föléje magasodó árnyéka most beborított mindent sötét, vészjósló fellegével. – Érthetetlen, érthetetlen! – dűnnyögte halkán ugyanazokat a szavakat egymás után. – Alig eszel, sőt inkább csak csipegetsz, mint egy kismadár! Nem vagy te beteg? Ne hívjam fel, Simon doktort, régi jó barátomat? Majd ő kivizsgál, és megmondja, hogy mi a baj?

– Nem kell, anyuka! Nincs semmi baj! – terelte el hirtelen a szót a lány. Még csak ez hiányzott volna, hogy Simon doktor megvizsgálja, és megállapítsa, hogy más állapotban van. Utána biztosan más állapotban is lett volna, de a pofontól, amit kapott volna jobbról, balról pedig a fal adta volna a másikat.

– Igazad van, anyuka! A sportolás jó ötlet! – próbálta húzni az időt Niki. Sajnos ezzel csak elodázta a bajt, hiszen ezt a súlyfelesleget nem lehetett eltüntetni a legszigorúbb diétával, és a maratoni táv lefutásával sem. Ennek pontosan meg volt a kiszabott ideje. Kilenc hónap, se több, se kevesebb.

Most inkább azon kezdett el gondolkodni, milyen módszerekkel és praktikákkal enyhítse testének gömbölyű látványát. Az iskolában a lányok valószínűleg nem ilyen kedvesen és tapintatosan közölnék vele a jó hírt, hogy elhízott. Egyszerűen beletrafálnának a közepébe egy határozott szóval: **KÖVÉR VAGY!!!** Ez az ő körükben nem csak a testsúlyra vonatkozik, de egyfajta bélyeget, és kiközösítést is jelent, a diéták és súlykontrollok versenyében. Ezúttal vesztest hirdetnének, és ez ő lenne. Sajnos nem egy vagy két napra, de örökre elveszítené barátságukat. Igaz, nem voltak, olyan barátok, mint Evelin, de még mindig jobb volt velük eltölteni az idejét, mint arra eszmélni, hogy nem foglalkozik vele senki, és állhat minden szünetben, egymagában az iskola egyik eldugott sarkában.

Ez a tinik egyik nagy hibája, ami ősidőktől fogva végigkíséri az életüket. Inkább töltik az idejüket olyanok társaságában is, akit nem túlzottan kedvelnek, mintsem egyedül legyenek. Ugyanez vonatkozik gyakorlatilag mindenre az életükben. Nem lóghattak ki a sorból, nem lehettek mások, mert ez maga volt a vég. Ezt senki sem akarhatta.

Első ötlete egy vastag gumiszalag volt, mely valahol a fiók mélyén porosodott arra várva, hogy újra

ővé legyen a főszerep. Nem tudta, hogy ez mennyire árthat a magzatnak, de abban biztos volt, hogy a házból ma nem teheti ki úgy a lábát, hogy valamilyen gyors megoldást ne találjon.

Percekig méregette magát a tükör előtt, vajon mennyit segíthet környezete becsapásán a régi gumiszalag. Vajon meggyőzi-e a kíváncsi szemeket testének változatlan karcsúságáról, vagy egyből fölfedezik a fondorlatos praktikát. Hosszú percek szemlélődése és méregetése után megállapította, hogy alkalmas arra, hogy kilépjen a ház kapuján, és elvegyüljön az iskola szurkálódó szemű diákjai között. Bár nagyon szorította a szalag, most ez volt a legkisebb büntetés számára, mely szenvedést most el kellett viselni. Abban nem volt biztos, milyen károkat okozhat a babára nézve, de a percek gyorsan teltek, és nem volt idő sok évődésre a probléma megoldását illetően. Indulni kellett kedvenc helyére, ahol ismét megkísérlik elhalmozni csupa új információval, melyről remélték, az ő kis feje is képes lesz azt befogadni.

12. Fejezet: Egy végzetes nap

A Karácsony közeledtével felélénkült a város forgataga. Az emberek sorra járták az üzleteket, ajándékokra vadászva szeretteiknek. A kirakatok fényei ezer színben pompáztak. A levegőben sült gesztenye illata terjengett, mely összekeveredett a kürtős kalács mézes csábításával. A pici hópolyhecskék lassan aláhullottak az égből, beterítve a tájat, mint a valaki főntről egy nagy szitával ontotta volna.

Niki kissé céltalanul bolyongott a város nyüzsgő utcáin. Igyekezett összeszedni gondolatait. Érezte, közel a végső beteljesedés órája. Az apró kis élet pici koppanásokkal adta tudára létezését a külvilág számára. Lelkében vegyes érzések dúltak. Boldog volt, mert minden pillanatban tapasztalhatta a kisbaba jelzéseit, ugyanakkor félelem is elöntötte szívét, mert közelgett a pillanat, mikor el kell döntenie további életét.

A parkban sétálva meggyöngültek lábai, mely most a szokásosnál is nagyobb terhet voltak hivatottak hordozni. Fájdalmai egyre erősödtek, és szünni nem akartak. Lassan kinyílt előtte a szenvedések házának ajtaja. Hirtelen egy idősebb férfi árnyéka magasodott föléje:

– Kislány! Minden rendben? Megfázik itt a hideg padon!

– Köszönöm! Nincs semmi baj! – hazudott a lány.

A percek gyorsan teltek, a fájdalmak egyre erősödtek testében. Utolsó erejét összeszedve felállt a padról, majd óvatosan megindult előre az úton. Elcsukló, meggyötört hangon kiabálni próbált:

– Taxi! Taxi!

Az autók sorra száguldottak el szemei előtt, tudomást sem véve, az utolsó pillanatait élő lányról.

Hirtelen egy nagy piros autó állt meg előtte, hatalmas fékcsikorgással. Egy középkorú, őszes halántékú férfi pattant ki belőle:

– Rosszul van kislány? Segíthetek?

– Nem látja, maga szerencsétlen? Éppen szülni fogok!

– Óh jaj nekem! Hova vihetem?

– Nagyon egyszerű, a kórházba!

– Melyikbe?

– Vadász utca 7.

– Az nem olyan nem teljesen hivatalos intézmény? Legalábbis ezt híresztelik róla.

– Az nem a maga dolga! Megkapja a pénzét, a többi ne érdekelje.

– Na jó! Nem kell azért agresszívnek lenni!

A sofőr jobbnak látta, ha nem száll vitába a fiatal lánnyal, aki minden bizonnyal a szenvedések hatására szurkálódik vele.

Az idő eközben igencsak téliesre fordult, a sűrű hóesésben az autó ablaktörlője gyors ütemben járta be megszabott útját.

– Nem mehetnék kicsit gyorsabban? Mindjárt megszülnök!

– Mindent megteszek, amit lehet, de ilyen időjárási viszonyok között ne várjon csodára.

A kórház egy kis szűk utcában volt található, mely most teljesen kihaltnak tűnt, csupán néhány varjú vinnyogása törte meg a félelmetes csöndet.

Az autó óvatosan behajtott az utcába, melyben lassan kirajzolódtak a kórház ódon falai. Az ablakok mögül tompa fény szűrődött ki, mely most kissé megnyugtatta a félelemtől reszkető fiatal lányt.

A ház elé érve a sofőr kipattant az autóból, rövid időre magára hagyva az egyre hangosabban nyögdécselő lányt. Pár perc múlva két marcona férfi társaságában tért vissza, aki majdnem kitépték az autó hátsó ajtaját, hogy kiségiék a vajúdó lányt.

Gyors léptekkel eltűntek a nagy barna kapu mögött, egyedül hagyva gondolataival az idősödő férfit.

– Óh te szegény! Remélem, nem sokat szenvedsz már – durva stílusa ellenére megsajnálta a fiatal lányt. – De Szegény vagyok én is! A viteldíj! Na mindegy, erre már keresztet vethetek! – legyintett némán a sofőr, majd folytatta útját vissza a városba.

Mindenki, aki élt és mozgott a fiatal lány körül, tüsténkedett. Végül, egy alacsony, pápaszemes, kopaszodó férfi is a kórterembe lépett:

– Itt van most már Dr. Amatőr! Nem kell aggódni!

Az egyik nővérke folyamatosan törölgette a lány izzadságtól nedves homlokát. Úgy járt a nővérke keze, mint egy autó törlőlapátja, amely igyekszik némi látóteret biztosítani a szakadó esőben.

Niki tekintete elhomályosult, az emberek némi sötét árny körvonaljaival rendelkeztek. Minduntalan

egy hang ismétlődött a szobában: – Nyomjon!

Érezte, egyre inkább megszűnik körülötte a külvilág, a fényeket egyre tompábban érzékelték szemei. Árnyakat látott csupán, melyek föl-le suhantak a szobában, akár a pók a falon.

A sejtelmes csendet egy idő után, fülsüketítő, de mégis gyönyörű hang váltotta fel, mely belekiabálta véleményét az éjszakába. Furcsa nyelven közölte mondandóját. Szókincse összesen két betűből állott, de úgy tűnt eme szerény szókészlettel mindent el tudott mondani, amit csak szeretett volna:

– OÁ! – ismételte a hang megállás nélkül!

– Gratulálunk! Gyönyörű kislány!

– Kislány! Az enyém! Igazán az enyém? – álmétkodott a lány, mintha csak egy játék babát lelt volna a nagy piros masnis csomagban.

– Igen! Galambom! Nem is tudta? Mi legyen a neve?

– Lara, ami azt jelenti, a szenvedések gyermeke! Kérem, megfoghatom?

Az új kis élőlény értetlenül meredt nagy barna szemeivel a meglepődött lányra. Valahol érezhette, hogy összetartoznak, mert sírása azonnal alábbhagyott, mihelyst a mellkasára fektették.

– Óh, de gyönyörű vagy! – gondolta magában a lány. Lelkébe hasított egy új különös érzés. Tudta, hogy ő adott életet a kis cseppségnek, és ettől a perctől kezdve ő a felelős érte, a sorsáért. Ahogy bámult rá, csillogó, tiszta, nagy barna szemeivel, még nehezebb volt számára meghozni a döntést, mely örökre elszakítja őket egymástól.

– Próbáljon meg pihenni! Erőt kell gyűjtenie!

A fáradtságtól elcsigázva mindketten mély álomba merültek. Talán ez majd gyógyírt szolgáltat sebzett lelkére.

13. Fejezet: Elszakadás

- Miben segíthetek, kisasszony!
- Tudja, doktor Úr, mit mondott nekem annak idején, mikor megvizsgált?
- Óh, hát az már nagyon régen volt, mire gondol?
- A lehetőségeimről.
- Na igen! Felvázoltam, hogy mi abortuszt nem vállalunk, bár ahogy látom, itt ez nem is áll fent. A második, hogy megszüli a babát, és ha nem óhajtja megtartani, akkor mi elintézzük az örökbefogadást. A harmadik, hogy felneveli, mint az édesanyja.
- Doktor Úr! Én nem vihetem őt haza!
- Nem akarja ezt a gyönyörű kislányt?
- Nem erről van szó! Én még csak tizenöt éves vagyok. Azt hittem, hogy a bulik, a plázák, a szebbnél szebb ruhák kielégítik egy ilyen fiatal lány életét. Aztán, mikor megpillantottam őt, tudtam, hogy eddigi életemnek nem volt értelme, és nincs nála csodálatosabb dolog a világon. Egy új érzés vált bennem valóra. Éreztem, hogy nekem kell gondoskodnom róla, hogy én adtam neki életet, és ő is tudja, hogy hozzám tartozik. Éppen ezért annyira nehéz és fájdalmas kimondani, hogy nem lehet.
- Miért nem? Nincs, aki segítsen Önnek?
- Nagyon fiatal vagyok még, előttem az élet. Soha nem fogom őt elfelejteni, de gondolnom kell arra is, hogy ne érettségi és szakma nélkül vágjak neki az életnek. Egy gyermeknek, ahhoz, hogy lelkiileg egészségesen fejlődhessen két szülőre van szüksége: egy anyukára és egy apukára. Én nem tudom, ki az apukája. Egy mámoros éjszaka alatt fogant a kis Lara. Annyira szép, és törekeny, nem ezt érdemli, teljes életet kell élnie.
- Ön az édesanyja, ön tudja leginkább ezt nyújtani neki.
- Majd egyszer, doktor Úr, de most még nem lehet. Kérem, bocsásson meg. Talán, később, ha lesz erőm, megtudja az igazat, de most, kérem, fogadja el a döntésemet.
- Rendben van, fájó szívvel bár, de elfogadom. Tudja, csak ezért, mert az intézmény örökbefogadásokkal foglalkozik, minket is megvisel minden egyes elszakadás. A hivatali arc mögött érző emberi szív dobog. Elkészítem a szükséges iratokat, amit majd alá kell írnia kegyednek.
- Hova kerül majd, meglátogathatom?
- Sajnos, hogy hová kerül, még magam sem tudom. Nagyon sok gyermekre váró házaspárral állunk kapcsolatban határon innen és túl, akik boldogok lesznek egy ilyen gyönyörű babával, mint a kis Lara. Nyugodjon meg, egytől egyig tisztességes, leinformált, erkölcsileg makulátlan párokról van szó. Mi csupán abban segítünk nekik, hogy a hagyományosan hosszú, hónapokig elhúzódó fölösleges papírmunkát a minimálisra csökkentjük, ami nem minden esetben felel meg az elvárható eljárási módnak, de mi a végeredményt tartjuk szem előtt, a boldogságot. Azt hiszem, ez ebben az esetben elfogadható és méltányolható. A hivatalok csak az aktákat rakosgatják, minden ügy egy iktatószám. Az embereket sorszámokkal azonosítják, és rezzenéstelen, minden érzelemtől mentes egyénekké dolgoztatnak, nehogy véletlenül az érzelmek döntsön a számok és a gépek helyett. Kérem, bocsásson meg, nem akartam leterhelni ezekkel a száraznak tűnő ostobaságokkal, de mindig méregbe gurulok, ha csak meghallom, azt a szót, hogy hivatal. Nyugodjon meg, minden rendben lesz. Egy valamit én is szeretnék kérni Öntől, ha lehetséges.
- Mi volna az, Doktor Úr, parancsoljon!
- Soha senki, nem tudhatja meg, hogy nálunk járt. Tudja, fő a diszkréció, sőt nem is járt nálunk, nem is találkoztunk, és ez a beszélgetés sem zajlott le kettőnk között – suttogta halkán az orvos, miközben szemei, akár egy radar körbepásztázta a szobát, hátha valahol valaki figyelni őket. Már üldözési mániája volt, de sajnos ebben a szakmában ez nem meglepő, és a lelkiismerete sem volt makulátlan. Hiába a jó szándék, a tettek mégiscsak itt-ott súrolták és átlépték a törvény adta határokat.
- Rendben, megígérem! – válaszolt kissé értetlen hangon a lány. – Ha ez olyan fontos – gondolta magában – Ám legyen!
- Bízok Önben! – felelt remegő hangon az orvos, miközben lassan kihátrált a szobából, le sem véve szemét az ámulatba ejtett lányról, hátha megpillantja szemeiben a bizonytalanság szikráját. Dr. Amatőr éjjel és nappal rettegett a lebukás veszélyétől, mindenkiiben ellenséget látott, és minden kis zajra összeresztett, akár a nyárfalevél. Így teltek napjai az ódon hangulatú épület falai között. Sajnos félelmei nem voltak alaptalanok. Tevékenysége sokak szemét bántotta, gyakoriak voltak az eltorzított hangú telefonhívások, de konkrét fenyegetéseket is kapott már. Eleinte tréfának fogta föl, huncut gyerekek esti játékának, azonban hamar meggyőződött arról, hogy itt többről van szó. Páciensei között

akadtak politikusok, ünnepezt szatárok is, akik botrányszagú félrelépésüket itt söpörték a szőnyeg alá. A honorárium azonban mindig busás volt. Dr. Amatőr még akkor sem kérdezte a beteg nevét, ha azzal mindenki tisztában volt. Rezzenéstelen arccal villogtatta meg színészi képességeit arra vonatkozóan, hogy az ismert beteggel még soha nem találkozott. Sok újságíró próbált meg címlaptörténetet kovácsolni az itt folyó tevékenységekről, de eddig semmi sem szivárgott ki az intézmény falai közül, az itt dolgozó pár ember hallgatása pedig szintén meg volt vásárolva. Pletykák keringtek az itt végzett munkálatokról, de a gyanúnak sohasem volt sziklaszilárd alapja, így az tovább terjedt szájról szájra a nép között. Tudtán kívül a rendőrség is felfigyelt már a kórház körül terjengő szóbeszédre, de a vizsgálatok mindeddig nem vezettek eredményre. Dr. Amatőr minden itt folyó kezeléssel pontos feljegyzést vezetett. Azonban ravaszága túlmutatott minden őt célzó gyanúsításon. Mindig több emlékeztetőt készített. Az egyik az ún. átfésült volt, a mindenki számára látható információk listája, míg a másikon szerepeltek a szülések, és az örökbeadások. Itt is csupán a születés dátuma és ideje, valamint a gyermek neve szerepelt. Az új szülők neve és címe csak az ő agyának egy kis rejtett fiókjában volt elraktározva. Létezett egy nagyon titkos feljegyzés is, melyet gondosan elrejtett mindenki elől. Ennek létezéséről senki sem tudott, minthogy a lelőhelyét sem ismerték. Ezen, minden pontos adat szerepelt, és a gyermek útját is nyomon követte. Ez volt az ő beton szilárd életbiztosítása arra az esetre, ha menekülnie kell. Az ismert, és ünnepezt hírességek bizonyára szívesen fektetnek majd be egy csinos összeget az ő hallgatásába, mintsem a sajtónál landoljon a történetük, akik keselyűként csapnának le egy ilyen sztorira.

Dr. Amatőr rövid időn belül visszatért, hóna alatt hatalmas mappát cipelve, mely szinte túlnőtt saját méretein. A dossziében lapultak az örökbeadáshoz szükséges nyomtatványok.

– Nos, kedves kisasszony, jól meggondolta?

– Igen, doktor Úr! Nincs más választásom, fájó szívvel, de megválllok a kis Larától.

– Értem, csak reménykedtem, hátha. Tudja, volt már rá eset a praxisomban, hogy egy együtt töltött éjszaka után megváltozott a kismama döntése.

– Ne gyengítsen el, kérem! Így is elég nehéz nekem! Maga mindent megpróbált, de a döntésem végleges – csuklott el a lány hangja.

– Jól van hát! Nem kísérletezem tovább! Ezeket a papírokat töltsse ki, kérem! Ha lehet, ne írjon alá sehol sem olvasható nevet. Ez nagyon fontos.

– Láthatom, mielőtt, elindulok haza?

– Természetesen.

Niki lassan összecsomagolta holmiját, majd még egyszer körbevezette tekintetét a szobán, ahol élete legnehezebb és talán legszebb perceit töltötte. Utolsó útja a folyosó végén lévő kórteremhez vezetett, mely már messziről elárulta kis lakóit. Belépve a parányi szobácskába a fal mellett sorban álltak a kis rácsos ágyacskák, melyekből újszülött csecsemők meresztették csodálkozó szemüket, vagy éppen egy új szonátát komponáltak a betérő vendég számára. Niki ezer baba közül is megismerte volna a sajátját. Remegő térdekkel közeledett a szoba végében álló kiságyhoz. Tudta jól, hogy nehéz lesz elbúcsúznia a kislányától, de most mégis egyszerre érezte a világ összes fájalmát és szenvedését. Arcáról patakokban folytak a könnyek, teste készült összecsuplani a lelki fájdalomtól. Ezt soha, sehol nem tanítják, hogyan lehet elszakadni gyermekünkötől, hogyan lehet nélküle tovább élni, úgy, hogy talán soha többé nem láthatjuk őt. Erre nincs gyógyszer, ezt nem lehet megmagyarázni, ezt nem lehet földolgozni. Csupán egyetlen esélye marad a fájó szívnek, az idő, mely tiszta leplelvel előbb–utóbb elfedezi a fájdalmat, legalább olyan mértékben, hogy legyen erőnk tovább élni. Valamiért, vagy valakiért, de mindenképpen hagy némi távlati célt az évek múlásával, és némi reményt. Hiszen tudja jól, hogy valahol él egy gyönyörű kislány, aki csak neki mondhatná, hogy édesanya.

Fiatal volt még, nagyon fiatal ezekhez az érzésekhez, még maga is gyermek.

Utoljára, kézbe vette még az ártatlan csecsemőt, miközben egyre jobban zokogott. Óvatosan visszatette a kiságyba, betakargatta, majd hirtelen sarkon fordult, és gyors léptekkel szaladt végig a folyosón, miközben hangosan sírt, így adva tudtára mindenki számára, mennyire fáj a lelke ebben a pillanatban. Egy szó hangzott fel benne: Feledni, feledni!

14. Fejezet: Keserű évek

Niki szép lassan nővé cseperedett az elfojtott lelki sebek súlya alatt. Ahogy teltek–múltak az évek a régen érző szív kősziklává dermedt a külvilág minden hatására, mintegy kivédve a fájdalmat és minden emberi érzést. Az idő múlása bekötözte vérző lelkét, legalább annyira, hogy nem gondolt többé arra, mint egykor, mikor ott állt a sziklaszirten, kémlelve az előtte elterülő mélység titkait.

Lelkét gyötrő kín mardosta legbelül, amiről soha senkinek nem beszélt. Legmélyebb titkait csak ő ismerte, és hordozta naponként.

Régebben szószátyár jellem volt, de az évek alatt még szótlanabb lett, nehezen teremtett kapcsolatokat, a barátnők is szép lassan elkerülték a mindig hallgató lányt, aki sokszor csak állt az ablak előtt, és csodálta a végiggördülő esőcseppek játékát a homályos üvegen. Mintegy hasonmásként, az ő arcán is végiggördültek az első könnyecsek, melyek hamar patakká formálták fájdalmi kifejezését.

Senki sem tudta, mi lelhet az azelőtt mindig vidám, nevetéstől ragyogó lányt, aki bár szerény volt, és visszahúzódó, de azért mindig benne volt egy–egy jó beszélgetésben, vagy csínytevésben.

Az iskolát többé már nem kerülte, mint azelőtt, otthon engedelmes kislánnyá változott szülei nagy örömeire. Belefojtotta bánatát a tankönyvek zezugos világába, különórákat vállalt, és tanulmányi versenyeken vett részt.

Tanárai értetlenül álltak a jelenség előtt, hogyan válhat egyik napról a másikra a mindig szétszórt, álmodozó lányból az osztály gyöngyszeme, első tanulója. Szerették volna kifürkészni a változás okát, mely elhozta a mindenki számára kívánt eredményt. Sajnos nem jutottak eredményre a kutatás során, de egy idő után már senkit nem foglalkoztatott, hogy mi hozta tűzbe a fiatal lányt. Nem sejtették, mi lappang a háttérben, milyen titkok övezték Niki életét.

Jelen pillanatban Niki számára megfelelt ez az életforma. Abban mindenképpen segített neki, hogy elfojtsa lelke legnagyobb fájdalmát, és ne hagyjon időt magának gondolatai szárnyalására. Tulajdonképpen a fájdalom motorként működött számára, mely hajtotta előre céljai megvalósításban. Azért, ezt senki számára nem tartotta követendő példának, ismerve az előzményeket.

Lassan megkeményedett lelke az évek folyamán, eltávolítva maga mellől mindent és mindenkit. Lassan elmaradtak az egykor hívogató házibulik, éjszakai dorbézolások, melyek egykor csábítóan hatottak a lány életére. Már csak a ház emeleti szobájának négy fala, és a könyvek maradtak számára, akár egy királykisasszonynak, akit a sárkány bezárt a torony legfelső szobájába, és itt tengette napjait.

Szülei nem vették észre a külvilág számára kedvező változások mögött megbúvó ismeretlen birodalmat, melyben a fájdalom és a kétségbeesés volt az úr. Boldogok voltak a kitűnő tanulmányi eredményektől, szemek előtt valósult meg minden szülő álma.

Sokszor álmodozott még éjszakákon át, hol lehet, merre élhet a kis Lara. Ilyenkor elképzelte az újbóli találkozást. Szorosan ölelte, el nem engedte többé. Mikor legutoljára látta, még újszülött csecsemő volt, ma már gyönyörű négy éves kislány lehetett.

Niki az évek folyamán gyönyörű fiatal nővé cseperedett, akit ostromoltak a férfiak. Nem tudott, és nem volt képes közel engedni magához senkit, akivel megoszthatta volna élete nagy titkát. Vágyott valahol az igaz szerelemre, és megértésre, de még nem érezte elérkezettnek az időt, hogy szívét megnyissa egy férfi előtt. El kellett telni egy bizonyos időnek ahhoz, hogy megtanuljon újra érezni, és tudjon újra szeretni. Talán valahol él az ő számára is egy herceg fehér lovon, aki egy szép napon eljön érte, és magával viszi. Így szötte álmait a lelki sebzett lány, önmaga köré felépítve a masszív bástyát. Valakinek jönnie kellett, aki visszarepíti őt a valóság mezejére, lerombolja a fájdalom erődítményét, és megtanítja a legfontosabb és legszebb emberi érzésre, melyet úgy hívnak: szeretni. Hajdan egyedül megvívott harcát ma már nem tudná véghezvinni, ahhoz túl nagy volt az ellenség. Le kellett győznie a félelmeit, a kétségbeesését, a közönyt, és el kellett indulni az ismeretlen úton, mely számos veszélyt rejtett magában. A cél lebegett csupán a szeme előtt. Eltörölni hajdani bűnét, és feloldozást nyerni e reményteli világban.

15. Fejezet: Az új szomszéd

Niki vizsgák tömkelege után végignyújtózott a kényelmes díványon, mely gyermekkori emlékeit idézte. Ütött–kopott szövete helyenként lyukakkal volt tarkítva, mégis ragaszkodott hozzá, mint valami ősi ereklyéhez, amit óvni és védeni kell. A háttérben lágy zene szólt, mely segített elutazni lelkének legmélyebb helyeire, ahol nyugalmat és boldogságot talált. Kint gyönyörű tavaszi idő volt, a madarak énekszóval köszöntötték a reggelt. A fák rózsaszín virágokkal kápráztatták el a tekintetet, és bódító illatukkal főzték ki az újabb szerelmi bájtalt, mely az évszak hangulatát hivatott jelezni.

Az idilli képet hirtelen egy nagy bűgő hang törte meg, melynek hatására a csábító fák is összerendeztek, elúszva ágaikról az addig boldogan dudorászó fülemüléket. Az ablakok ütemszerűen remegő táncba kezdtek, a könyvespolcon álló tárgyak lassú lépésekkel megindultak halálugrásuk felé. A lágy muzsika hangját eltompította az új, zenéhez egyáltalán nem hasonlítható ütem, mely inkább az éktelen lárma nevet kaphatta volna. Bárhonnan is származott a jelenség, előidézője pontosan tudta, hogy kell végleg összetörni, egy tökéletes, idilli pillanatot.

Niki lassan fölkel az ágyról, nagyot sóhajtott, mint aki így próbálja csillapítani dühét. Nyugodt mozdulatokkal az ágy melletti asztalkára tette a kezében lévő újságot, majd elindult új felfedező útjára. Elhatározta, kideríti, bármibe kerül is, ki okozza ezt a fülsüketítő lármát, és amit majd tőle kap, azt nem teszi ki az ablakba.

A hang szinte csalogatta ki a kertbe, mely gyönyörűen pompázott a szebbnél szebb virágokról. Ahogy haladt a kerítés mentén, a hang egyre erősebb lett, mígnem megpillantotta tulajdonosát is. Hirtelen földbegyökerezett a lába a meglepetéstől, mivel az éveken át üresen álló szomszéd kertés házba új lakó érkezett. Látványának se volt utolsó, ahogy az izmos testű fiatal férfi igyekezett apró darabokra szabdalni a hatalmas farönköket. Csak ott állt, és bámulta a férfi munkáját, és közben a szíve hangosan dobogott. Maga sem tudta, minek nevezze ezt az érzést, de ösztönei azt sugallták, tetszik, amit tolmácsolnak neki szemei.

A férfi óvatosan leállította a kezében lévő fűrész, majd maga mellé tette a földre. Niki annyira el volt varázsolva a látvány által, hogy nem is vette észre, hogy újra csend van, és hallani a madarak szerelmes énekét.

A férfi hirtelen megfordult, mint aki megérezte a lány gyöngéd tekintetét. Neki is földre gyökerezett a lába, mikor megpillantotta a gyönyörű lányt a szomszéd kertben.

– Szia! Szép időnk van! – köszöntötte udvarias hangon a férfi.

– Szia! – felelt remegő hangon a lány, aki összerendezte a férfi szavára. – Ne haragudj, nem akartalak megijeszteni, csak kijöttem, mert...

– Tudom, hogy hangos egy kicsit a masina, ne haragudj érte, ígérem, már nem tart soká. Hogy hívnak? Én Szalóki Bálint vagyok. Most költöztünk ide, én leszek az új szomszéd.

– Molnár Niki vagyok. Kivel költöztél ide? – tért egyből a lényegre a lány.

– A nagymamával, ő most kórházban van – mosolygott a fiú, miközben a lány szemeit kémlelte.

– Remélem, semmi komoly? – mosolyodott el Niki, megkönnyebbülve, hogy egy ilyen pasi éppen szabad legyen, az maga a csoda.

– Á! Semmi komoly. Időnként befekszik, tudod a cukorbetegsége. Ilyenkor beállítják a gyógyszereit, ennyi az egész. Nincs kedved segíteni?

– Hogyan segíthetnék neked? Ha jól látom, akkor ez kőkemény férfimunka, én pedig, amint látod, lány vagyok.

– Látom, hogy lány vagy, nagyon csinos, csak gondoltam, beszélgethetnék, megismerhetnék egymást, ha már szomszédok leszünk, nem igaz?

– Ne haragudj, de még tanulnom kell, vizsgáim vannak, majd máskor, nagyon szívesen, de most nem – hazudta a lány, ami újabb elutasítása volt egy férfi közeledésének.

Bálint elhatározta, másnap újra megpróbál közelebről is megismerkedni a fiatal szépséggel. Kitűnő indokot szolgáltatott erre nagymamája messze vidéken híres sütő tudománya. A finom, csalogató süteményillatnak biztosan nem tud ellenállni a lány. Mellé pár szál, illatos virág is dukál, így biztos a siker. Hosszú évek alatt megtanulta a fiú, hogyan kell illedelmesen bemutatkozni, hogyan kell megadni a módját, ha egy férfi közeledni szeretne egy nő felé, anélkül, hogy a lány úgy érezze, ajtóstól rontanak a házba. Édes emléke fűzte a főiskoláról egy végtelenül kedves tanárnőhöz, aki megmutatta a helyes viselkedés apró titkait, és közben kedvességével, szépségével elvarázsolta a hallgatókat. Bálint érezte a lány féltékenységét, tartózkodását az új ismeretségtől. Bízott abban, hogy nem az ő durva modora, esetleg udvariatlan stílusa váltotta ki a lány szokatlan reakcióját. Valami titokzatos

ködbe burkolózott a lány személye, jégdarabok öveztek körül, kedves mosolyát, és némasági, szomorúsági fogadalmat tett eme csodálatos tavaszi napon, mikor minden madár, és minden élőlény a maga tolmácsolásában az élet szépségéről és a szerelem csodájáról zengi dalát. Érdekes feladat volt számára megfejteni a lány féltett titkát, mely letörölte ajkairól a nevetés gyümölcsét. Már többször látta azelőtt is, miközben fel és alá sétálgatott a pompázatos virágok között. Napok óta kutatta az alkalmat, miként szólíthatná meg a tündért, aki bódítóbb jelenség volt a virágok illatánál is. Több volt ez lelkében, mint egy illendő szomszédi bemutatkozás, ez inkább varázslat volt, olyan álom, melyből legszívesebben soha nem ébredne fel az ember. Jól ismerték Nikit a környéken, hiszen évek óta éltek már a takaros kis házban. Senki sem tudta megfejteni szomorúságának okát, csak annyit tudtak, hogy a mindig mosolygós, és vidám lány egyik napról a másikra lett búskomor, és zártba be szívéet minden és mindenki előtt.

Bálint mindig korán kelő típus volt, szerette a munkát a ház körül, mely számára férfi testedzés is volt egyben. Nemrég végzett a főiskolán, ahol első lett az elsők között, és éppen száradt a tinta gépészmérnöki oklevelén. Ifjú kora ellenére bölcs volt, és komoly céljai voltak az életben, melyet igyekezett is megvalósítani. Barátai irigyelték is emiatt, és valóságos példaképnek tekintették a markáns termetű, határozott ifjút.

Sokan halmozták el különféle, érdekesebbnél érdekesebb állás ajánlatokkal, ami imponált is neki, hiszen gyakorlattal nemigen rendelkezett még, csupán a főiskolán szerzett tudásával büszkélkedhetett. Jól tudta, hogy a puszta papír egy pár aláírással, doktor megnevezéssel, és egy valódi pecséttel manapság nem sokat nyom a latban, hiszen mindenhol a gyakorlati tudást értékelik, és az a nyerő, aki ennek birtokában van. Mégsem csüggedt el, hiszen kitartó, és szívós lélekkel ajándékozta meg a sors, amit sokan édesapja örökének tulajdonítottak. A lányok mindig körbezsongták, versengtek kegyeiért. Ő maga kissé szentimentális volt eme téren, hitt még az igaz szerelem erejében, és az első varázslatban. Sokan gondolták úgy, akik ismerték, hogy nagyon boldog lesz az a lány, aki szerelmét a magáénak tudhatja. Úgy érezte, az ismeretlen szomszéd lány felgyújtotta benne a csodás érzés szikráját, mely hamar égető lánggá változhat a szerelem oltárán. Ez az érzés barátok között sohasem, csak férfi és nő között létezhet, akik többet szeretnének egymástól, mint barátság. Ez utóbbi is tiszta, és üdítő érzés, bár barátja sok lehet az embernek élete során, de igazi szerelme csak egyetlen egy. Bálint is ezt kutatta, de mint tudjuk, mindig akkor köszönt be életünkbe, mikor azt a legkevésbé várnánk. Hogy ez most Murphi vagy Amor törvénye, azt már senki sem tudja, de a cél gyönyörű, vagy inkább az, akit megformál.

A nap már magasan járt az ég boltozatán, felhő alig takarta a csodás tájat, mikor hatalmas, már messziről is jól érezhető illat köd közeledett a kerten ár. Még a méhecskék is elgondolkodtak egy pillanatra, talán rossz helyen keresik a mézhez való tápanyagot, és talán akad illatosabb virág is jelenlegi tartózkodási helyüknél. A finom kalács bódító illata beborított mindent, ami az útjába került. Libériás pincér módjára egyensúlyozott a fiatal ember kezében a tálcával, botladozva a helyenként éles köveken. Nem kis mutatvány volt ebben a formációban megtenni az egyébként rövidnek tűnő utat egyik háztól a másikig. Szíve hangosan dobogott, mire elérkezett a szomszéd ház küszöbéig. Egy pillanatra elgondolkozott, vajon melyik kezével nyomja meg a dallamos csengőt, mely jelzi a látogató érkezését. Óvatosan letette a tálcat az ajtó melletti veranda padlójára, majd egy határozott mozdulattal megnyomta a csengőt, mely hangos muzsikát, valami ismert dallamot kezdett el játszani. Gyorsan fölemelte a földön pihenő tálcat, tele süteménnyel, nehogy megbomoljon az egyszemélyes köszöntő küldöttség látványa, majd várta a lassan múló másodpercek történéseit.

Éveknek tűnő percek teltek el, mire lassan kinyílt résnyire az ajtó, melyen át egy fiatal lány álmos szemekkel vizslatta a „korai” látogatót.

- Szia! Hány óra van?
- Mindjárt tizenegy! Ne mond, hogy még aludtál?
- Próbáltam, de valaki nagyon nyomta a csengőt. Nem tudod, ki lehetett az?
- Ne haragudj, nem akartam túl korán jönni. Csupán tegnap nem tudtalak illendő módon köszönteni, és ezt szerettem volna most pótolni.
- Tudsz várni néhány percet, míg emberi külsőt varázsolok magamból?
- Persze, nagyon szívesen várok.
- De tudod, hogy egy nőnek több időre van szüksége az ilyen dolgokhoz?
- Igen, menj csak nyugodtan, én itt leszek! – mosolygott a fiú.

Niki egy pillanatra megtorpant, hiszen megtört az ősi varázs, mivel a fiú reggel kócos frizurával,

smink nélkül látta meg őt, amit egy nő sem engedhet meg magának. Most vajon mit gondolhat róla a fiú? Nos, ha annyira csúf látvány lettem volna, biztosan elszalad, és többé vissza sem jön. Ilyen gondolatokkal próbálta magát nyugtatni a lány, miközben egy még nehezebb feladat tárult szemei elé. A rettegett kétajtós ruhásszekrény kitérte nagy barna ajtóit, és nem szólalt meg, mint a mesebeli tükör, hogy melyik ruhában lehetne ma a legszebb lány a vidéken. Minden nő rémálma valósult meg ma Niki számára, hiszen az idő is sürgette, illetlen dolog lett volna hosszú ideig megvártni a fiút. Habár ez a női kis titkos eszközök egyike, a hatáskeltés. Ha kíváncsi rá, várhat egy picit. Hosszú éveket nem csinósította ki magát egyetlen férfi kedvéért sem, de ez most valahogy más volt. Volt a fiú szemében valami huncut szelidség, valami megmagyarázhatatlan furcsa tűz, mely valaha az ő szemeiben is lobogott. Mintha a fiú tekintete régi önmagát idézte volna vissza, mely valahol elveszett az évek sodrásában, és a szenvedések alatt. Túl sok kedve nem volt találkozni senkivel sem, viszont belül, a lelke legmélyén hajtott valamilyen furcsa női kíváncsiság, mely nem tudta, honnan eredt, és melynek létezését maga sem hitte el. De a jelek szerint létezett, és munkálkodott gondolataiban, mely alig várta, hogy válaszokat kapjon. Ezek a kérdések most nem voltak sem félelmetesek, sem buták, mint annak idején, mikor tudatlansága megszüntetésére irányultak. Ez most érdekesebb, és szebb is volt ezeknél, melyet megmagyarázni nem is lehetett, de nem is volt rá szükség.

Kezei gyorsabban munkálkodtak, mint ahogy gondolatai cikáztak fejében. Túl, a szekrény nehéz női akadályán kiválasztott egy csinos nyári ruhát, mely már régen nem volt rajta, de gyönyörűen kiemelte csábos alakját. Felkente szolid, reggeli arcát, majd, mint egy tündér a virágos réten, repült végig az öreg lépcsőfokokon, át a konyhán, látószögébe véve a bejárati ajtót, melynek üvegén át még kivehető volt a jóképű fiatalember magasba emelkedő alakjának körvonalai.

Kitárta az ajtót, most már nem csupán résnyire, hanem teljesen, így a fiú szemei elé tárult teljes valójában. Nyoma sem volt az álmos, kialvatlan szemeknek, melyek az éjszakát idézték volna. Helyette, egy üde, csinos női alak állt a fiú szemei előtt, aki meglepetésében majdnem elejtette a kezében lévő tálcát. A sors furcsa fíntora lett volna, ha éppen most teríti be a verandát a jó illatú kaláccsal, mellyel eddig eljutott az akadályokkal teli kerten át. Hosszúnak tűnő pillanat volt, mire félelme a varázslatból, szavakká tudtak formálódni első gondolatai:

– Hú! Hú! Na hát! – dadogott a fiú. Megpróbálta szavakba önteni a szépséget, de költő nem lévén, csupán pár értelmetlennek tűnő szavacskára futotta.

A lány ettől függetlenül értette Bálint szavai által küldött jeleket, ami az arcról is olvasható volt. Elérte célját, elvárásolta a csinos fiatalembert egyetlen mozdulattal, pedig még meg sem szólalt. Hiába, erre csak a nők képesek valami, nem is tudni hányadik érzék alapján.

– Megjutalmazlak, mert kiálltad az első próbát! Kivártad, míg elkészülök! – mosolygott huncutul a lány, szinte a lelkénél vezetve az álmélkodástól megdermedt fiút. – Lépj beljebb, üdvözlégy szerény otthonunkban – folytatta kissé költői hangon a lány, majd hirtelen prózai stílusban folytatta mondandóját, de vigyázva, hogy ne törje meg a fiú köré font csábítás sűrű hálóját:

– Még elejted azt a tálcát! Ahogy látom, nem lehet túl könnyű! Felléphetnél valahol ezzel a mutatvánnyal. Meddig tudsz egy helyben állni fél kézben egy tele rakott tálcával? Ez tapsot érdemel! Nálam nyerő vagy! – tapsolt a lány, miközben hangos nevetésben tört ki.

A fiú egy pillanatra megijedt, miközben le sem vette a szemét az édesen nevető lányról, melynél szebbet soha nem hallott még. Furcsa volt, a kissé ironikus kép, melyet festett róla lány, majd ő is hangos nevetésben tört ki:

– Gyere be, nyugodtan, Bálint, csak ugratlak! – kacagott a lány. Sokan mondták, és olvasott is róla könyveket, hogy a nevetés, gyógyító erővel bír, de most ő is érezte a lelke mélyéről feltörő új hűsítő forrást.

– Nagyon, szívesen. Egy ilyen kedves invitálásnak nem tudok ellenállni!

Hoztam finom süteményt is a megismerkedésünk örömeire, a nagymamám sütötte!

– Nem azt mondtad, hogy kórházban van?

– Ott is volt, tegnap este jött haza. Elmeséltem neki, hogy megismerkedtem az új szomszédal, aki történetesen egy aranyos lány!

– Bocsanat, én a régi vagyok, te vagy az új szomszéd!

– Nézőpont kérdése, nekem te vagy az új szomszéd, bár valóban én vagyok itt az új fiú

– Nem is akármilyen! – gondolkodott hangosan a lány.

– Hogy mondd?

– Örülök, hogy te vagy az új szomszéd!

– Köszönöm! Én is örülök, hogy megismerhetlek! Nem is tudom, mi lett volna, ha nem találkoznánk!

– Nem is tudom, régen nem nevettem ilyen jót, köszönöm neked.

– Igen, mondták, hogy szomorú vagy, csak nem tudják miért. Elmondod?

– Nem lehet, most még nem, most csak szeretnék örülni a pillanatnak, és neked.

– Na meg a finom süteménynek, nem kóstolod meg?

– Mi lesz a fogyókúrámmal? Ha jól láttam, amit láttam megakadt a szemed az alakomon. Mi lesz, ha nem lesz ilyen, mint most?

– Á! Nem hiszem! Egyetlen árva süteménytől? Ezek szerint nem jól titkoltam, hogy tetszett az alakod!

– Óh! Ti férfiak nem tudjátok eltitkolni, ha egy nő tetszik nektek! A szemetek mindig mindent elárul! El bizony! – mosolygott a lány. Kíváncsi volt, sikerül-e zavarba hozni a fiút. Sok férfi nem szereti, ha leleplezik huncut tekintetüket, mely beindítja a belső motort, amit már fantáziának hívnak.

– Ezek szerint, a szemembe néztél? Jó mélyen? Mit láttál még benne? – vágta ki magát a fiú.

– Nos, szelíd, barátságos szemed van. Van benne valami furcsa tűz, ami régen bennem is volt, mára már kialudt.

– Szerintem, még nem aludt ki a szemedben a tűz, még parázslík. Ahogy előbb hallottalak nevetni, ahogyan mosolyogsz, nekem úgy tűnik, még van remény arra, hogy újra feléledjen a tűz, és újult erővel lángoljon. Nem szabad feladni!

– Ki vagy te, valamilyen lélekdoktor? Ők beszélnek ilyen megnyugtató hangon, amitől az ember a falra mászik.

– Nem vagyok lélekdoktor, csak segíteni szeretnék. Látom, hogy valami nagy bánatod van. Az önfeledt nevetés függőnye mögött mély sebek húzódnak, és szerintem jobb, ha elmondod valakinek. Nem kell egyedül hordoznod.

– Kérlek, most menj el, szeretnék egyedül lenni – kérte halk, újra szomorú hangon a lány, miközben hátat fordított a fiúnak, nehogy meglássa a könnycseppet, mely végiggördült hamvas arcán.

16. Fejezet: Egy újabb „lovagi” próba

Niki egész délután élénken figyelte a szomszédokban folyó eseményeket. Sajnos az égisz magasodó sudár fenyők nem sokat elégitettek ki kíváncsiságából. A közelben szálló süt hús és parázs illatának keveréke arra engedett következtetni, hogy valamilyen partira készülődnek serényen odaát. A hangos nevetések, és beszélgetés hangjai könnyen kivehetőek voltak bárki számára, bár a szavak pontos értelmét nemigen lehetett érteni. Akinek kétszer nagyobb fület adott a sors az átlagnál, esetleg megfejthetett volna némi mondatfoszlányt a beszélgetésből. Mivel Niki nem volt eme mesebeli képességek birtokában, kénytelen volt kisebb nyomozásba kezdeni annak érdekében, hogy enyhítse túlfűtött női kíváncsiságát.

Az utca végéről lassú csoszogással érkezett nagy fonott kosarával Piroska néni, aki, – ha a mendemondáknak hinni lehet – mindenről tudott, ami a környéken történt. Ő valóban egy mesebeli lény volt, apró kis figura, de nem amolyan gonoszfejta, amivel az ember ránézésre azonosítaná. Özvegy lévén, ez volt az egyetlen hasznos elfoglaltsága, hogy figyelte az embereket, beszédbe elegyedett velük, így aztán minden hasznos információ összefutott a kezében. Sokszor ki is használták a szomszédok nem mindennapi tudományát, melyet ő jó szívvel adott, bár mindig hangoztatta, hogy nem ő a válasz forrása, ő is csupán hallotta valakitől. Mivel senkinek nem ártott eme elfoglaltságával, az emberek szerették és tisztelték a környéken.

– Jó napot Piroska néni! Nem nehéz a kosár? Segíthetek? – kérdezte kaján mosollyal a lány.

A néni természetesen átlátott a huncut arckifejezésen, így azonnal a tárgyra is tért:

– Mit szeretnél tudni, és kiről?

– Honnan tetszik tudni?

– Nem ma kezdtem a szakmát, galambocskám! De azért elkísérhetsz egy darabon.

– Milyen szakmát? Lehet, hogy azt is tudja, mit szeretnék kérdezni?

– Látom, érted a csíziót, kislány! Ha annak idején nem találkozok boldogult urammal, az Isten nyugosztalja, biztosan magánnyomozó lettem volna. Szóval, szerintem kíváncsi vagy rá, mi történik a szomszédokban, vajon mire készülhetnek. Csak azt látod, hogy nagy a sürgés–forgás, és nem bírtál tovább magaddal, fontos volt megkérdezned valakit.

– Ejha! Ez nem semmi! – torpant meg a lány. – Honnan tetszik tudni!

– Nagyon kedves, és helyes a fiatalember, nekem is segített fát vágni valamelyik nap. Tudom ám, amit tudok!

– Mit tetszik tudni?

– Ugyan, Niki, látom, hogyan néz rád, ahogy kérdezett felőled, ahogyan távolról figyelemmel kísérte, mikor a parkban sétáltál. Ilyet csak az a férfi tesz, aki akar valamit. Ahogy megismertem Bálintot, neki határozott céljai vannak. Ne kergesd el magadtól, nagyon kedves fiatalember.

– Nyitott könyv vagyok, Ön előtt? Ez jó nekem?

– Ha a szíved lapozza az oldalakat, akkor biztos. Öreg vagyok, de azért tudtam én, mi a szerelem. Olyan szerelmes voltam, mint talán még senki. De hát jött a háború, a nélkülözés, na mindegy, régen volt – sóhajtott a néni. – Menj, siess, szaladj, vár rád!

– De engem meg sem hívtak a buliba. Biztos azért, mert a múltkor olyan csúnyán viselkedtem veled. Kedvesen virágot, és süteményt hozott nekem, én meg elzavartam.

– Nem haragszik rád, ne aggódj! Alig várja, hogy újra lászon.

– Tényleg! Oh! – sóhajtott egy nagyot a lány, mely felért egy megkönnyebbüléssel. Hallani lehetett, ahogyan a hatalmas sziklatömb lezuhan a lelkéről. A jégcsapok azért továbbra is körbefonták sebzett szívét, de valahol a felhők fölött megcsillant a napsugár.

Niki a néni utolsó szavainak hatására olyan belső erőt kapott, melynek létezéséről eddig nem tudott. Lábai szélesebben röptették hazáig, otthagya az úton a magában kuncogó apró öregasszonyt. Talán kiváló magánnyomozó lett volt belőle, de társközvetítőnek vagy lélekdoktornak sem volt utolsó ebben a pillanatban. A nemrég még bántóan ható pszichológus módszerek most mégis elérték a céljukat. Fel kellett nyitni a lány szemeit, hogy újra észrevegye a szépséget az életben.

Gyorsan kicsinosította magát, mely most nem került annyi idejébe, mint általában. Percekig még forgolódott a tükör előtt, hogy meggyőződjön a hatás tökéletes voltáról. Kicsit remegett a lába az új találkozástól, torkában dobogott a szíve, és a lelke valamilyen szép nyári dallamot muzsikált. Számára ismeretlen vizeken evezett. Az elmúlt évek szenvedései éppen a leggyönyörűbb érzést ölték ki a lelkéből, melyet ember csak érezhet. Az idő sok mindent begyógyított, mégis újra kellett tanulni bízni az emberekben, legfőképpen a férfiakban.

Apró léptekkel közeledett a közelben álló ház felé, melynek irányából már szálltak a finomabbnál finomabb illatok, a háttérben egy romantikus dallamot játszott a zenekar.

Már sokan voltak a kertben, beszélgettek, néhányan a táncparketten ringatóztak a zene ütemére, mások a megterített asztalokat igyekeztek fölmérni, szemezve az étvágygerjesztő falatokkal.

Niki szeme egyre csak Bálintot fürkészte a tömegben, mely nem volt egyszerű feladat, de ilyenkor az akarat különleges képességekkel ruházza föl az embert. Egy hatalmas, árnyat adó fa alatt kisebb csoportosulásra lett figyelmes, pár fiatal kört alkotva beszélgetett valamilyen mindenkit érdeklő témáról. A szavakat nem lehetett érteni, csupán az időnként felhangzó harsány nevetés árulta el, hogy mindenkinek tetszett, amit hallott.

A társaság egyik férfitagja hirtelen hátrafordult, mint aki érezte, hogy egy gyönyörű lány vizslatja szemeivel. Megpillantotta a páratlan szépséget, aki a meglepetéstől csak állt ott zavarában, és kedves pillantásokkal illette a fiút.

– Megbocsátotok egy kicsit? – kérdezte udvariasan a fiú.

– Persze, menj csak! – felelt kórusban a társaság. A férfiak összesúgtak egymás között: – Ki lehet ez a lány? Jaj, de csinos!

– Szia Niki! Örülök, hogy eljöttél! Titokban reméltem, hogy újra látlak ma este!

– Én pedig, titokban, abban reménykedtem, hogy szeretnél még látni azok után, ahogy valamelyik nap viselkedtem veled. Tudom, hogy...

– Cst! Ne szólj semmit! Nem kell szabadkoznod! El van felejtve! – felelt nyugodt hangon a fiú, miközben kezét gyöngéden a lány szájára tette, hogy ne tudja folytatni a mondatot.

A lánynak tetszett Bálint játékos viccelődése, kicsit el is mosolyodott, majd miután a fiú engedte szólni, el is nevette magát:

– Jól van! Értem a célzást! Örülök, hogy újra látlak!

– Én is nagyon örülök neked, királykisasszony! Ma este én szeretnék lenni a lovagod!

– Nos, kedves lovag, akkor lesz dolgod bőven! Meg kell, hogy küzdj a kegyeimért! – nevetett a lány.

– Boldogan, kisasszony! Ez lesz a legszebb lovagi próba! Elsőként felkérhetlek táncolni?

– Óh! Már nagyon régen nem táncoltam, talán már nem is tudok!

– Tudod, ez olyan, mint a biciklizés, nem lehet elfelejteni!

– Mindenki minket fog nézni, mindenki rajtunk fog kuncogni!

– Biztos, hogy mindenki minket fog nézni, mert mi leszünk az álom pár a parketten. Az sem érdekel, ha kuncognak, én vállalom. Légy ma este kicsit bátor, gyere, egy szép dalt játszanak.

– Na jó, lovag! De csak most, és csak érted!

– Reméltem is, hogy így van!

A zenekar, egy lassú, szerelmes dalt játszott, mely a forró nyári estén megigézi a szívet és lelket egyaránt. Bálint óvatosan átkarolta a lány derekát, majd lassú ringatózásba kezdtek a táncoló párok között. Sokan nézték őket a távolból, de nem nevettek, hanem csodálkoztak a gyönyörű pár láttán, akik számára most megszűnt az idő, és csupán a pillanatnak éltek.

Bálint szerette volna szorosabban magához húzni a lányt, de még tartott a reakciójától. Niki testében furcsa erők cikáztak, biztonságban érezte magát a fiú erős karjai között. Kicsit még félt a csalódástól, hiszen akkor is így kezdődött, mikor pár évvel ezelőtt azon a szörnyű éjszakán megtörtént a baj. Az a fiú is kedves volt vele addig, míg meg nem kapta, amire vágyott. Azóta eltelt pár esztendő, és az akkor buta kislány már felnőtt nővé cseperedett, akinek az élet adta az első leckéket. Bálint szeméből nem a kétes tűz látszódott, inkább egy fajta játékoság, és férfiúi gyöngédség, mely nagyon keveseknek adatik meg.

Az este lassan leszállt, lágy déli szellőt hozva a hegyek felől. Niki és Bálint hosszú percek óta üldögéltek a verandán, amely most csöndbe burkolózott a kert hátsó részében. Gyönyörködtek az égen felgyűlő csillagokban, mely most képzeletük szárnyán repítette őket, minden pontocska valamilyen alakzatot formált. Elnézték volna órákig is ezt a semmihez sem fogható festményt, gondolataik mégis messze jártak. Niki a fiú különleges tulajdonságain elmélkedett, emlékezett régi életére, a lelke legmélyén vérző sebeire. Azon tűnődött, vajon képes lesz-e közel engedni magához a férfit, vajon kedvessége nem csak látszat csupán, ismét kihasználva törekeny életét. Még egyszer nem szeretett volna belesétálni ilyen csapdába, mert abból már valóban nincs kiút. Szimpatikus volt neki a fiú, kedves volt vele, és eddig semmilyen határozott szándékot nem mutatott, hogy rosszban sántikálna. Szeretett volna felnőttként gondolkodni, hiszen már elért egy kort, mégis kevés volt a tapasztalata ezen

a téren.

Bálint is repült képzelete szárnyain. Egyre jobban tetszett neki a lány kedves huncutsága, csábos tekintete, gyönyörű mosolya. Magával ragadta minden perc, amit eddig együtt tölthettek el. Furdalta mégis a kíváncsiság, milyen titok lehet az, ami a lány életét körbefonta. Vajon képes lesz-e megnyílni előtte, vagy örökre látnia kell a szemében megbújó fájdalom szikráját.

Kezét óvatosan a lány kezei közé fonta, aki erre egy pillanatra összerezett, majd a fiú felé fordult:

– Tudom, nagyon aranyos fiú vagy, de én még nem állok készen rá! Most

haragszol rám? – kérdezte félénken a lány. Szavai mégis ellentétbe kerültek cselekedeteivel, ahelyett, hogy elhúzta volna kezét, még szorosabban fogta a fiú karját.

– Mi a baj? Segíthetek? – próbált tapogatózni a fiú.

– Nem tudsz, tudod, van valami, amit nem tudsz rólam. Látom, hogy nem vagyok közömbös neked, látom, ahogy rám nézel, a nagy barna szemekkel, ahogyan gyöngéden átöleltél, mikor táncoltunk.

– Látom a fájdalmat a szemeidben!

– Valóban! Próbáltam palástolni némi nevetéssel, és ezért ugrattalak.

– Az is te vagy, a jókedvű, vidám, és a nevetésed gyönyörű és őszinte. De régen észrevettem az apró könnyecsképeket a szemekben, de nem mertem kérdezni. Gondoltam, ha jobban megismerjük egymást, ha megbízol bennem, talán megosztod velem, mi az, ami egy ilyen gyönyörű lányt szomorúvá tud tenni.

– Nagyon kedves vagy, biztos, hogy szükséged van, egy megtört lelkű, sebzett szívű lányra, aki téged is megkeserít? Fiatal vagy még, előtted az élet, mely annyi örömet tartogat még a számodra. Miért pont én kellek neked?

– Mert a fájdalom mélyén, a jégcsapokon túl, egy nagyon kedves, és meleg szívű lány él, aki bezárta magát egy toronyba, de most, itt vagyok én a lovag, aki megvív a sárkánnyal, és kiszabadítja a királylányt a börtönből, és mi lesz a jutalma?

– A lány szerelme?

– Pontosan, látom, ismered a mesét. Na jó, próbáltalak kicsit felvidítani, de úgy érzem, ez most nem a megfelelő pillanat. Viszont ami igaz, hogy te is fiatal vagy még, és mesészep, és azt tudom, hogy nagyon haragudnék magamra, ha nem próbálnék meg segíteni neked, hogy újra boldogan nevehess, velem együtt természetesen.

– Fölvállalsz egy ilyen nehéz missziót, nem félsz a kudarctól, mi van, ha mégsem sikerül, ha nem tudsz rajtam segíteni?

– Tudod, az én szótáramban ez a szó nem szerepel, azon kívül a szeretet, mint tudjuk csodákra képes. Szóval, királykisasszony, megvívok a kezeidért.

– Nagyon aranyos vagy, tudod, nehéz nekem erről beszélni, talán, ha megismered a titkomat, már nem is leszek olyan kedves a szemeid előtt, talán elhajítasz majd, mint egy játék babát, amit meguntak, és bedobtak egy sarokba.

– Ne félj, ilyen könnyen nem ijedek meg. Nagyok a félelmeid, azt érzem, de most már szeretném tudni, milyen szomorúság lakik a lelkedben. Ha szeretnéd, végig fogom majd a kezed, míg elmondod nekem szíved fájdalmát.

– Ígéred? Vigyázz, mert hosszú ideig kell fognod a kezem!

– Akár egy életen át is megtenném, tudod, ez az én jutalmam. Hosszú még az éjszaka, itt senki sem hall minket, csak a csillagok, és néhány tücsök, de ők el vannak foglalva a legújabb hegedűversenyükkel.

– Mindenből viccet kovácsolsz? Ez amúgy nagyon tetszik nekem!

Niki óvatosan megfogta a fiú kezét, nagyot sóhajtott, összeszedte gondolatait, mint aki a bíróság előtt felel tetteiért, majd elkezdte mesélni élete történetét. Nagyon félt, félt a saját sebei fölshakításától, félt a fiú reakciójától. Élete legszebb éjszakája ismét a legszörnyűbb eseménnyé változott. Érezte azt is, ezúttal nem eshet baja. Őszintén remélte, hogy a fiú nem veti meg, a titka napfényre kerülése után sem, ami csak egyet jelentett, hogy neki sem volt közömbös a fiatalember.

17. Fejezet: Őszinte vallomás

Niki bánatosan kémlelte az eget. A hold most is teli pofával vigyorgott a szabadban üldögélő párra, tudomást sem véve a gondjaikról. A lány, rosszállóan nyugtázta, hogy senki sincs most vele élete egyik legnehezebb pillanatában, mikor meg kell gyónnia múltbéli tetteit, anélkül, hogy tudná, feloldozást nyer-e majd a fiútól. Bálint kedves, szeretettel teli tekintete, érdes, mégis gyöngéd, férfias keze, amely az első perctől fogta az ő lágy, nőies kezét, erőt adott ehhez a pillanathoz. Nem szeretete volna sem elferdíteni a tényeket, sem kisebbiteni az ő felelősségét, őszintén könnyíteni szeretett volna fáradt lelkén, letenni a rá nehezedő terheket, melyek hosszú évek óta nyomták már törékeny vállait.

– Tudod, pár évvel ezelőtt, kislányként, engem is ugyanazok a dolgok érdekeltek, mint a korombéli lányokat. Pláza, vásárlás, bulik, fiúk. De mégsem voltam olyan, mint ők. A szüleim engem mindig tartózkodó, erkölcsös viselkedésre neveltek, így aztán mindig kilógtam a sorból. A tinédzser társadalom ezt a különbséget nem viseli el, mert kivetnek maguk közül. Nincs annál rosszabb érzés, mint amikor kiközösítenek, nem foglalkozik veled senki, csak állsz némán az ablak előtt, és figyelsz valamit az udvaron, ahol igazából nincs semmi látnivaló.

– Ismerem a problémát. Az én időmben is voltak ilyen lányok. Egyszerűen nem tudják elviselni, ha valaki más.

– Köszönöm, hogy egyet értesz velem. Nos, nem volt más választásom, megváltoztam az ő képükre. Nekem nehezebb volt, mert egyfelől nekem is tetszett, ahogyan viselkedtek, de mégis igyekeztem a szüleim általi intelmekre is odafigyelni. Összecsapott bennem a két világ.

– Ne haragudj, de mi vonzó volt a lányok életvitelében?

– Ma már én sem tudom. Ez egyfajta lázadás volt, ami a tini korról jár. A szabadság érzése, a bármit megtehetek, és senki nem tilt meg nekem semmit. Ilyen érzések kavarnak bennük. Sajnos, minden ponton túl megfelelni nekik, ez volt a nagy hiba.

– Mit értesz ez alatt?

– Tudod, kedves Bálint, a lányok akkoriban még nem töltötték be tizennegyedik életévüket, és már sok tapasztalattal rendelkeztek a fiúk területén.

– Úgy érted, hogy már mindent megtettek?

– Igen, és erre büszkék is voltak, amerre csak jártak, mindenütt csak hengegtek, és gyűjtötték a trófeákat.

– Ebben is hasonlítani szerettél volna rájuk?

– Sajnos, és már nagyon bánom. Mindenki engem piszkált az iskolában, hogy mindenki szégyene vagyok. Iszonyú nyomás alatt voltam, ugyanakkor érdekelt is valahol, milyen lehet. De nem olyan körülmények között szeretné megtenni az ember, ahogyan történt.

– Miért, mi történt?

– Egy bulin kezdődött. Azt hiszem, itattak velem valamit, nem sok mindenre emlékszem.

– Akkor biztosan így volt – próbálta oldani a helyzetet a fiú.

– Csak azt éreztem, hogy egyre könnyebb a testem, és többé nem parancsolok neki, megszűnt minden gátlásom. Táncoltam egy fiúval, ma már tíz közül sem tudnám kiválasztani, ki volt az. Simogatott, úgy ahogyan egy férfi teszi egy nővel. De ő nem szerelemből, nem volt ott érzélem egy csepp sem, csak az élvezet kedvéért. Tudod, én nem erre vágytam, és szeretném olyan férfitől kapni, akit szívemből szeretek.

Bálint remélte, hogy Niki órá gondol, de szólni, nem mert, pedig legszívesebben megcsókolta volna lányt. Azonban érezte, a történet csak most kezd bonyolódni, a neheze még hátravan. Egyelőre, jól viselte a lány a lelki kínokat.

– Felmentünk egy szobába, és ott megtörtént, aminek nem szabadott volna megtörténnie.

– Egyszer mindenki túl esik ezen, mi a baj ezzel, nem értem!

– Mindjárt megérted, drága! Valamit elfelejtettünk megtenni, mivel mindketten erősen az alkohol hatása alatt voltunk.

– Úgy érted, páncél nélkül indultatok a csatába?

– Igen, rátáptottál a lényegre.

A fiú kezdett fészkelődni a finoman szótt hintaágyon, mintha keményfából faragták volna az ülőalkalmatosságot. Gondolatai már előre vitték a történet fonalát, és készült a saját reakcióira. Niki észrevette a fiú izgatott mozgólódását.

– Látom, kezdesz izgulni, hidd el, tartogatok még meglepetéseket. Tovább is van, mondjam még?

– Persze, ne aggódj, nincs semmi baj.

– Rendben, te tudod, de kemény lesz.

Niki hirtelen olyat tett, amitől a saját lélegzete is elállt. Közelebb hajolt a fiúhoz, majd gyöngéden megcsókolta. Bálint meglepetésében szólni sem tudott, de titkos vágya teljesült. Óvatosan, és gyöngéden viszonzta a lány csókját, aki ezúttal az ellenállás semmi jelét nem mutatta.

– Ezt miért kaptam? – kérdezte Bálint felocsúdva a varázslatból.

– Szerettem volna már ezt megtenni. De mindenképpen azelőtt, mielőtt tovább folytatom a történetet. Hátha utána már nem akarsz látni többé, legalább megmaradjon az édes csókod emléke erről az éjszakáról.

– Kis butuskám, nem tudsz olyat mondani, amiért én lemondanék rólad – mondandóját egy újabb csókkal erősítette meg.

Niki kezét hirtelen a fiú szájára tette, kicsit jókedvű arccal mosolygott rá:

– Nyugi, királyfi! Boldog lennék, ha nem szaladnál el, mert én téged... – az utolsó szót nem tudta még kimondani, de szemei csillogása mindent elárult, és a fiú olvasott ezekből a sorokból. Gyöngéden simogatta Niki kezét, így adva erőt a lánynak a folytatáshoz.

– Nos, rendben van! Történt valami másnap reggel, amitől nagyon megijedtem. Hú, kicsit nehéz erről beszélnem, hiszen én nő vagyok, te meg férfi. Tudod, nekünk nőknek vannak néha gondjaink.

– Tudom, tudom, galambom. Ezt a részt, ha gondolod, ugord át!

– Rendben, de ahhoz, hogy teljesen érts engem, mégis érintenem kell. Nem tudtam, mi történik velem, mi zajlik a testemben. Tudatlan voltam és ostoba. Senkihez nem fordulhattam segítségért, aki válaszolhatott volna.

– Ez logikus. A szüleid elevenen megnyúztak volna. A barátnőid gondolom hirtelen eltűntek. Ők, amúgy is az élvezeti részét ismerik alaposan. Az iskolában megint nem kérhettél segítséget, mert első dolguk lett volna, hogy felveszik a telefonkagylót, és tárcsázzák a szüleidet.

– Jól látod a helyzetet. Egyébként, honnan vagy te ilyen jártas a tini lányok lelki világában, édes szívem!

– Én is voltam kamasz. Azt gondolod, én nem követtem el a magam hibáit, óh dehogynem! Tudnék róla mesélni.

– Vigyázz, mert szavadon foglak, majd egy szép este meghallgatom, úgy vigyázz kedvesem!

– Állok elébe, ezek szerint lesz még több közös esténk is?

– Látom, csak erre fókuszálsz! Ez tőled függ, hogy te szeretnéd-e majd?

– Kíváncsi vagyok, mi lehet olyan dolog egy ilyen tündér életében, ami engem arra vezessen, hogy ne lássam többé a gyönyörű szemeidet. Megmondom, lassan összerakom a dominó részleteit, és egyáltalán nem ijedtem meg! Kérlek, folytasd!

– Jól van hát, legyen! Elmentem, egy külvárosi kis kórházba, itt senki nem ismert, és nem kérdeztek semmit. Azt hiszem, nem volt teljesen hivatalos az ügy, de akkor ez nem számított nekem. Egyébként nagyon kedvesek voltak, tehát nem bűnöző arcuk volt, vagy hasonló. Megvizsgáltak, megválaszolták minden kérdésemet. Szóval....

– Majd én kimondom, segíték neked: Babát vártál.

– Köszönöm, egyedül nem tudtam kimondani. Nem is rémít meg, nem szaladsz el?

– Nem futok, itt vagyok melletted. Mi lett a babával?

– Nagyon nehéz döntést kellett hoznom. Ezzel a teherrel, a szó legszorosabb értelmében, haza nem mehettem. Gondolkoztam sok időn át, amíg lehetett. Egyszerűen nem tudtam megtenni, hogy elvegyem az életét, hiszen ő nem tehet semmiről. A kórház segített intézni az örökbefogadást.

– Azt akarod mondani, hogy él valahol egy gyermeked? Hogy hívják, hány éves? – lelkesült fel a fiú.

– Larának hívják, gyönyörű négy éves kislány – csordult ki az első könnycsepp a lány szeméből.

– Nem is láttad azóta, nem tudsz róla semmit?

– A kórházban pár röpké órát tölthettem csak vele, ami maga volt a mennyország. Még soha nem éreztem ilyet azelőtt, tudtam, hogy tőlem függ az élete, és én vagyok érte a felelős. Nem tudom, hogy hol lehet, az orvos nem árulta el, azt mondta jobb így. Akkor fiatal voltam, de hogyan lehet jobb egy gyermeknek, ha nem lehet az édesanyjával? Éjszakákon át vele álmodok, és ilyenkor nagyon fáj a lelkem. A tudat, hogy valahol él egy kislányom, és én nem tudok róla semmit. Nem tudom, mit szeret, mivel játszik szívesen. Nem láttam az első lépéseit, nem hallottam az első szavait. Ezek olyan pillanatok, amit nem adhat vissza az élet – ekkor már zokogott. A fiú szorosan átölelte, és gyöngéden simogatta, nyugtatta a lányt. Hosszú percek múltak el, mire Niki megnyugodott a fiú oltalmazó

karjaiban. Túl volt élete nagy vallomásán. Bálint öleléséből úgy érezte, nem akarja őt eldobni, és nem taszítja el magától. Egyre inkább erősödött benne az érzés, hogy szüksége van a fiúra.

– Nem szaladtál el! Itt maradtál velem! Most vajon mit gondolsz rólam? – kérdezte szívgva a lány.

– Mennyit szenvedtél! Ez volt a nagy teher, amit hordoztál?

– Igen, bőven elég, nem?

– Persze. Hogy mit gondolkodol rólad? Azt, hogy szeretlek! És segíteni szeretnék.

– Mit mondtál? Szeretsz engem? Akarsz engem, ezek után is? Egy ilyen lányt?

– Igen, szeretnék szeretni, csak kérlek, mondd, hogy te is így érzel irántam.

– Én is szeretlek! Lovag! Kiálltad a próbát. Megérdemled a kiszabadított királykisasszony csókját, és szerelmét! – mosolyogta el magát picit a lány.

– Miért nem keressük meg Larát? Biztosan szeretnéd őt látni – tette fel hirtelen a kérdést a fiú.

– Gondolod, hogy még emlékszik rám? Pár órát töltöttünk el együtt.

– Valahol azt olvastam, hogy minden újszülött emlékszik az édesanyjára. Ez egy olyan kötelék, amit nem lehet megmagyarázni, de létezik. Kilenc hónapon át te hordoztad a szíved alatt, és ő ezt tudja.

– Óh! Drágám! Ez életem legnagyobb álma! Újra magamhoz ölelni! Ő nem tehet semmiről. Tudod, sok férfi nem tudja szeretni más gyermekét.

– A kis Lara nem tehet semmiről, ő csak szeretetre vágyik, és ránk. Én vállalom ezt a csodás feladatot, de csak veled.

– Mondd csak, Bálint, hol voltál eddig?

– Téged kerestelek!

– Jó válasz!

– Egyedül nem tudjuk felkutatni a kislányt, kell valaki, aki segít nekünk, mert ez nem csak egy ügy a sok közül, hanem egy fontos érzelmi dolog, nem egy iktatószám.

– Mondjuk egy magánnyomozó?

– Igen! Ismersz egyet?

– Azt hiszem, ha még emlékszik rám! Kislányként ismertem meg, mikor le akartam ugrani a szikláról.

– Hogyan? Ezt nem is mesélted el!

– Majd elmesélem, a lényeg, hogy ő mentett meg. Nagyon sokkal tartozom neki, de sajnos évekkal ezelőtt megszakadt a kapcsolatunk. Pedig nála kedvesebb embert nem nagyon ismertem előtte. Szóval talán ő segíthet nekünk.

18. Fejezet: Dr. Kenéz Evelin

A városban mindenki ismerte az öreg házat, melynek ablakai a hús sziklaszirtre néztek. Pompázatos látvány volt az esti lemenő nap fényében megcsillanó oromzat. A ház előtt égis nyúltak az árnyat adó fák, a kertben, ezer színben tündököltek a virágok. A ház és környéke valaki gondos keze nyomát hirdette. Magasan a tető jól látható pontján, tábla volt felszögezve, hirdelve mindenki számára lakója kilétét. A városban büszkék voltak a fiatal nyomozónő munkájára, aki a romos, éveken át üresen álló házikóból, valóságos palotát varázsolt. Eleinte idegenkedtek foglalkozásának hivatalos árnyaitól, de Evelin hamar bebizonyította mindenki számára, hogy nem a szakma teszi az embert jóvá vagy rosszra. A környéken dicsérték szorgalmát, nem válogatott a munkák között. Nem létezett számára csak női vagy csak férfimunka. Mindent elvégzett, ami teendő csak adódott. A szomszédok szerették nyílt, közvetlen természetét miatt. Bár sokszor volt szomorú, magányos az évek alatt, az arcán sohasem ült ki a fájdalom egy szikrája sem. Mindig jókedvűnek mutatkozott, és mindenkihez volt egy-egy jó szava. Szakmailag is sikeresnek mondhatta magát, messze vidéken híre ment éles logikájának, és gyors döntéshozó képességének. Nem komoly, véres bűnügyek voltak a terítékén, de sok aggóató szülő kapta vissza általa elkóborolt gyermekét. Evelin is vágyott már családra, de a férfiak valamiért mindig elkerülték az egyébként feltűnően csinos, dekoratív lányt. Biztos volt abban, hogy szokatlan munkája űzi el mellőle az udvarlókat, hiszen ebben a szakmában nem sok nő érvényesült még eddig. Annak idején az álmát választotta a szerelem helyett, és ma sem tenne másképp. Jó volt ez így, hiszen imádta a munkáját, és ezt kevesen mondhatják el magukról. Titkon reménykedett még a sorsban, hogy egyszer érte is eljön a herceg fehér lovon, hiszen, még annyi csodás év állt előtte. Még csak harmincas évei elején járt, és személyisége, varázsa mindenkit magával ragadott, akit csak ismert.

Sokszor gondolt még vissza arra a szépség induló szeptemberi napra, mikor megmentette egy fiatal lány életét. Úgy érezte, ismeretségük rövid ideje alatt jó barátnők lettek. Sajnos a lány egyik pillanatról a másikra eltűnt. Csődöt mondott minden kutató tevékenysége, hogy megtalálja őt. Tudta jól, hogy bajban van, és szeretett volna segíteni neki, de ő nem engedte. Sokszor tette fel magának a kérdést, vajon hogyan karolhatta volna fel a lányt, vajon mi lett vele, hogyan alakult a sorsa. Kicsit lelkiismeret-furdalás gyötörte, amiért nem tett többet Nikiért, amiért nem győzte meg szép szavakkal, hogy nem szégyen segítséget kérni. A lány mégis egyedül akarta megharcolni csatáját, és ebben egyedül maradt, teljesen egyedül.

Egy fiatal pár sétált a gyönyörű partvidéken, ahol lány szellő fűjdogált, és ezer bódító virág illata szállt. A nép a Szívek Sziklájának nevezte ezt a helyet, mert sok szerelmes pár kedvenc zarándokhelye volt. Sokan fogadtak itt egymásnak örök hűséget. Niki és Bálint többé nem engedték el egymás kezét. A lány lelkén furcsa, marcangoló érzés szaladt át. Egy pillanatra felidézte régi emlékeit. Ez a hely ebben a pillanatban nem a végső kétségbeesés, hanem az örök boldogság sziklája volt. Eszébe jutott megmentője, a fiatal nyomozónő, akit nagyon megkedvelt, nagy hatással volt rá, és örömét lelta az együtt végzett munkában is. Sajnálta, hogy nem engedte közel magához a lányt, nem merte elfogadni a segítségét. Remélte, emlékszik még rá, és barátságuk nem merült el az idő végtelen tengerében. A barátság is egy olyan növény, amit öntözni, ápolni kell, különben könnyen elszáradhat az évek folyamán.

A távolban lassan kirajzolódtak az ismerős utca körvonalai, amely most még mélyebben megérintette Niki lelkét, mint évekkal ezelőtt. Izgatott volt, szíve a torkában dobogott, újra viszont látni Evelint. Kétségek gyötörték az újbóli viszontlátást illetően, viszont most valóban csak ő segíthetett neki. Talán megérti majd akkori döntéseit, harcát, vívódását az élet nagy kérdéseivel.

Lépteit lelassította, amint bekanyarodtak az utcába, melyben egymás mellett sorakoztak a szebbnél szebb otthonok. Niki jól emlékezett még a környék hatalmas fáira, a művészien kifaragott padokra a közeli parkban, a gyönyörű rózsalugasra a tenyérnyi oázis közepén, melyet az itt élők féltve gondoztak. A házak között ékesen magasba emelkedő tábla már messziről hirdette az ismeretlen számára az itt élő nyomozónő lakhelyét. A környékbeliek miatt nem lett volna rá szükség, hiszen mindenki ismerte és szerette a lányt.

Niki hirtelen megtorpant, csupán pár méterre a céltól, majd szorosan átölelte a fiút:

– Félek! Nagyon félek! Mi van, ha nem is emlékszik rám, ha nem segít nekünk?
– Ugyan, nem emlékszel rá, hogy idelfelé jövet mindenki csak róla beszélt, nem úgy festették le, mint aki ilyen lenne. Gyere, menjünk csak közelebb. Nézd, ott egy szalmakalapos, munkásruhába öltözött férfi, biztosan a gondnok, vagy kertész, vagy hasonló.

A nagy kertben a hatalmas fejfedős alak serényen tüsténkedett a virágok között, tudomást sem véve

a külvilágról.

– Jó napot kívánok! Mi Dr. Kenéz Evelint keressük! – kérdezte udvariasan Niki.

– Ha megtalálták, szóljanak már nekem is! – felelt az alak, mély, férfias hangon.

– Nem itt lakik? Azt mondták, ez az ő háza! Maga biztosan a kertész!

– Kertész, vagy festő, vagy éppen színész, aki már az első perctől fogva ugratja a hajdani legjobb barátját – fordult meg hirtelen a lány, eldobva a hatalmas szalmakalapot, a szél azonnal hosszú, vörös hajába kapott.

– Megismertél, emlékszel rám! Ez hihetetlen! – felelt csodálkozó hangon a lány.

– Soha nem felejtettem el! Ejha! Milyen csinos, fiatal hölgy lett belőled! Ő a lovagod? Biztosan az, gratulálok, fiatalember!

– Köszönöm, de mihez? Tényleg olyan kedves, mint amilyennek Niki elmesélte.

– Köszönöm, de remélem, Niki, ezt nem hallottad meg. Még bókol itt nekem. Gyertek beljebb, foglaljatok helyet, kint a verandán, én meg megpróbálom újra nővé operálnom magam! – nevetett Evelin.

A kert elkápráztatta a fiatal pár szemeit, simogatta lelkét a látvány, mely a nyomozónő keze munkáját dicsérte. Hamarosan vissza is tért közéjük, ezúttal már csinos, nőies ruhában. Bálint alig tudta elvonni tekintetét, a tetszetős Evelinről. Ahogy mondani szokták, mindent a szemnek, semmit a kéznek, hiszen mellette ült a lány, akit szeretett, akiért a szíve dobogott. Mint tudjuk, a férfiak ilyenek általában, nehezen türtőztetik a gondolataikat egy–egy szép, dekoratív nő láttán. Persze, amíg csupán gondolat marad a gondolat, míg csupán egy elismerő pillantást vet a másik nem egy gyönyörű képviselőjére, addig nincs baj, hiszen a férfi tekintete elárulja, hogy őértük élünk, a nők pedig nem csak magukért, de a férfiakért is szeretik, ha szépnek látják őket.

– Sokszor gondoltam rád, hogy merre járhatsz, mi lehet veled! Annyira szerettem volna neked segíteni, miért nem engedted?

– Tudod, nem tehetél volna semmit. Nekem kellett megtanulnom, hogy mi az igazi felelősség, hogy mit rontottam el.

– Tudod, hogy nem sok időt töltöttünk együtt, de nagyon megkedveltelek, és hiányoztál.

– Te is nekem! Mai napig tartozom neked, hiszen, ha akkor nem kocogsz arra, talán megteszem, amit nem szabad megtennünk!

– A sors akarta így, ebben biztos vagyok. Örülök, hogy újra itt vagy, ugye most már nem szaladsz el, ugye ott folytatódik a barátságunk, ahol négy éve elszakadtunk egymástól?

– Sosem felejtettem el, mindig a gondolataimban voltál, a barátságunk sosem szakadt meg. Ma már tudom, hogy neked volt igazad, hogy nem szégyen segítséget kérni.

– Ha bármit tehetek érted, szívesen megteszem, csak ne tünj el megint, megígéred? – mosolygott Evelin.

– Megígérem! Te hogyan élsz, rád talált a szerelem?

– Sajnos, engem elkerül, úgy vélem, még mindig a munkám miatt. Az áldásom lesz az átkom! – sóhajtott nagyot a lány.

– Ez nem így van! – szólt közbe Bálint. – Egy titkos megbízással jöttem ide én is. Nem tudod, hogy messzi városokban is ismernek téged? Nem tudod, hogy ódákat dalolnak a csinos nyomozónőről, aki nemcsak szép, de bájosan kedves is?

– Nem tudtam! – csuklott el Evelin hangja. – Mi a titkos megbízásod, ügynök fiú? – kérdezte szípigva a lány.

– Van egy nokatestvérem, egy közeli kisvárosban él. Nagyon szeretne megismerni, mert azt mondta, mindig ilyen nőről álmodott. Azt mondta, ne merjek hazamenni a telefonszámod nélkül.

– Nem mondtad neki, hogy mivel foglalkozom? Biztosan nem, mert akkor hallani sem akarna rólam.

– Evelin, miért gondolod, hogy a foglalkozásod miatt menekülnek előled a férfiak. Ez butaság! Tudja, hogy nyomozónő vagy, és nagyon szeretne megismerni.

– Igazán! Nahát! – válaszolt csodálkozó szemekkel Evelin.

– Egyébként ő ügyvéd. Mindketten a jog szolgálatában álltok, csak más eszközzel harcoltok. Nos, fel a fejjel, és remélem, megkapom a számot.

– Nagyon, köszönöm! Azt hiszem, ebben a pillanatban mentettél meg!

– Akkor kvittek vagyunk! – mosolygott Niki, miközben könnyeivel küszködött. Hálás volt Bálintnak, amiért meggyőzte Evelint kedves szavakkal, józan érvekkel, hogy ő sem értéktelenebb

másoknál. Nem kell választani az álmaink, és a szerelem között, mert ilyen döntés egyszerűen nem létezik.

– Kérhettek tőlem bármit! – mondta most már mosolyogva Evelin, miközben gyors mozdulatokkal egy darab papír után nyúlt, amire leírta a számot, amit át is nyújtott a fiúnak.

– Emlékszel, rá, mikor azon a szeptemberi napon megosztottam veled a titkomat, amit senki másra nem mertem rábízni?

– Sosem felejttem el, szerettem volna segíteni neked, de egyedül indultál a csatába.

– Nem tudtam megtenni, egyszerűen képtelen voltam rá, hogy elvegyem az életét, hiszen nem tehet semmiről, olyan kicsi, és ártatlan volt.

– Tudom, tudtam, hogy így fogsz dönteni, és helyesen tetted. Büszke vagyok rád!

– Ez nagyon jólesik, de honnan tudad, hogy nem fogom megtenni?

– Tudtam, és éreztem, ahogyan a szemedbe néztem. Tudtam, hogy nem vagy képes rá, nem olyan lélekkel áldott meg a sors.

– Mégis nehéz döntést hoztam, mert csak pár órát tölthettem vele. Túl gyerek voltam még, hogy felvállaljam a felelősséget. Örökbe adtam. Most elítélsz?

– Dehogy! Nem volt más választásod, és nagyon bátor is vagy, hogy képes voltál megtenni. De a jelenlegi törvények alapján ez nem ilyen sima ügy.

– Szóval, kedves nyomozónő, nem volt teljesen tiszta az út – harapdálta szája szélét a lány.

– Volt egy hely, ami nagy botrányt okozott. A külvárosban volt valahol, nem tudom pontosan.

Nagy port kavart, minden újságban a címlapon volt, mikor az orvost letartóztatták. Állítólag nem csak örökbefogadással, hanem terhesség megszakítással is foglalkozott. Várjunk csak, hogy is hívták, nagyon bugyuta neve volt, ha meghallod, fölborulsz a székkal a nevetéstől, azt garantálom.

– Dr. Amatőr? – kérdezett rá Niki.

– Ezt honnan tudod? Te is ott? De ugye nem?

– Nem dehogy! Egészséges kislánynak adtam életet, Larának hívják, most négy éves.

– És mit tudsz róla, mi van vele? Ugye meg szeretnéd találni őt?

– Igen, most már elég érett vagyok hozzá, hogy felneveljük, igazi otthont adjunk számára. Az édesanyjánál a helye.

– Ugye, tudod, hogy nem lesz egyszerű? Az orvos állítólag már nem is börtönben van, hanem egy idegklinikán kezelik. Aki ott dolgozott, az meg örült, ha menthette az irháját.

– Tudtam, hogy nem lesz egyszerű, de te vagy a legjobb ezen a téren.

– Óh! Köszönöm! Néha ezért nekem is szükségem van segítségre. Van egy nagyon kedves újságíró barátom, Adrián, aki elhatározta, könyvet ír az egész ott folyó tevékenységről. Részletes kutatómunkát végzett az ügyben, sok hasznos információval rendelkezik, ami most nekünk nagy segítségünkre lehet.

– Mi lesz a könyv címe? – kérdezte érdeklődve a lány.

– Azt hiszem, találó címet adott. Mint említettem, terhesség megszakítással is foglalkoztak, ezért lett a címe: Az abortusz dráma.

19. Fejezet: Ódon síremlék

A város szélén még ma is állt az egykor szebb napokat megélt épület. Az idő rányomta bélyegét falaira, az enyészet vasfoga hatalmasat harapott bele. A tetőn több volt a lyuk, mint az ép, hódfarkat utánzó cserép. A szél szabadon járta táncát a szobákon át, és füttyülte kedvenc nótáját.

Fénykorában sem volt éppen pompázatos épület, de a szomszédságban sorakozó szép virágokkal teli házak között fekete foltként éktelenkedett. Ódon síremléket emelt a múltnak, sanyarú árnyat vetve a jövőnek.

A város vezetése nem kívánt foglalkozni az egyébként értékes területtel, magára hagyva a valaha fák övezte házat, ahol a bús vándor enyhet talált lelki kínjaira. Minden figyelem elkerülte a málló falakat, melyek között huncut kisgyerekek játszottak bújócskát, szülei tiltása ellenére.

A szomszédságban élő idős emberek még jól emlékeztek arra az éjszakára, mikor rendőrautók hangos szirénája verte fel a környék nyugalalmát. Akkor csapott le a törvény szigora az illegális tevékenységet folytató orvosra. Az itt élők nagy megrökönyődéssel vették tudomásul az események napfényre kerülését. Mindig csendes, visszahúzódó embernek ismerték az orvost, aki nem sokat mutatkozott a házon kívül. Talán félt valamitől, vagy valakiktől, legalábbis, ha a szóbeszédnek hinni lehet. Azon az éjszakán bilincsbe verve vitték el, és többé nem is hallottak felőle. Aki tudott, már hamarabb elmenekült az épületből, és többé nem is merészkedett a ház közelébe sem, magára hagyva az idős embert.

Niki és Bálint bús tekintettel adóztak az ódon síremlék hajdani bejárata előtt, melynek helyén már csak egy hatalmas lyuk tátongott, szinte hívogatva az arra tévedt idegent. Amit lehetett, ami mozdítható volt, mindent szertehordtak az ismeretlen tolvajok, mára már csak a falak álltak, de azok zömöken és szilárdan, mintha valóban egy temetőben jártak volna.

Azóta is sok sötét lelket láttak ólálkodni a környéken, emiatt meg is nőtt a félelem az emberekben. A családok nem engedték ki gyermekeiket sötétedés után az utcára, az idős, magányos emberek pedig alaposan bezárkóztak lakásukba. Azt senki sem tudta, hogy mi a célja a rengeteg ide zarándokló idegennek, de páran összefüggésbe hozták, az itt folyó titkos munkákkal. Sokan szerették volna, ha az orvos eltűnésével, a felhalmozott, mások számára értéktelennek tűnő feljegyzések is elégték volna az idő máglyáján. Szóbeszéddek keringtek a titkos listáról, melyek minden nevet és dátumot rögzítettek annak kapcsán, aki megfordult a doktor praxisában. Annyit az újságíró is kiderített, hogy létezik egy részletes dokumentum, mely egyesek számára a megváltást, mások számára pedig a halálos ítéletet jelentette volna, ha előkerül. Voltak, akik mindent elkövettek volna azért, hogy soha senki, ne találja meg a titkos papírokat. Sokan feldúlták már a ház minden egyes szögletét, de nem jártak sikerrel. Mindenki biztos volt abban, hogy az orvos eme falak között rejtette el az okiratot. Ravaszsága felülmúlt mindenkit, ha a saját védelméről, és életbiztosításáról volt szó. Tudta jól, eljön majd az a szép nap, amikor egyesek nagyon sok pénzt fizetnek azért, hogy soha ne tudódjanak ki dátumok és nevek, mert ez fejek porba hullásához vezetett volna. A harc a papírért jóval magasabb szinten zajlott, mint ahogy azt az ártatlan tini lány gondolhatta volna. Őt csak az éltette, hogy megtalálja elveszett kislányát, akit egykor ezek között a falak között hozott világra, és akit első perctől kezdve megszeretett. Anyaként feléledt benne az ősi érzés, miszerint minden akadályt és minden veszélyt vállalni kell a gyermekéért. Szerencsére többé már nem egyedül harcolta csatáját, mert mellette állt Bálint, aki szíve minden szeretetét neki adta, aki elfogadta múltjával, és bűneivel együtt.

Evelin szakmai segítsége is sokat nyomott a latban, hiszen olyan kapcsolatokkal rendelkezett, amely segíthet felgöngyölíteni a régi–régii titkokat, még akkor is, ha ezt sokan nem szerették volna. Evelin nem volt félős lány, és miután megtudta Niki féltett titkát, elhatározta, újra boldogságot csal a lány könnyes szeméibe. Sok rutinnal rendelkezett már eltűnt gyermekek ügyében, akik megszöktek otthonról, vagy féltek hazamenni, mert rossz fát tettek a tűzre. De ez az eset egészen más volt, hiszen egyetlen kiinduló pont csupán az orvos feljegyzése volt, ami remélhetőleg tartalmazza Niki kislányának hollétét is. Érezte, hogy a feje felett már döngicséltek a darazsak, melyek készültek megcsípni a betolakodót. Tisztában volt azzal is, hogy az ügy szálai bánthatják egyes emberek szemét, akik nem feltétlenül szürke, hétköznapi kisegerek. Nem tudhatta, mennyire magas szinten folytak a tevékenységek, vagy a botrányokat eltüntető hadjáratok. Újságíró barátja szintén ki volt éhezve élete nagy sztorijának megírására, melyet már a kezében érzett, és nem szeretne volna, ha kicsúszik onnan. Az embereknek kell a botrány, az érdekes történet, nem számít, kinek mennyi fájdalommal jár. Niki azonban nem szeretett volna a média középpontjába kerülni, és ezt Evelin meg is ígérte számára. Személye mindvégig homályban marad, bár néhány hasznos adalékot megosztott az újságíróval,

hiszen nem sokan voltak olyanok, akik fénykorában belülről is látták az itt folyó munkálatokat.

Ahogy haladtak végig a kopár, romos falak között Nikit felkavarta a látvány. Újra éledtek emlékei. Gondolataiban a szobák ismét megteltek étellel, minden szobában ágyak sorakoztak. Hallani vélte az elhagyott csecsemők édes sírását, akik valaha valahol fontosak voltak valaki számára. Szívébe markolt az érzés, vajon az ő kislánya, hol merre sírdogálhat most, ő miért nem lehet vele, hogy megvigasztalja.

Az egyik helyiség meglepően átvészelt az idő romboló hatását. Valamilyen konferenciaterem lehetett hajdanán, legalábbis a hosszú egyenes folyosó méretei erre engedtek következtetni. Niki még sohasem járt ebben a szobában, mégis mintha egy furcsa érzés járta volna át, mikor belépett ide. A szoba két szembenálló sarkában két hatalmas kőszobor állt diadalittasan, mintegy védelmezve a ház régen volt szebb korának emlékét. A két alak a megszólalásig hasonlított egymásra, az idők végezetéig farkasszemet nézve egymással. Monumentális méretük, szigorú tekintetük félelmet keltett az ide látogatóban, mintha rejtegetnének valamit, és azt mindenáron meg akarnák védelmezni.

Evelinben rossz érzés lett úrrá, ahogy megálltak a két óriás előtt, és csak adóztak az emberi kéz munkájának. Nem lehetett érzés nélkül elfogadni mindazt, amit a szobrász alkotott. Nem tudni, mi lehetett a célja a két furcsa figurával, nyilván az épület fénykorában nem az volt a szerepük, hogy elűzze az idetolakodót. Valószínűleg egy védőszent, oltalmazó szerepet kellett ellátniuk. Amióta azonban a hajdani kórház inkább hasonlított kriptára, melyben elevenen lettek eltemetve az emlékek, és a remények, azóta inkább a szomorúság, és a határtalan nyugtalanság volt itt az úr. Senki sem tudta sokáig leplezni érzéseit, vagy elöntötte arcát a könny, vagy gondolkodás nélkül menekült a félelmetes helyről. A látogatóknak mégis maradniuk kellett. Úgy érezték, van ebben a szobában, valami furcsa megmagyarázhatatlan jelenég, amit nem tudtak megfejtetni, de érezték, itt található a megoldás kulcsa.

– Szerinted, itt van ebben a szobában, Evelin? – törte meg a csendet Niki.

– Nem tudom, de olyan furcsa érzésem van. Elképzelhető, hogy itt van valahol.

– Nem lehet véletlen, hogy éppen ez a szoba maradt meg épen. Mi lehet a magyarázat erre? – gondolkodott hangosan Bálint is.

– Nem tudom, Bálint, de valaki valahol biztosan tudja a választ – felelt Evelin.

– Megtaláljuk őt, ugye megkerül? – kérdezte kissé kétkedő hangon Niki.

– Bízz bennem, kérlek, eddig még nem hagyott cserben a megérzésem. Látod, ilyenkor, külön örülök neki, hogy nő vagyok, mert eggyel több esélyem van megfejtetni a titkot!

– Ezt hogy értsem? – kérdezte csodálkozva Bálint.

– Ne haragudj, Bálint, de te férfi vagy! Nem vagy birtokában a titokzatos hatodik érzéknek, ami csak nekünk nőknek adatott meg.

– Hála Istennek, hogy férfi vagy! – szólt csendesen Niki, miközben Bálint izmos vállára hajtotta fejét.

– Mi a helyzet az orvossal? Úgy tudom, még életben van – vetette fel az ötletet Bálint.

– Nem is tudom, nem is tudom! Állítólag elvesztette az egyik kerekét, szóval kissé megbolondult.

Tudom, hogy ő az egyetlen esély, de jelen körülmények között nem tudom, mit kezdhünk vele.

– Meg kell próbálnunk, még akkor is, ha nem sok esély van rá! – lelkesedett fel Niki.

– Megpróbáljuk, ne aggódj, megpróbáljuk! – nyugtatta Evelin. Régen nem látta ilyen harciasnak, és magabiztosnak a lányt, mint egy valódi amazont, aki állig fölfegyverkezve összegyűjtötte minden erejét, mikor csatába indul. Az anyai szeretet csodákra képes, azt mondják, olyan erővel ruházza fel az embert, ami általában bennünk szunnyad egy életen át.

20. Fejezet: A zsaroló

Evelin végignyúlt a kényelmes, bőrbevonatú kanapén, kedvenc könyvével a kezében. Már százszor olvasta a regényt, a lapok magukon viselték az enyészet jeleit. Mégis újra és újra nagy hatást gyakoroltak rá kedvenc írójának szavai. Azt hangoztatta, hogy a magvas és építő gondolatok, sosem akkor születnek, mikor azt nagyon váránk. Mással kell foglalkozni, elterelni a figyelmet. Sokszor tapasztalta már, hogy az élet maga kínálta fel ezüst tálcán a lehetséges megoldást. Hitt ebben az eszmében, és saját életére vonatkozóan filozófiává nőtte ki magát. Szerette beleképzelni magát a szereplők helyébe, repült fantáziájának szárnyain messze tájak felé. Álmodozásából egy kellemetlen zörej keltette föl, ahogy az lenni szokott, megszólalt a telefon.

Óvatosan becsukta a könyvet, rossz szokásához híven számárfület formált a lap felső sarkából, majd letette az éjjeliszekrényre. A telefon csak nem adta fel reményteljes kísérletét arra nézve, hogy kapcsolatot teremtsen Evelinnel.

– Igen, tessék! Dr. Kenéz Evelin vagyok.

– Jól tudom, ki maga, kedves hölgyem!

– Esetleg megtudhatom, én kivel beszélek?

– Én egy úriember vagyok!

– Nos, ezt kétkem. Ha valóban az volna, ismerné az illem alapvető szabályát, miszerint be szoktunk mutatkozni, ha valakit felhívtunk. Ráadásul én hölgy vagyok, vagy túl férfias a hangom?

– Hogy mi Ön, azt nem tudom, de hogy mi lesz Önből, ha nem fogadja meg a jó tanácsomat, azzal tisztában vagyok.

– Ezek szerint, nem szeretne bemutatkozni. Kíváncsivá tett, vajon mi lesz belőlem? – nevetett gúnyosan a lány.

– Mindjárt nem fogja ennyire viccesnek találni, amit mondok. Ma még udvarias vagyok, mint mondtam, egy úriemberrel beszél. Szeretném megkérni, hogy ne kutassa tovább Dr. Amatőr listáját, mert netalán összegyűrődik a szép ruhája, vagy kócos lesz a haja. Ért engem?

– Ez fenyegetés?

– Ma még csupán egy illedelmes kérés egy hölgytől. Öntől függ, hogy holnap is úriember leszek–e.

– Nem vagyok ijedős lány. Egyébként nem hagyom abba a kutatást, sajnos nem tehetem.

– Szóval nem teheti? Miért nem? Biztos meg tudom győzni, vannak eszközeim.

– Sejttem, mik lehetnek azok. Az ügyfelem szeretné megtalálni a kislányát, és ez fontos nekem, és neki is, mert kedves jó barátom.

– Nagyon meghatódtam, mindjárt sírva is fakadok! Nagyon nagy darázsfészekbe nyúlt, ugye tudja? Az én megbízóim nem szende, ártatlan kislányok egy romantikus lányregényből. Meg védik a pozíciójukat, kerüljön bármibe.

– Tudja, kedves úriember, engem nem érdekelnek a megbízói, engem csak ez az egy adat érdekel. Mit szólna hozzá, ha miután tudomásomra jutott az engem érdeklő információ, megsemmisíteném a listát?

– Tudja, sokan keresték már Ön előtt is, de nem jártak sikerrel. Bár egy–két foguk hiányzik, mikor mosolyognak. Nem szeretnénk, ha ez a lista előkerülne. Mi a garancia rá, hogy a többi adatot is nem raktározza el abban az okos kis fejcskéjében? Miért higgyek magának?

– Van más választása? Becsületszavamat adom, hogy így lesz.

– Sajnos a mai világban ez nem sokat ér, elvesztette az értékét, de tudja mit, ha a saját szememmel látom, amint elég a tűz lángjai között a lista, akkor elhiszem.

– Nos, akkor hisz nekem?

– Sok mindent tudok magáról. Sokan szeretik, és ismerik a környéken, becsületes, kedves teremtés. Az eddigi életén egy árva feketepont sincs.

– Ön udvarol nekem?

– Én csak azt mondom, amit mások gondolnak Önről, kedves Evelin. Nem bánom, próbálja meg felkutatni a listát, hogy a barátnője megtalálja kislányát, de utána soha senki nem tudhatja meg, hogy valaha is létezett. Tudja, hölgyem, ért ahhoz, hogy kidumálja magát a kényes szituációkból.

– Ez a munkám, és köszönöm szépen. Ne aggódjon. Most már elárulja a nevét?

– Azt nem lehet, hívjon Titok Úrnak.

– Hú, de sejtelmes név, akkor folytatom a kutatást!

– Rendben, de óvatosan, tudja, nagyon kényes a helyzet!

– Bízhat bennem, nem vagyok egy gyöngye csaj, keményfából faragtak!

Evelin még hosszú percekig tűnődött a furcsa telefonhíváson. Meglepő módon nem a rémületet váltotta ki belőle a magát gonosznak feltüntető hang, hanem inkább groteszk és gunyoros volt számára. Egy cseppet sem tántorította el eredeti szándékától, hogy megtalálja a feljegyzést, amin remélhetőleg sok más között szerepel Niki lányának holléte is. Egyetlen remény volt Dr. Amatőr, aki tudhatta az irat rejtekhelyét. Nem sejtette még, hogyan szedi ki az információt a bomlott elméjű orvostól, de meg kellett próbálni. Talán ott is kivágja magát határozott fellépésével, esetleg beveti női vonzerejének egy-egy titkos eszközét is.

21. Fejezet: Kritikus pillanat

Másnap kora reggel útra kelt a kis társaság a magas hegyek felé vezető úton. A szanatórium a város egy magas pontján volt található, elzárva mindentől. Itt teljes nyugalmat élvezhettek a páciensek a természet lágy ölén. Nyoma sem volt izgalomnak, csak madárdal és erdőillat övezte minden napjaikat.

Általában nem szerették, ha a betegek látogatót fogadnak, de nem is sokan érkeztek hozzájuk. A társadalom kivetette őket magából, mintegy lejárt szavatosságú terméket, amelyre más nincs szükség a továbbiakban. Néhányan a társadalmi nyomás hatására, mások a túlzott megfelelni akarás miatt vesztették el józan ítélő képességüket.

Dr. Amatőr mindentől és mindenkitől rettegett. Ellenséget látott mindenkiiben, aki féltett titkára akart fényt deríteni. Legszívesebben magával vitte volna sírba a hasznos információt. Ellenben élvezte az újabb és újabb szerencsét próbálókat, akik egymás után buktak el. Egy kis verssel indította útjára a bátor vállalkozókat, kíváncsi volt, ki fejtí meg a talányt.

Egész nap csak ezt énekelte, fennhangon kántálva saját költeményét. A nővérek és ápolók már kívülről fűjták a rímeket, de már ők is reménykedtek abban, egyszer valaki rájön a megoldásra, talán akkor az orvos is új dalt énekel majd.

A kis földút végén hatalmas vaskapu állta útját a fáradt vándoroknak. A bejárat két oldalán két marcona férfi őrizte az épület biztonságát, és semmilyen eszközzel nem lehetett enyhíteni mogorva stílusukon.

- Jó napot kívánok! Ez a Hotel Golyó?
- Attól függ, ki kérdezi – felelt a férfi mogorva hangon.
- Dr. Kenéz Evelin vagyok. Dr. Amatőrhöz jöttünk.
- Nem szeretjük a látogatókat, abból mindig csak baj van! Ezek az emberek nem fogadnak senkit.
- Kérem, én előre megbeszéltem az igazgatónővel, és ő beleegyezését adta.
- Ezt bárki mondhatja. Utánanéznünk, ismétlem, nem örülök maguknak.
- Köszönöm, nagyon kedves! Utánanézne mégis?
- Egyébként milyen doktor maga?
- Magánnyomozó vagyok.
- Remek! Megint egy zsarú. A múltkor is felforgattak mindent, nem is tudom, mit kerestek, utána egy napig nyugtalanok voltak a betegek. Kell ez nekünk?
- Nem vagyok rendőr.
- Nem mindegy?
- Hé! Szergej! Engedd be a kisasszonyt, tényleg tudunk az érkezéséről.
- Uram! Örök hálám üldözze!
- Tudja, kedves Evelin magunk között szólva, lehet, hogy ő is idevaló! – mosolygott a másik őr.
- Hogyan találunk oda?
- Higgye el, nem fognak eltévedni, csak menjenek a hangos énekszó után.

Végre bebocsátást nyertek az örök fogság birodalmába, mely ugyan paradicsomi állapotokat tükrözött, mégsem érezték magukat itt boldognak. A hatalmas épülethez egy sárga kövekkel kirakott út vezetett, akárcsak a mesében.

Az idilli csöndet hamar megtörte egy tehetséget egyáltalán nem sugárzó erős férfihang, mely monoton ugyanazt a lemezt recsegettette:

„Lélektükör, ha meglátod benne az arcodat,
Akkor hidd el, elvonul az alkonyat!
Lehull a fátyol, szétfoszlik a lepel,
Egy tudással te is több leszel!

Két marcona fickó, ki a világot őrzi
Ki a félelmet és tudatlanságot legyőzi
Ha megtalálod, mi bennük a más,
Igaz lesz a perc, nem egy látomás”

Rövid kis vers volt, de a hang csak nem unta meg újra és újra előadni a játékot egyáltalán nem élvező közönségnek. A személyzet elő szeretettel kezdte el használni a füldugót, de még így sem szűrte ki a káros zajokat. Alig tudtak létezni mellette, és más betegek is igencsak kárát látták

tevékenységének.

Evelinék lassan közeledtek a férfi felé, mivel a hang egyre erősödött.

– Vajon, miért énekli ezt a verset, mit akar ezzel? – kérdezte Niki.

– Nem tudom, de hamarosan kiderül – felelt Evelin.

– Jó napot kívánok! Ön Dr. Amatőr?

– Kikérem magannak, én az egyik legjobb orvos vagyok, még hogy amatőr, jó hogy nem kontár.

– Miért nem így hívják?

– Kit?

– Önt. Doktor Úr.

– Már megint be akarnak gyógyszerezni? Milyen doktor úr?

– Menjünk Evelin. Reménytelen! – súgta oda Niki a lánynak.

– Várj csak! Ilyen könnyen nem adom föl, tudod jól!

– Jól tudom, ön egy híres, ismert ember?

– Óh igen, kisasszony! Ugye megtiszteltetés, hogy élőben láthat? – húzta ki magát a férfi.

– Nagyon, nem is talállok szavakat. Rengeteg újságcikk jelent meg Önről. Végigkísértem a munkásságát. Nem semmi.

– Na igen! Mondták is, hogy fotógén alkat vagyok! Én fejlesztettem ki egy új műtéti eljárást.

– Ezek szerint az egészségügyben dolgozott?

– Mondtam, hogy híres orvos vagyok, vagy nem? – válaszolt kicsit idegesen a férfi.

– Ha jól tudom, nem csak az új eljárás miatt került a sajtó középpontjába, hanem a feljegyzései miatt is.

– Jaj! Már megint itt vannak! Tudtam, hogy megint ezért keresnek! Nem adom oda.

– Mit?

– A titkos feljegyzéseimet.

– Ki mondta, hogy titkos?

– Ön mondta.

– Én nem, csak azt, hogy a feljegyzései is szerepeltek a sajtóban. Miért titkos?

– Tudja, ha megmondom, akkor bajba kerülhet. Egyébként sokan érdeklődtek már felőle, és azóta gyakrabban járnak fogorvoshoz, ha érti, mire gondolok.

– Nem vagyok féltős lány. Miért olyan titkosak azok a feljegyzések?

– Szerintem, tudja maga, hiszen akkor nem érdeklődne felőle.

– Ez igaz. Tudom, mi állhat bennük.

– Nem tudja. Felkészült arra, hogy sok fej hullhat a porba, ha napvilágra jut?

– Már figyelmeztettek. Valamelyik nap egy ismeretlen telefonáló ellátott jó tanácsokkal.

– Ugye, megmondtam! Majd meglátja.

– Mi nem szeretnénk bajt okozni, csak a barátnőm szeretné megtalálni a kislányát.

– Nem érdekel, engem már nem. Hagyjanak békén.

– Nem mondja meg, hol van a lista?

– Még élni akarok egy keveset, még akkor is, ha bolondnak néznek. De nem vagyok az, csak ők ezt nem tudják – nevetett az orvos.

– Hát persze! Elhiszem!

– Nos, én nem mondok semmit. Ha megfejtik a verset, akkor viseljék a következményeit, de engem senki sem vádolhat meg, hogy elárultam. A sírba viszem a titkomat – kacagott fel a férfi. – Most pedig, kérem, hagyjanak pihenni, nemsoká szervírozzák a délutáni teámat!

22. Fejezet: A két szobor titka

A két hatalmas termetű kőszobor hűen őrizte a titkot az idők végezetéig. Hatalmas karjukkal átölelték az elhagyott termet, vigyázva az emlékeket, és strázsálva a jövő felett.

A fáradt vándorok visszatértek messzi útjukról a hegyekből. Sokkal nem lettek bölcsőbbek, mint a furcsa látogatás előtt, mindössze egy értelmetlennek tűnő pár soros vers volt a birtokukban, mely most az egyetlen lehetséges kulcsa volt a rejtély megoldásának, és kapuja a biztató jövőnek. Minden logikát és észet egy erővé kellett most összekovácsolni a minden tetre kész harcos csapatnak, hogy megszerezzék az orvos féltve őrzött titkát.

A titokzatos telefonhívások egy ideje megszűntek, de Evelinnek továbbra is az volt az érzése, mintha valaki a távolból figyelné minden lépését. Talán ragályos lett Dr. Amatőr üldözési mániája, de ő nem hitt ezekben az erőkben, inkább fura nyugtalanságot érzett, ami semmiképpen sem volt félelemnek nevezhető. Határozott célja hajtotta előre, akár egy gép, ami nem ismer akadályt, és tűzön-vízen át végrehajtja küldetését. Csupán egy ismeretlen, nagy fekete autó tűnt fel a környéken, melynek vezetőjét sohasem lehetett látni a lesötétített ablakon át.

A kis társaságnak vissza kellett térnie az omladozó épületbe, hogy megfejtsék a két szobor titkát. A versből biztosan kiderült, hogy ők jelentik a választ a kérdésekre, de hogy miként hozható összefüggésbe a listával, arról még nem volt sejtésük.

Evelin beletúrt hosszú vörös hajába, mintegy jelezve töprengését. Mindig így tett, ha tanácstalan volt valamiben, de azért az apró kis kerekek nyikorogtak a fejében, és azon dolgoztak, hogy kipattanjon belőle az éltető szikra.

– Úgy vélem, Drágáim, hogy lépésről lépésre kell megfejtenünk a szavak értelmét – szakította meg a csendet Evelin.

– Ez nem rossz ötlet, bár nálam még teljes a sötétség! – felelt Niki.

– Nem csak nálad, már megint itt áll az a fura autó.

– Akarod, hogy odamenjek, és felvilágosítsam? Mindjárt nem lenne sötét! – szólt közbe harcias hangon Bálint.

– Á! Semmi értelme. Egyelőre nem bántott senkit, bár szinte biztosan tudom, hogy ki ül benne. Csak úgy hívják, hogy Úriember!

– Rendben, tudod, csak szólnod kell, és én nem leszek úriember! – nyugodott le Bálint. – Megvédelek titeket, hölgyeim!

– Köszönöm, ez nagyon kedves tőled, de amint látom, Evelin nem igazán ijedt meg. Nem is tudom, hogyan képes ilyen nyugodt maradni.

– Óh! Kis galambom! Ha mindig megijedtem volna, már nem is tudom, hol lennék! Akármennyire nem foglalkozok veszélyes bűnügyekkel, de azért mégis sikerül néha-néha borsot törnöm egyes emberek orra alá.

– Egy igazi amazonnal van dolgunk! Kezdek félni tőled, Evelin! – mosolyodott el Bálint.

– Nem kell, azért mégiscsak lány vagyok, egy laza csaj, aki akár földönti a két szobrot, ha így megtalálja a megoldást. Közben én már gondolkoztam a kis versen.

– Mire jutottál? – kérdezte kikerekedett szemekkel Niki.

– Arra jöttem rá, hogy a lélektükör valószínűleg a szemet jelenti. Tudod, van egy mondás, miszerint a szem a lélek tükre.

– Innen nem látom, hogy valami volna ott – csodálkozott Niki.

– Innen én sem, ezért fogom megmászni az egyiket én, a másikat pedig ki fogja?

– Azt hiszem, én nyerem el e megtisztelő feladatot – felelt udvarias hangon Bálint.

– Akkor rajta, ki ér előbb fel? – nevetett fel gyermeki örömmel Evelin. Habár elhagyta már a bűvös harmadik évtizedet, csöppet sem csökkent benne a régi tűz, a kalandvágy, és a tudás iránti izgalom. Ez éltette, akár egy soha ki nem apadó kút, mely örökre hűsíti a fáradt utazó szomját. Akik ismerték, csodálták is benne, hogy a mindennapi élet robotja, a megélhetés nehézségei nem ölték ki belőle a vidámságot, és az örökös bájos kuncogást, mellyel mindenkit el tudott varázsolni, aki a közelébe került.

Evelin akrobata módjára szökkent fel a hatalmas kőszobor karjain, mintegy legyőzve a természet törvényeit. Még az erős izomzatú Bálint sem ért a nyomába cirkuszi mutatványának, mellyel meghódította marcona katonát.

Evelin fentről nevetve integetett a lent álldogáló Nikinek, aki lélegzetét visszafojtva követte az eseményeket.

– Hahó! Szia! Itt vagyok! Ragyogok! – kacagott Evelin. – Hol vagy Bálint? Csak nem lemaradtál? Bármely más férfi, sértésnek vette volna, ha egy nő legyőzi az erők versenyében, de Evelin olyan káprázatosan szurkálódott, tele szeretettel, hogy egyszerűen nem lehetett rá haragudni.

– Megérkeztem, kedves vörös démon! Igenis az vagy! Nem tudom, milyen tűz ég benned, de valami hihetetlen a teljesítményed! Ez nem semmi! Megemelem előtted az összes nem létező kalapomat! – nevetett Bálint.

– Felkészült az úr? Nézzünk a dolgok mélyére.

– Én mindig készen állok! Vajon mi lapul a szemek mélyén?

Evelin latba vetette az ügy érdekében minden női csáberejét, de a csúf kőbéka mégsem akart királyfivá változná ígéző tekintete alatt. Bálint szúrós, félelmet keltő férfi tekintettel próbálkozott, így próbálta meg jobb belátásra bírni a sziklaszilárd szörnnyeteget.

– Látsz valamit? – kiáltott át Bálint.

– Semmit – felelt szomorúan Evelin. – Ez nem jött be. Túl egyszerű lett volna. Lemegyek, mert itt nem tudok gondolkodni.

A lány ugyanolyan fürgén lent termett egy szempillantás alatt, ahogyan a fölfelé utat megtette.

– Most nekem jutott eszembe valami. Azt mondja a vers, szerintem, hogy meg kell találni, mi a különbség a két szobor között. Gyerekként sokat játszottunk ilyet, mikor két látszólag egyező kép között észre kellett venni az apró eltéréseket. Ebben jó vagyok! – darálta Niki az ötletét.

Mind a hárman meredten fürkésztek a két szobor minden vonását, keresték az apró eltéréseket. Olykor–olykor fölkiáltottak egy–egy vélt különbség láttán, majd újra elkeseredtek, miután rájöttek tévedésükre.

– Nem értem, igazán nem értem! – csavargatta ismét a haját Evelin. – Rajtam nem foghat ki ez a talány, rajtam nem!

– Ugyan, Evelin! Így is nagyon sokat tettél már! Lehet, hogy nincs is itt, amit keresünk, lehet, hogy az orvos félre vezetett minket – vágott közbe szomorúan Niki.

– Nem tudom, a hatodik női megérzésem még sohasem hagyott cserben. Érzem, hogy jó úton járunk, hogy itt kell lennie. – Gondolkozz, Evelin! Szedd össze minden tudományodat! – utasította magát hangosan – majd harsányan felnevetett.

– Miért nevetesz? – kérdezte csodálkozva Niki.

– Megint eszembe jutott valami! Emlékszem, gyermekként sokat nézegettünk olyan érdekes képeket, főleg portrékat egy könyvben, melyet, ha fejjel lefelé fordítottunk, akkor is egy arcot adott ki, de egy másikat. Arra gondoltam, talán meg lehetne próbálni itt is.

– Ugye, nem akarsz fejjel lefele lelógatni a szoborról? Már az előbbi mutatóvány sem volt semmi. El kell ismernem, Evelin, nő létedre, igazán kitartó vagy, és nem utolsó sorban rendkívüli sportember – rezzent össze Bálint az ötlet hallatán.

– Nem is tudom, évek óta jót tesz a testemnek és a lelkemnek egyaránt a reggeli kocogás. Segít összeszedni a gondolataimat, összpontosítani, és néha nap még érdekes dolgok is történnek velem – fordította tekintetét Niki felé, miközben huncut mosolyt csalt az arcára, amelyet csak nők tudnak, titokzatosat, de mégis őszintét és szeretnivalót.

– Tudom, hogy most rám gondoltál! Azóta sem felejttem el azt a napot!

– Ahogyan én sem, hiszen, azóta van egy igazi barátnőm! – lelkesedett Evelin, miközben egy cuppanós pusztit nyomott Niki arcára.

– Azt hiszem, most én tudom felhasználni a tudományomat. Középkisként nagyon jó voltam rajzból, a tanárom állandóan biztatott, hogy induljak versenyeken. Lehet, hogy tehetséges voltam, de nem szeretem, ha valamit kötelezővé tesznek, olyankor inkább dacból nemet mondok. Csak azért említem, hátha mégsem kellene Bálintot lelógatni a szoborról – nevetett fel a lány.

Niki egy darab üres papírlapot húzott elő táskájából. Nem tudni miért, de mindig volt nála kéznél tiszta papír, és rajeszköz. Kedvtelésből néhanapján rajzolgatott még. Ha szép volt az idő, elment a parkba sétálni, figyelte az embereket, és megpróbálta visszaadni jellemző vonásaikat. Sejtette, egy szép nap még újra hasznát veszi képességeinek, de nem vetette el azt a lehetőséget sem, hogy munkáiból kiállítást nyisson majd. Valahol ez is dédelgetett álma volt, mely még megvalósításra várt.

Lassan elkezdte felrajzolni az első körvonalakat, vázlatosan, de azért ügyelve a részletekre. Nem volt egyszerű feladat, mert a két szobor sok apró vonással rendelkezett, de azért fürgén jártak a kezei, hiszen az idő is sürgette őket. A nap lassan készült eltűnni a hegyek mögött, lángvörös csóvát húzva át a termen. A kietlen romokon lágy déli szellő fújт keresztül, édes virágillatot hozva valahonnan

messziról.

Evelin és Bálint álmélkodva nézték a csendben alkotó lányt, akit ma egy új oldaláról ismertek meg. Nézték, hogy állnak össze az eddig kesze-kusza vonalak, csodálatos alkotássá, mely pontos mása volt a plafonig magasodó alaknak.

– Ez gyönyörű, Niki! Nem is tudtam, hogy ilyen tehetséges vagy! Mik ki nem derülnek! – tapsolt örömeiben Evelin.

– Köszönöm! Nekem is lehetnek titkaim. Tényleg jók? – kérdezte nagy várakozással a lány.

– Igen, valóban nagyon ügyes vagy. Miért nem mutatod meg másoknak is? Ezt mindenkinek látnia kell! – lelkesedett Evelin.

– Tudod, nem ismerek senkit, akinek megmutathatnám. Így csak a magam örömeire alkotok.

– De én ismerek! Van egy kedves festő barátnőm. Nemrégentelepült haza Olaszországból. Most nyílt kiállítás a Szentendrén egy galériában. Majd bemutatlak neki, ha szeretnéd!

– Hogy szeretném–e! Evelin, egy egész élet sem volna ahhoz elég, hogy megháláljam, amit értem tettél. Megmentetted az életem, segítesz megtalálni a kislányomat, most meg a legtitkosabb álmom is megpróbálok teljesíteni – ugrott a lány nyakába Niki.

– Nem tudom, nekem ezek természetes dolgok. Nem azért teszem, mert várok valamit cserébe. Egyszerűen boldoggá tesz, ha látom, hogy nevelsz. Különböznél pedig ne feledd, hogy ti hoztátok össze a randevút Bálint unokatestvérével, miután meggyőztetek arról, hogy talán én is kellek egy férfinak.

– Tényleg, hogy alakulnak a dolgok, nem is mesélsz róla! Bár, ahogy rád nézek, azt látom, hogy valósággal sugárol.

– Na akkor, ez nem maradt a női titkaim egyike. Nagyon kedves fiú, elvitt többször vacsorázni, voltunk táncolni, mindig hazakísért. Azt hiszem, szerelmes vagyok! – sütötte le kissé a szemébe Evelin.

– Örülök, ha én is boldognak láthatlak. Akkor kölcsönösen segíthetünk egymásnak. Tudod, mindig ilyen barátnőre vágytam, de úgy érzem, mintha inkább a nővérem lennél. Már nagyon sajnálom, hogy annyi éven át eltűntem, és elveszítetted ezt az időt. Talán még nem késő bepótolni ezeket a pillanatokot, soha többé nem veszítelek szem elől.

– Folytasd inkább a rajzot Niki, mert mindjárt elbőgöm magam! Tudod, egy férfi előtt szétsírt sminkkel! – mosolygott Evelin, de hallatszott a hangján, hogy lelkéig megrázkótt, amit a lány mondott. Tudta jól, már évekkor elelőtt is, legelső találkozásuk alkalmával, hogy ebből életre szóló barátság lesz, nem csak múlandó ismeretség.

Evelin kissé türelmetlen volt, bár ez inkább gyermeki izgalom lehetett, mikor készül el két portré. Olyan volt, mint a kislány, aki édesanyja köténye körül sündörög, mert érzi a friss kalács illatát, és reméli, kap belőle egy falatnyi kóstolót. Bájos volt és tündéri jelenség, ahogyan ott állt, nagy várakozó és csodálkozó tekintettel, várva a kis ajándékot.

Niki megérezte a lány kíváncsiságát, ahogyan oldalra pillantott, és szemében tükröződött a vágy az új tudás birtoklására. Nem is tudta szavakba önteni még érzéseit, de tekintete mindent elárult mások számára. Őszinte volt és játékos, ami csak keveseknek adatik meg.

– Kedves Evelin! Van szerencsém átnyújtani Önnek várakozása jutalmát, a két rajzot – szólalt meg vidám, ünnepélyes hangon Niki.

– Köszönöm szépen! Nagyon vidám a hangod, Niki! Tudsz valamit? – kérdezte csodálkozva a lány.

– Tudni nem tudok, de sejtem, hogy jó úton haladunk * felelt Niki, miközben le sem vette szemét Evelinről, aki izgatottan forgatta ujjai között a karcolatokat.

– Hú! Nahát! – hűmögött Evelin. – Igazán tehetséges vagy! Milyen rövid idő alatt alkottad! Elvarázsoltál!

– Ugyan, Evelin! Ez csak két egyszerű rajzocska, említésre sem méltó – hárította el szerényen Niki. – Azt hiszem, amit kerestünk, az viszont rajta van!

– Tényleg, milyen igazad van! Ezért mosolyogtál olyan sejtelmesen! Kis huncut. Valóban az egyik rajz fejjel lefele is egy portrét ad ki! Ez lenne a megoldás kulcsa? – tette össze két kezét kíváncsian Evelin.

– Remélem, mert kezd lehűlni a levegő! Fázom! – szólt közbe Bálint.

– Óh, kedvesem, most érünk a talány csúcsára, most nem szabad abbahagyni!

– Ti, nők, olyan megfejthetetlenek vagytok néha! Aranyosak vagytok, ahogyan örültök, akár egy játéknak, mint a gyerekek!

– Köszönjük szépen! Tudod, addig tudsz boldog lenni, míg vannak benned gyermeki érzések, nem keményedsz meg a felnőtt világban. Gyere, örülj velünk.

Bálint óvatosan átölelte kedvesét, majd mielőtt egy szót is szólhatott volna, gyengéden megcsókolta. Niki egy pillanatra a fiú karjaiba omlott, így jelezve, hogy a csók bódító hatása alá került teljesen.

– Erre vágytam, Szívem! Ez most új erőt adott nekem! – mosolygott Niki.

Evelin közben eltűnt mellőlük, nem szerette volna zavarni kedvenc galambjai turbékolását. Újra nekivágott a szobor méreteinek, vidáman füttyörészve egy régi–régii dalt.

Niki és Bálint felocsúdva a varázslattól tekintettükkel keresték Evelint, aki időközben felért a szobor arcához. A csúcsról integetett le a kíváncsian fürkésző fiatalok felé:

– Hahó, itt vagyok! – nevetett hangosan.

– Óh! Már megint! Szöcske amazon! Ugye, nem kell nekem is megint mennem? – kérdezte kis félelemmel színezett hangon a fiú, miközben szorosán átölelte szerelmét.

– Látom, nem tartozik a kedvenc sportjaid közé a hegymászás! Nem baj, ha Niki engedi, akkor majd kocoghatunk együtt reggelente.

– Tőlem, nyugodtan, nem vagyok féltékeny egy kicsit sem. Nagyon szeretem Bálintot, és megbízok benne. Igaz, drágám, kissé el vagy tunyulva, rád fér egy kis testmozgás.

– Óh! Letámadtak a nők, jaj nekem! Igaz, ami igaz, mostanában több időt töltöttem az íróasztal mögött vagy egy könyv társaságában, mint a szabad levegőn.

– Ugye, tudtam én, még időben érkeztem, hogy újra fitt légy! Egy hónap, és rá sem fogsz ismerni a párodra, Niki. Na persze, csak külsőleg!

– Még a végén elhódítja valaki tőlem – rezzent össze egy pillanatra a lány.

– Mégiscsak féltékeny vagy egy picit, szívem csücske? – mosolygott a fiú.

– Egy icipicit igen, amennyire kell, de ez inkább féltés, mint féltékenység. Nem akarlak birtokolni, kisajátítani. Nem fogom megtiltani, hogy másokkal is találkozz, nem fogok veszekedni, ha más nővel is beszélgetsz. Engem nem zavar, ha egy fiúnak vannak lánybarátai is. Azt gondolom, hogy mindenkiben az embert kell meglátni. Ha ott van melletted a lány, akit szeretsz, akkor onnantól kezdve más nővel csak barátok lehettek, semmi több.

– Húha, Niki! Ritka kincs vagy! Nem sokan gondolkoznak így, mint te. Sok nő szeretné aranykalitkába zárni az ő kismadarát, hogy senki másnak ne énekeljen, csak neki. De ez nem jó, kell hagyni, hogy lélegzethez jusson a párod. Jól van ez így!

– Szóval, semmi gond, ha kocogni jártok majd. Nem fogok feltétlenül melletted lihegni, csak azért, hogy minden pillanatban szemmel tarthassam Bálintot.

– Köszönöm, kismadaram! Szorgalmasan fogok futni, de csak utánad, mert téged szeretlek – az utolsó szót egy csókkal nyomatékosította a fiú.

– Találtál, valamit, drága Szívem, Evelin? – szólt föl mézédés hangon a lány.

– A szemében nem találok semmi furcsát, azt hiszem, de a szája, a kitért barlang az érdekes lehet.

– Te képes vagy benyúlni a szájába? Mi van, ha nem engedi kihúzni? – kérdezte féltő hangon Niki.

– Ugyan, kedvesem! Ilyen csak a filmekben létezik, hogy becsukja a száját, mikor bent van a kezem! Elfelejtetted, hogy kőből van a szentem? – kacagott Evelin.

– Eltakarom a szemem, oda se merek nézni! Bálint, te hogy bírod?

– Ne aggódj, kicsim! Nem lesz semmi baj!

Evelin lassan becsúszta a kezét a szobor nyitott szájába, olyan mélyre, amennyire csak tudta. A következő pillanatban hangosan felsikoltott:

– Jaj Istenem! Segítség! Nem ereszt! – kiáltott fel a lány.

– Ugye mondtam! Ugye mondtam! Bálint, tégy már valamit! – sikította falfehérré vált arccal a lány, mint akit most visznek a siralomházba.

Bálint kissé kaján mosollyal nyugtázta Evelin tusáját a köszörmnyel. Szinte biztos volt benne, hogy a lány csak ugratja a barátnőjét.

– Niki! Drága édes Niki! Ne haragudj, ezt nem hagyhattam ki! Nem tudtad, hogy a vörös hajú nők veszélyes démonok, aranyos kis ördögök? – nevetett hangosan.

– Óh te! Én meg elhittem! Egy pillanatra meg is dermedtem! Na meg állj csak kis drága, majd kifundálok neked valami édes kis büntetést! – mosolygott kissé megnyugodva Niki.

– Jaj, nekem! Állok elébe!

– Úgyis elszáll a kicsi haragom, ami bennem volt, amire leérsz. Túlságosan szeretlek ahhoz, hogy bármivel büntesselek, de azért kis gonosz vörös lány vagy, tudd meg!

– Tudom, ez a szexepilem, drága, nem tudtad? Ezért buknak rám a férfiak!

– Te tényleg nagyon szerelmes vagy! Rózsaszín köd, meg színezett szemüveg!

– Azt hiszem, bár egy magánnyomozó mindig legyen éber és tettekre kész. Legalábbis én ezt próbálom magamba verni, bár nem mindig sikerül. Azért, akármit teszek is, azért nő is vagyok, és mint ilyen minőségemben, teljesen belezúgtam Bálint ügyvéd barátjába. Érzem, ez nagyon komoly lesz! Örök hála kocogjon utánad, Niki lovagja! – kacagott a lány. – Egyébként nem csak emiatt van ám jókedvem! Időközben a szobor elengedte a karomat, és még kihúztam egy méregfogát is.

– Ezt hogy érted, cicamica? – kérdezte kikerekedett szemekkel Niki.

Evelin valami bőrzacskóhoz hasonló szütyőt tartott a kezében, amit a szoborból húzott ki, majd óvatosan kibontotta csomagot. Egy elnyútt papírtekerccset húzott ki belőle, melyet széttekerccselve, szóra nyitotta a száját, hogy felolvassa annak tartalmát:

– Meg ne próbálja, kisasszony! Én is veszélyes vagyok, nem csak maga, pedig én nem is vagyok vörös! – szólalt meg egy hang.

Mindenki a hang irányába fordította tekintetét. Egy hatalmas, sötét napszemüveges szikár alak árnyéka vetődött rájuk, félelmet keltve a lelkükben. Hosszú ballonkabátja a földig ért, gallérja, magasan a nyaka köré felhajtva, hozzá egy ócska, viseltes kalapot tett a fejére. Szájában hosszú szivar várta sorsát, hogy valaha meggyújtja-e, megsemmisítve életét, vagy tovább szopogatja.

– Kihez van szerencsém! Nagyon hasonlít egy híres felügyelőhöz a televízióból!

– Nagyon vicces, fiatalember! Mindjárt nem lesz ennyire jókedve! Ennyire zavarja, hogy kedvelem a sorozatokat?

– Az nem baj, Uram! De miért utánozza őt, attól elveszti az egyéni stílusát!

– Ne foglalkozz velem, és ne tereld el a szót! Ön meg, kedves Evelin, lefáradna szűk baráti körünkbe?

– Ismered őt, Szívem? – kérdezte Niki.

– Személyesen még nem volt szerencsénk egymáshoz, de már meséltem róla neked. Bemutatom neked Titok Urat, vagy más nevén, Ūriembert!

– Kezicsókólok hölgyem, jó estét Uram!

– Legalább udvarias, ez is valami, ritka egy gengsztertől!

– Kikérem magamnak! Nem vagyok bűnöző! Én üzletember vagyok, és fontos inkognitóban maradnom, ugye megértik? Minden a kis bőrzacskó miatt van, amit Evelin átnyújt most nekem!

– Nem ebben egyeztünk meg! Még nem néztem meg a listát!

– Ellenkezik? Megütheti a bokáját, kislány!

– Már nem vagyok kislány! Nem félek! Nem ebben állapodtunk meg – mondta határozottabb hangon a lány, miközben a nyomatékosítás kedvéért dobantott egy nagyot a lábával.

– Tényleg nem egy félős lány maga! Tudja, hogy most is figyelnek minket? Azt gondolta, egyedül jöttem ide?

– Szerintem, csak blöfföl! Nincs itt senki rajtunk kívül.

– Higgye azt! Pedig ott vannak mindenütt, és mindent látnak!

– Nem érdekel, engem csak az érdekel, hogy a barátnóm megtalálja kislányát! Engem a többi átkozott név és adat nem foglalkoztat!

– Jaj, de megható, mindjárt könnyem hullatom! Ki fogja elhinni, hogy nem nézte meg a többi nevet és dátumot sem!

– Mit javasol? Kérem, segítsen nekem, valahogy oldjuk meg ezt a macska–egér játékot, mert már kissé unom.

– Nocsak, leszállt végre a magas lóról, és tárgyalni akar velem? Miből gondolja, hogy én is ezt akarom? Én csak a listát akarom, és semmi mást, engem nem hat meg egy tinédzser lány elhibázott döntése. Senki nem kérte, hogy ott szülje meg a babáját!

– Most már aztán elég legyen! Ne merjen így beszélni a kislányomról, mert kikaparom a szemét! Engem meg nem érdekel, hogy milyen adatok vannak a listában, de azt garantálom, hogy innen nem sétál ki egyben, ha nem tudom meg, hol van a lányom!

– Nocsak! Az eddig galamblelkű teremtés hirtelen oroszlánná változott.

– Igen, aki védi a gyermekét. Tudja, akkor mindenki kibújik az anyai ösztön! Én vagyok itt az egyetlen férfi, de a lányok nagyon harciasak, nekem elhiheti!

– Én mi vagyok, ha nem férfi!

– Szíve, az nincs, hogy meginduljon egy édesanya könyörgésén. Add oda neki, Evelin!

– Azt már nem, akkor inkább itt öszülök meg!

– Látom már, nem bírok magukkal! Van egy ötletem! A fiatalember és a kedves teygenek úgy, mintha veszekednének. Ordítózzanak, talán még egy-két pofon is elcsattanhat. Mi addig félrevonulunk, így eltereljük a kémek figyelmét, és megnézheti a keresett adatot, utána pedig átadja nekem a papírost, és végre eltűnök az ártatlan kis életéből.

– Hogy mi veszekedjünk? Soha nem tettünk még ilyet! Üssem is meg?

– Na lám, egy minta pár, ez nem semmi! Nem kell igazából, csak elhiggyék, akik figyelnek minket.

– Még mindig ezt szajkózza? – vette át a szót Evelin.

– Természetesen! Én sosem változtatom meg az álláspontom! Erre én nem érek rá! Fügönyt fel, és induljon az előadás! – tapsolt az idegen.

Míg Niki és Bálint színészi képességeiket csillogtatták a titokzatos nézőközönség előtt, addig Evelin félrevonult egy gyenge fényviszonyokkal megáldott kis sarokba.

– Kérem, adja át végre a papírt!

– Miért bízzak magában, Uram! Hiszen nem is ismerem Önt!

– Csak annyira kell bíznia bennem, ahogyan én Önben. Azt hiszem, szükségünk van egymásra.

– Jól van hát! De ne verjen át, mert én megajándékoztam a bizalmammal!

– Tudja, más körülmények között szimpatikus lenne számomra a harciassága, és egyébként nagyon csinos teremtés. Ne higgye, hogy nekem nincsen szívem, csak az én szakmámban nem szabad összekeverni az üzletet az érzelmekkel. Ennek ellenére, elismerem, hogy rendkívül ügyesen kidumálta magát a múltkor is, és nő léte nem ijedt meg tőlem!

– Köszönöm szépen az elismerést! Nem voltam soha egy félős lány, az én foglalkozásom sem engedí ezt meg.

A titokzatos idegen óvatosan kigörgette a papírost, vigyázva arra, nehogy az idő vasfoga porrá zúzza a kezében a fontos iratot. Szeme föl és alá járt a hosszú lajstromon, melyet hűmögő hangokkal nyugtázott. Arcáról szinte le lehetett olvasni a meglepetés egy-egy fuvallatát, mikor egy-egy sorhoz ért. Valószínűleg még az ő számára is tartogatott új lehetőségeket.

– Mi lesz már? Talált valamit? – kérdezte kissé türelmetlen hangon a lány, nem rejtve véka alá némi bizalmatlanságát. Még benne volt az érzés, hogy mégsem tartja be a fogadott szavát a ballonkabátos férfi. Legszívesebb át sem adta volna a listát, de tudta jól, hogy kényes adatokat tartalmaz, és nem akart kockáztatni.

– Nyugi, vörös démon! Semmit sem adnak ingyen ebben a világban. Egyébként már megtaláltam, amire kíváncsi, csak nagyon belemerültem az olvasásba!

– Most szórakozik velem! Nem látja rajtam, hogy tükön táncolok az idegességtől. Élvezi, ha fokozhatja az izgalmas perceket.

– Bevallom, kicsit öröömre szolgál, ha egy ilyen gyönyörű nő türelmetlen. Sokkal szebb, mikor mérges, mondták már?

– Mondja már azt az adatot, mert nem tudom, mit teszek!

A férfi lassan közeledett Evelin felé, aki erre egy lépést hátra lépett:

– Most mit akar tőlem! Ilyen bizalmas viszonyban vagyunk egymással?

– Ne haragudjon, a fülébe szeretném sügni, amire kíváncsi, és nem szeretném, ha más is meghallaná. Tudja, itt mindennek füle van. Na nem ilyen szép, mint az Öné!

– Ne udvaroljon nekem, ahhoz korábban keljen föl. Rendszerben van, sügja meg, utána hagyjon békén!

A férfi újra közeledett, mire Evelin minden tagjában megremegett, de nem mozdult. Nem kívánta a közelségét, de most nem volt más választása. Remélte, valóban a helyes és igaz adatot tudja meg az idegentől, hiszen azt csak ő ismerte, és nem volt rá semmilyen garancia, hogy nem vezet félre.

Evelin óvatosan kinyitotta szemét, körülnézett, de a férfi már nem volt sehol. Egy város és egy árvaháznak a nevét tudta meg tőle. Valóságosnak tűnt, mert a település legjobb tudomása szerint valóban létezett Oroszországban, és az árvaház neve magyarra fordítva annyit tesz, hogy Nem hagylak el soha. Elgondolkozott rajta, és meggyőzte saját lelkét, hogy egy árvaháznak lehet ilyen nevet adni. Félelme lassan elkezdett oszlani, de még hosszú másodpercek teltek el, mire tovább tudott lépni a történeteken. Bátorsága ellenére, mégis mély nyomott hagyott benne a fura idegennel való találkozása. Fülelt, kémlelte a hangokat, de már nem hallott semmilyen neszt, ami a férfire emlékeztette volna. Fura mód, hangos szavak sem ütötték meg fülét, ami arra engedett volna következtetni, hogy a fiatalok éktelenül veszekednek, netán egymásnak estek. Utolsó gondolata beigazolódott, de nem az ő értelmezésben. Niki és Bálint már szorosán egymás karjaiba voltak fonódva, elfeledkezve minden rosszról, ami eddig történt. Ölelték, csókolták egymást, szünni nem akaró hévvel. Evelin nem is akarta

meztörni a szerelmes pár turbékolását, inkább csendes léptekkel elhagyta a termet. A nap időközben teljesen eltűnt a hegyek mögött, az ég újra felhúzta csillagfényes fátylát. Minden nyugodt volt már és csendes. Távolról csupán a tücsök ciripelése hallatszott, autók már nem jártak a környéken. Evelin is végre fellelegzett. Túl volt élete nagy kalandján, kezében volt a megoldás kulcsa, bár még nem volt kézzelfogható a boldogság. Felnézett az égre, ahol éppen egy fényes csillag hullt alá örökre. Élve az ősi hagyományokkal, gyorsan kívánt még valamit.

23. Fejezet: Árván a házban

A vonat lassan pöfögött a magas hegyek között. Az ablakon kitekintve, mindent szikrázó, kopár hó borított, mégis csodás látványt nyújtott, ahogy az apró pihék táncukat járták a befagyott ablakon. A jég, különböző formákat festett az üvegre, ahogy rányomta az évszak hú bélyegét.

Niki egyre izgatottabban kémlelte az elsuhanó tájat, mindig megkérdezte, éppen melyik állomáson járnak.

– Hol vagyunk éppen? Messze vagyunk még? – hangzott a kérdés izgatott hangon.

– Öt perccel vagyunk közelebb, mint amióta előbb feltetted ezt a kérdést Drágám!

– Tudom, tudom, de nagyon izgatott vagyok, elvégre hat hosszú évet vártam erre a találkozásra, igazán megérthető, nem?

– Persze, Niki, ne aggódj, hamarosan oda fogunk érni, és akkor fölhasználhatom minden orosz tudásomat, ami az általános iskolában rám ragadt. Lehet, hogy mégsem kellett volna a pad alatt amőbát játszani? – vakarta meg a fejét Evelin.

– Ejnye-bejnye! Mik ki nem derülnek rólad! Szerintem jobban kellett volna figyelni, Drága. Köztünk, most te tudsz a legjobban oroszul.

– Elnézést kérek! Véletlenül meghallottam a beszélgetést! Én tudnék segíteni, ha tolmácsra van szükségetek! – szólalt meg a másik székről egy fiatal lány, aki nem lehetett több tizenöt évesnél.

– Te beszéled a nyelvünket? – csodálkozott Evelin.

– Igen, az édesanyám magyar volt. Ha megbocsátotok, átülnék hozzátok, és elmesélhetnétek, mi járatban vagytok erre. Hosszú még az út, mire beérünk az első emberlakta városba. Gondoltam, könnyebben telne az idő egy kellemes beszélgetés közben.

– Ezek szerint mégis hosszú még az út? – kérdezte dühösen Niki, miközben apró szikrákat szórt a szeme.

– Kérdezd még meg egy párszor, hogy ott vagyunk-e már, és egyszer csak mást fogok felelni! – nevetett Evelin, miközben gyöngéden megsimogatta Niki fejét.

– Rendben van, értem a célzást! – mosolyodott el végre Niki.

– Óh, kis csacsi! Tudtam én, hogy megint nem haragszol igazán!

Niki ekkor a fiatal lány felé fordult, aki alig tudta türtöztetni nevetését, ami végül ki is tört belőle:

– Ne haragudj, de annyira aranyosak vagytok, ahogyan civódtok egymással. Akár a testvérek!

– Olyanok is vagyunk, mint két testvér, ez valóban így van! – ölelte át Niki Evelin vállát, majd egy cuppanós puszit nyomott a lány arcára, akinek ettől egy pillanatra vörösebb lett az arca a hajánál.

– Engem Iriniának hívnak! – mutatkozott be a lány.

– Én Niki vagyok, ez a jóképű fiatalember a barátom, ez a vörös démon pedig Dr. Kenéz Evelin magánnyomozó, a legjobb barátnóm.

– Gyere, kedves Irina, foglalj helyet köztünk!

– Szívesen! Elmesélitek nekem, mi járatban utaztok erre?

A fiatal lány lélegzetét visszafojtva hallgatta, ahogyan Niki elmeséli élete történetét. Szavai meghatották lelkét, és a könnyeivel küszködött.

– Miért sírsz? – kérdezte Niki.

– Nagyon megható ez a történet! Nincs kedved másoknak is elmondani?

– Ezt hogy érted?

– Tarthatnál előadásokat a fiataalkori szexualitás veszélyeiről. Tudod, nálunk is sok olyan fiatal lány él, aki belelépett ebbe a rajzszögbe.

– Nem is tudom, nem vagyok igazán jó szónok – tiltakozott Niki.

– Nem kell annak lenned. Olyan őszintén, és meghatóan meséld el, mint nekem most.

– Miért hinnének nekem?

– Tudod, mindig jobban hisznek az olyan előadónak, aki nem csak a pulpitus mögül szórja a tudományát a levegőbe beszélve, hanem a saját bőrén élte át az eseményeket. Itt az ideje, hogy felnyissuk végre a tinédzser társadalom szemét!

– Ne haragudj, de te is ebben a korban vagy! Nem vagy valami jó véleménnyel róluk!

– Sajnos nem! Én felismertem a bennük rejlő hibákat, próbáltam figyelmeztetni őket, de kinevettek. Tudod, nem sok barátom van itt emiatt. De én büszkén vállalom az eszmét, amiben hiszek. A korom ellenére nem szeretnék sem szőke lenni, sem Barbi Baba, akinek a pláza a második otthona.

– Elég bátor vagy! Én is megtapasztaltam, hogy ebben a korban, jobb, ha meghúzod magad, és mész velük egy irányba, különben kivetnek maguk közül. Én is ennek lettem az áldozata.

– Már megtörtént, de engem nem érdekel! Akkor is kiállok a hitem mellett, másrésztől, akkor nem lennék többé önmagam. Szerintem nagyon fontos az életben, hogy mindig önmagunk tudjunk maradni! Nem szabad engedni, hogy megváltozzunk más képére csak azért, hogy befogadjanak! Ebből én nem kérek, köszönöm! Nos, mit mondasz? Szervezhetek neked előadást?

– Még alszom rá egyet, jó? – háritotta el Niki.

– Amikor ezt mondja, az általában igent szokott jelenteni. Szerintem nagyon is tetszik neki az ötlet, csak még kicsit visszazokzik a lelkem – mosolygott édesen Evelin.

– Remélem is, hogy így van, mert szükségem van rá! Nézzétek! Azt hiszem, megérkeztünk! Niki, egy ideje elfelejtettem feltenni a kérdést, hogy ott vagyunk-e már! – kacagott Irina.

– Nahát! Tényleg! Gyorsan elment az idő, jól elbeszélgettünk!

– Így van, ne feledd az ajánlatomat! Akkor szükségetek van egy jó tolmácsra? Másrészt a várost is igen jól ismerem.

– Lehet erre nemet mondani? – mosolygott Evelin.

– Úgy bizony, erre nem lehet nemet mondani. Tudjátok, mi a pontos úti cél?

– Egy árvaház. Ne kérjél arra, hogy oroszul mondjam a nevét, mert beletörök a nyelvem.

– Mi is lenne veled, Evelin, ha nem tudnál többet csacsogni! Büntetés lenne számodra – szólt közbe Bálint, aki a sok lány mellett eddig alig jutott szóhoz, ahogy az lenni szokott általában.

– Igen, ez így van! – nevetett Evelin – Egy szótár segítségével lefordítottam a szavakat, bár lehet, hogy nem pontosan. Az én értelmezésemben annyit tesz: Nem hagylak el soha!

– Azt hiszem, tudom, hol van ez a hely. Sokat kell még addig menni, mert a város szélén van. Egy időben nagyon sok gyermek lakott ott, állandóan érkeztek az új kis lakók, aztán egy éve, mint a elválták volna. Biztosan történt valami.

– Nocsak! Ezek szerint hazugság volt az egész örökbefogadás, a becsületes párok? Még az is jobb lett volna a kislányom számára, ha hazaviszem, és anyuék megölnek, mint egy árvaházban sínylődjön az én kis drágám! Itt vagyok már, Lara! – csordult ki Niki könnye.

– És mennyi hasonló sorsú kisgyermek lehet még ott, aki csak arra vágyik, hogy szeresse valaki, végre tartozhasson valakihez! A szívem szakad meg! – csuklott el Evelin hangja is.

– Tudom, és együtt is érzek veletek! De nem segíthetünk minden gyermekben! – szólt közbe Bálint.

– Igen, tisztában vagyok veled, csak annyira fájdalmas ez az érzés, hogy ilyen megtörténhet ebben a világban. Van egy kósza ötletem, Drágám! – fordult oda Niki Bálintához.

– Mi lenne az? – nézett mélyen kedvese szemébe a fiú.

– Mi lenne, ha egyből kistestvére is lenne Larának. Legalább még egyen segíthetnénk!

– Nem is tudom. Nem lesz az sem könnyű feladat, hogy Lara megszokjon minket. Tudod, hogy szeretlek, és melletted állok, kicsim, de nem túl merész ez az ötlet?

– Én nem félek a kihívástól. Ma már felnőttem, és tudom, erre vágyok. Ennél szebb dolog nincs is a világban, mint édesanyának lenni.

– Látom, nagyon elszánt vagy. Nem is láttalak még ilyennek. Kezdesz Evelinre hasonlítani, mint egy harcos amazon.

– Én, harcos amazon? Nem, sohasem voltam az, ezt meghagyom Evelinnek. Ezt másképp hívják: anyai szeretet. Nos, velem tartsz ezen az úton?

– Tudod, hogy igen. Együtt mindenre képesek vagyunk. Akkor ezek szerint családunk lesz?

– Ha te is szeretnéd, akkor igen, minden bizonnyal.

– Azt szeretném, amit te, hiszen szeretjük egymást, és összetartozunk!

– Nagyon szeretlek, Bálint! Ugye tudod? – csókolta meg Niki a fiút.

– Én is szeretlek!

– Egyébként nagyon széleskörűek az információid az árvaházról, kedves Irina! – fordult a lány felé Niki.

– A válasz nagyon egyszerű! Első kézből származó információkkal rendelkezem. Ott éltem jó pár évig.

– Ne haragudj, ezt nem tudtam.

– Minden gyerek családra, és szeretetre vágyik, de azért nem olyan rossz ott, ha elfogadod a helyzetet és megszokod a körülményeket. Az első időben sokat sírtam, olyan egyedül éreztem magam. Aztán, ahogy teltek a hónapok, rájöttünk a többi gyerekekkel, hogy csak úgy élhetjük túl lelkileg, ha összefogunk, és egymás mellé állunk. Kezdetben nagyon sokat imádkoztunk, és reménykedtünk minden nap, ha arra tévedt egy szimpatikus házaspár, hogy a sok gyerek közül éppen

téged válaszon. Még akkor sem volt semmi garancia arra, hogy a sorsod jobbra fordult, ha kikerültél onnan. Sajnos, érkeztek hozzánk rossz hírek is, hogy dolgoztatták a gyereket, sokszor meg is verték. Ahogy felétek mondani szokták, ez benne van a pakliban. Szerencsére még mindig többen vannak olyanok, akik tényleg a szeretetért, a családért keresik fel az intézményt.

– Megkérdezhetem, te meddig voltál ott, és hogyan kerültél ki onnan? – érdeklődött könnyes szemmel Evelin.

– Öt éves voltam, mikor a szüleim meghaltak autóbalesetben, akkor kerültem oda, mert se közel, se távol nem éltek rokonaim. Öt évet töltöttem az árvaház falai között. Tíz évesen mosolygott rám a szerencse. Egy kedves, nyugdíjas házaspár érkezett látogatóba, és megtetszettem nekik, ma már nem tudom miért éppen én. Sosem tartottam magam igazán szépnek, de ők láttak bennem valami csodálatosat, mert magukhoz fogadtak. Azóta is velük élek. Bár mindketten idősek, és segítségre szorulnak, nagyon szeretnek engem, és járhatok rendes iskolába, vannak barátaim, és bár sokak szerint kicsit furcsa a gondolkodásom, azért van, aki így is elfogad engem, és szeret.

– Szerintem nagyon kedves lány vagy, és megérdemled, hogy szeressenek! Azt hiszem, így, hogy én is ismerem a te sorsodat, boldogan állok ki a pulpitusra, és mesélem el mindenkinek, az én történetem.

– Komolyan mondd? – ugrott Niki nyakába a lány – Nagyon, nagyon köszönöm! Amiben, csak tudok, segítek neked! – ugrándozott örömeiben Irina.

– Akkor te pontosan ismered az árvaházat!

– Mintha hazamennék! Engem jól ismernek ott! Nagyon sajnálták, mikor elköltöztem onnan, de tudták jól, hogy ez az élet természetes rendje. Itt Oroszországban mindig nagy a hó télen. A helyiek kitalálták a legjobb közlekedési formát az útviszonyokhoz. Létrejött a szán–taxi. Utaztatok már igazi lovas szánon? – kérdezte Irina, miközben kezeit dörzsölte a nagy hidegben.

– Még nem, de szívesen kipróbálnám! Biztosan nagyon romantikus! – vacogott Evelin.

– Nem lesz más választásod, kedves. Gyertek, vegyünk az útra némi forró teát, hogy ne fagyjunk meg. Hosszú az út a hegyekig!

– Olyan messze megyünk megint? – szontyolodott el Niki.

– Tudom, hogy sokat vártál erre a pillanatra, de az árvaház az erdő közepén van, fent a hegyekben.

A szán gyorsan siklott a kopár havon, melyen gyönyörű látványt nyújtott, ahogyan a napfény áthatolt a felhők között, és megcsillant rajta. Az erdő varjak károgtató volt hangos, de fákon megülő hófehér köpeny elvarázsoltta azt, aki arra haladt. A bátor kalandorok életük legszebb utazásának lettek részesei új ismerősük által, akinek nagyon hálásak voltak minden segítségért. Egyedül biztosan elvesztek volna az ismeretlen országban. A sors keze volt ez a találkozás, hogy Irina nagyon jól ismerte az árvaházat, ahová ők is tartottak.

Az este fagyos északi levegőt hozott a hegyek felől.

– Sejtettem, hogy nem érünk oda ma. Holnap folytatjuk az utat! Van itt a közelben egy kedves turistaház, ahol meg tudunk szállni éjszakára. Talán egy kevés ennivalót is kaphatunk ott. Megkóstolhatjátok egyik híres specialistánkat, a sztrapacskát. Mit szóltok hozzá?

– Kicsit le vagyok törve, azt hittem, még ma odaérünk! – felelt szomorú hangon Niki.

– Holnap biztosan ott leszünk, de éjszaka veszélyes közlekedni ezeken az utakon, és a lovak is nagyon fáradtak már.

– Rendben, te vagy a főnök! – nyugtázta mosolyogva Niki, miközben egy nagyot ásított.

– Ezek szerint mégiscsak fáradt az én galambom? Hajtsd ide a vállamra a fejed! – simogatta meg Bálint.

– Ha odahajtom a fejemet, akkor lehet, hogy két perc és elalszom!

– Nem baj, majd az ölemben beviszlek!

– Óh! Én lovagom! Nem vagyok ám olyan könnyű, mint amilyennek látszom, úgyhogy kibírom, míg beérünk.

– A te derekad karcsú, mint a nádszál, és biztosan nem vagy több, ki nem mondom hány kilónál.

– Erre lehetne mondani viccesen, hogy tudd, hogy hány kiló vagy! – súgta oda Nikinek Irina, amin mindketten felderültek egy pillanatra.

– Min kuncogtok lányok, nekem is mondjátok el! – kérlelte őket Bálint nyájas hangon.

– Nem lehet, ez amolyan nő titok!

A fák között lassan kirajzolódtak a kunyhó fényei. A kémény sűrű füstöt eregetett magából, szinte hívogatta a fáradt, vacogó vándort a jó meleg szobába. A ház közeléből kutya csaholás törte meg az

esti csendet, így jelezve a látogatók érkezését. Nem sokszor téved erre valaki, így ez mindig nagy eseménynek számított az egyszerű házigazda számára. Egy öreg remete éldegélt itt, messze a város zajától, távol a cikázó fényektől, és minden emberi szótól. Az évek folyamán megszokta már a csendet, az egyedüllétet. Esténként elborozgatott egy jó könyv társaságában, vagy figyelte az erdő csendjét, mely más számára nem hordozott semmi különlegeset, neki dallam volt és gyönyörű muzsika. Irina jól ismerte az öreg bácsit, aki valaha a város egyik elegánsnak mondható környékén lakott. Mindenkiel jó barátságban volt, és mindenki szerette. Egy szép nap rettenetes tragédia köszöntött be az életébe. Egy szempillantás alatt veszített el mindent. Elment vásárolni a szomszéd faluba, ahol ízletes háztájit természetett az egyik gazda. Eközben felesége, és kislánya otthon maradtak, édesdeden aludták az igazak álmát. Egy hirtelen jött szellő lángra lobbantotta a pokol tüzét a házban, mely egy pillanat alatt lángba borított mindent. Misa bácsi, már messziről látta a gomolygó füstöt, ahogy közeledett, pedig az emberek fogadták a szörnyű hírrel. Szaporázta lépteit, de már késő volt, minden odaveszett, ami valaha fontos volt az életében. Az emberek kérlelték, hogy maradjon, majd épít új házat, de a szeretteit már ez sem adhatta vissza. Elbujdosott az erdő magányába, talán a csend, a fák, a bokrok meghallgatják egy idős ember fájalmát, bár enyhíteni már nem tudnak rajta. Irina sokszor meglátogatta a bácsit, aki eleinte idegenkedve fogadta a lányt, talán, mert saját gyermekére emlékeztette egy picit. Később, ahogy telt-múlt az idő, lassan szívébe zárta a fiatal teremtetést, és már nem kergette el maga mellől a mindig mosolygós, kedves lányt. Egyre inkább várta újabb látogatását. Ilyenkor nagyokat beszélgettek, vagy éppen a fagyos téli estéken játszottak valami izgalmas társas játékot.

– Az ajtó lassan kinyílt résnyire, amin keresztül két kíváncsi szem pislogott kifelé, majd széles mosollyal nyugtázta az eseményeket, miután jobban kinyitotta az ajtót:

– Itt a kedvenc barátom, Irina! Éppen arra gondoltam, milyen jó lenne ma veled lenni.

– Jó napot, Miska bácsi! Tudom, hogy rajtam kívül nem sokan járnak ide, és szeret egyedül lenni, de a barátaim nagyon hosszú utat tettek meg idáig – kérdezte, kissé félénken a lány.

– Ugyan, drága Irina! Mit híresztelsz rólam? Igen, szeretek egyedül lenni, de a barátaid, az én barátaim is. Fáradjatok be, még megfagytok ott kint, és a szobából is hamar megszökik a jó meleg.

– Köszönjük szépen a szíves fogadtatást. Én Niki vagyok, a kedvesem Bálint, és a legjobb barátnőm, Evelin.

– Sok a szöveg, fiatalok, gyertek be hamar. Sajnos nem készültem vendégekre, így nincs terülj-terülj asztalkám, de egy pohár forralt bor, pár falat, és jó szó akad.

– Nem is ezért jöttünk, bár fáradtak, és éhesek vagyunk, nagyon fontos küldetésünk van.

– Ha nem titok, elmeséletek? Tudjátok olyan ritkán hallok valamit a külvilágról, csak egy magányos megkeseredett öregember vagyok.

Irina sejtette, hogy Nikinek nem lesz könnyű dolga a kíváncsi bácsival, de nem féltette, és az előadásokhoz is remek gyakorlatnak szolgált. Niki észre sem vette, de már órákon át magához vonzotta a hallgatóság figyelmét. Bár Miska bácsin kívül már mindenki ismerte a történetet, mégis újra meghatódtak, és valahogy Niki is még szívbemarkolóbb módon mesélt, mint ahogyan arra emlékeztek. Az öregember fáradt tekintetét teljesen elöntötte a könny fájdalmas tengere, mintha Niki sorsa nagyban az ő múltját idézte volna, bár a lány számára még volt remény.

– Ne haragudj, amiért itt itatom az egereket, de ismerem az érzést, milyen elveszíteni a gyermekünket. Kívánom, hogy találj meg őt.

– Messze van még az árvaház, Miska bácsi?

– Nocsak, mégis kibújt a szög a zsákból, Niki? Már régen nem tetted fel a kérdést – kuncogott Evelin.

– Furcsa, de elfeledkeztem róla. Nem azért, mert nem érdekel, de minden perccel egyre közelebb kerülök a pillanathoz, amikor találkozok Larával. Mit fogok mondani neki? Én félek, remeg a gyomrom, és inognak a lábaim.

– Csak azt mondd neki, ami a szívedben van. Nem kell előre elgondolni, majd tudni fogod, ott és akkor, de lehet, hogy csak sírni fogsz – vigasztalta a lányt Bálint.

– Látom, nagyon ismersz engem. Szerintem is így lesz, biztosan sírni fogok.

– Ígérem, holnap már oda fogunk érni. Reggel, ahogy felkel a nap, útra kelünk – nyugtatta meg Irina.

– Sajnálom, hogy nem maradtok tovább, de tudom, mennetek kell – szólalt meg szomorúan a bácsi. Másnap reggel a kelő nap első fényénél már siklott a szán a friss havon. Egy újabb reménytelen nap

köszöntött a fáradt utazókra. Niki lelkében egyre nagyobb lánggal lobogott a tűz, mely most elnyomott minden gyöngesség érzését a testében. Már csak egy gondolat éltette, hogy minden perccel egyre közelebb kerülnek az árvaházhoz. Remélte, ma már valóban megérkeznek a hegyekbe, és nem kell még egy éjszakát eltölteniük valahol. Az elmúlt hat év örökké valóságnak tűnt számára, és most újra értékelte múltbéli döntéseit. Nem is értette ebben a pillanatban, hogyan tudott elszakadni gyermekétől. A jelen némileg kárpótolta régi fájdalmait, hiszen megtalálta az igaz szerelmet, szert tett egy nővérré, és egy új barátot ismert meg Irina, az orosz árva lány személyében. Mi lehet ennél több? Már csak Lara hiányzott a boldogságához, és talán egy másik gyermek, akin még segíthet. A szán gyorsan suhant a ruhájuktól megszabadult, kopasz fák alatt, melyről néha-néha hótömeg zúdult a nyakukba. A téli napfény megcsillant a kopár havon, mintegy szikrázva, és ezer színben játszva a szemük előtt. Az út kihalt volt és csendes, más nemigen járt erre mostanság. Mindenki, aki csak tehetett, otthon maradt a jó meleg szobában, ahol halkán ropogott a tűz a kandallóban. A szán lassan haladt fel a hegynek. Messziről néha farkas vonyítását lehetett hallani, ilyenkor kicsit összerezzentek a félelemtől, és Niki még szorosabban ölelte át Bálintot.

A távolból lassan egy ház körvonalai kezdtek kirajzolódni, vagy csak délibáb kápráztatta el szemüket a ködön át. A fények azonban arra engedtek következtetni, hogy közelednek az úti céljuk felé. A ház a hegy tetején magasodott, szinte súrolta az eget magas tornyával, kéménye vidáman eregette a füstjét. Körben hatalmas kökerítés volt felhúzva, melyen keresztül szinte nem lehetett látni semmit a bent folyó tevékenységekről.

Niki egy pillanatra összerezzent, és nem tetszésének adott hangot:

– Itt élnek a gyermekek? Olyan, mint egy börtön! Elzárva mindentől a semmi közepén.

– Elsőre talán nekem is ez jutna eszembe – szolt közbe Irina – De tudomásom szerint nem véletlenül van ez így. Jól ki van találva. Gondold csak át. El vannak zárva mindentől, de a világ rossz dolgaitól is. Csupán azt a tiszta tudást csöpögtetik itt beléjük, amely által egészségesen fejlődhet a kis sebzett lelkük. Jobb így, hidd el, távol a bűntől, a világ minden gonosz pontjától.

– De akkor hogyan tudnak majd érvényesülni a civilizált társadalmi életben, ha fogalmuk sincs róla, mi az? – értetlenkedett a lány.

– Mindent megtanítanak nekik, amire szükségük van a külvilágban, de igyekeznek jó szívű, egészséges lelkületű felnőtteket nevelni belőlük. Nem is kerülhet ide akárki nevelőnek. Szigorúan megvizsgálják a körülményeiket, és amennyiben találnak rajta egy foltot, már nem taníthatnak itt. Volt egy ismerősöm, aki egyszer csak egy kiflit lopott az üzletben, ahol el is kapták. Hiába fizette ki a büntetését, kért bocsánatot, itt nem volt helye. Tudom, elég szigorú a fegyelem e falak között, de ezért van ilyen jó híre messze földön az intézetnek. Nem kell megijedni, a gyermekek önfeledtek, és boldogok, játékosan folyik a nevelésük, tele szeretettel, és mókával, ahogyan arra szükségük van. Azonban már kezdettől fogva azt is megmutatják nekik, milyen jó egy szerető családban felnőni.

– Végre, itt vagyunk! Nem hittem, hogy valaha eljön ez a pillanat! Én félek, nem merek bemenni!

– Ne félj, Niki, mert itt vagyunk veled, nem lesz semmi baj – bátorították kórusban.

– Akkor megnyomom a csengőt! – emelte fel a kezét lassan a lány, miközben a gyomra fel és le liftezett. Úgy izgult, mint amikor anyukája előtt győnta meg bűneit. Ha jól belegondolt, ez is egyfajta vezeklés volt az életében. Az elmúlt hat év eltörlése az életéből.

24. Fejezet: Egymás szívében

A csengetésre hosszú percek múlva egy apró, pápaszemes hölgy csoszogott ki az épületből. A hatalmas fekete vasajtón félrehúzta a látogatók felmérésre szolgáló apró kémlelő reteszt, majd hatalmas szemeivel végigmérte az ajtó előtt várakozó kis csapatot. Külseje arra engedett következtetni, hogy első szavával fölfalja a kalandorokat, ezzel szemben nagyon kedves, nyájas hangon köszöntötte őket, mint aki nagyon örül a régen várt találkozásnak:

– Jó napot kívánok, kedves idegenek! Messziről érkeztek hozzánk, ha jó látom!

– Igen, a barátaim nagyon messziről érkeztek! Engem nem tetszik megismerni? – vette át a szót Irina.

– Irina? Te vagy az édes gyermekem? Szakmai pályafutásom egyik ékes gyöngyszeme. Bocsáss meg, kérlek, hogy elsőre nem ismertelek meg, de tudod, én már öreg vagyok.

– Semmi baj, olyan furcsa érzés ide visszatérni, ahonnan elindultam.

– Mi járatban erre galambom?

– A barátaim hallottak az intézmény messze földön híres voltáról, és szívünkben megérett egy elhatározás. Szeretnének örökbe fogadni gyermeket.

– Ez szép és nemes gondolat! Kerüljenek beljebb, egy csésze, forró tea mellett jobban megy a beszélgetés.

Niki szinte el sem hitte, hogy ilyen szívélyes fogadtatásban van részük. Valahogy gondolataiban másra számított, ahogy általában az árvaházakról hallott. Evelin tanácsára nem fedte fel igazi kilétét, hogy ő Lara édesanyja, hiszen annak idején aláírta a hivatalos örökbeadási okmányt, mely most keresztül húzhatja számításait. Csak remélhette, hogy ez is eltűnt a titok leple alatt az orvos munkássága folytán. Szíve egyre hangosabban vert az izgatottságtól, hogy újra magához ölelheti kislányát. Biztos volt benne, hogy nem fogja felismerni, de lesz idejük bőven megismerni egymást.

Az öreg hölgy egy elegáns szobába vezette őket, ahol kényelmes plüss kárpitú kanapék sorakoztak, és gyönyörű festmények a falon. A padlózat pompás, vörös szőnyeggel volt fedve. Sokkal inkább hasonlított a kép egy elegáns kastélyhoz, ahol magas rangú emberek forgolódnak, mintsem egy szegény árvaházra, egyszerű gyermekek számára. Evelin is kissé idegennek érezte a nagyszerű fényűzésű sugalló szobát, de nem mutatta ki érzéseit, hiszen olyan kedves vendéglátásban volt részük.

– Foglaljanak helyet! Nos, akkor térjünk a tárgyra! Gyermeket szeretnének örökbe fogadni?

– Igen, így van! – felelt Niki.

– Ne haragudjon, hogy megkérdem, de Önök fiatal, egészséges párnak látszanak! Miért döntöttek az örökbefogadás mellett.

– Szent meggyőződésünk, hogy nagyon sok olyan gyermek él a világban, akik szeretetre, családra vágyanak. Elhatároztuk, ahogyan tőlünk telik, segítünk rajtuk.

– Nagyon szép gondolat! Nem túl fiatal még ehhez, hogy ekkora felelősséget a nyakába vegyen? Ne haragudjon a nyers stílusomért, de láttam már karon varjút, és jobb megelőzni a bajt. Tudja, ők nem játék babák, akit, ha megunnak, bedobhatnak a sarokba, érző emberi lények. Gyermek, akik igen sérülékeny állapotban vannak.

– Jól tudom, és boldogan vállalom ezt a felelősséget! Lehet, hogy fiatal vagyok, és talán tapasztalatlan is, de mindenki annyi éves, ahánynak érzi magát. Sosem voltam semmiben ennyire biztos.

– Ez így van! Ismerem őt, tényleg komolyan gondolja! Tudja, nagyon sok benne a szeretet, amelyből én is kaptam, de mindig családra vágytunk. Biztosan lesz saját gyermekünk is, de szívünk mélyén érezzük, hogy ezt kell tennünk – állt kedvese mellé Bálint.

– Látom, komolyan gondolják az elhatározásukat. Sokat nem tehetek ellene, de nem is szeretnék. Egyébként pedig Irina barátai biztosan nagyon kedves emberek. Egyéb különleges kívánság, elképzelés a gyermekről?

Evelin úgy érezte, ismét be kell vetnie ravasz női képességét, hogy megtalálják a sok gyermek között Niki kislányát:

– Kedves barátnőm kislányra vágyik nagyon, olyan öt-hat évesre. Elárulta nekem, hogy a kedvenc neve Lara. Szerintem, gyönyörű név, nem?

– Valóban! Van egy hat éves kislányunk, Lara, aki két éve él velünk. Nagyon zárkózott, nehezen teremt kapcsolatot a többi gyerekkel. Mindig szomorú, sokszor csak néz maga elé, az ételt is úgy diktáljuk belé. Eddig senki sem tudta megfejtetni, miért olyan bánatos a kislány. Nem szeretném megijeszteni, de nem lesz egyszerű a feladat.

– A szeretet csodákra képes, azt mondják – csuklott el Niki hangja. Mintha csak gyermekkori önmagára ismert volna a kislány szomorú lelkében. Talán érezhette, hogy nehezen váltak el egymástól születése pillanatában, és éveken át keserűen élte napjait édesanyja.

Hirtelen fölállt a kényelmes pamlagról, majd az ablakhoz sietett. Kint elkezdett esni a hó, nagy pelyhekkel hullt alá az égből. Néhány gyermek önfeledten játszott az udvaron, hóembert építettek. Niki csak nézett ki az ablakon, szótlanul, gondolataiba mélyedve. Leperegtek előtte az elmúlt évek, a nehéz döntések, melyek most megbocsátásra várnak, és talán éppen karácsonykor begyógyíthatják a régi sebeket. Idén nem is kellett neki szebb ajándék, mint a kislánya, akit csak pár órára ölelhetett magához. Arcán könnycsepp gördült végig, ahogy nagy barna szemével fürkészte a játszadozó gyermekeket. Vajon melyikük lehet Lara?

– Valami baj van, kedves? Olyan zaklatottnak látszik? – kérdezte aggódva az idős hölgy.

– Mi a baj, Niki? – kérdezte Evelin is a lánytól, miközben közelebb lépett hozzá, majd a fülébe súgta, hogy más ne hallja:

– Ne félj, most már itt vagyunk!

– Tudom, csak felelevenedtek bennem a régi emlékek!

– Felejtsd el őket! Mától új életet kezdhetsz a férfival, akit szeretsz, és a kislánnyal. Kell ennél több?

– Igazad van! Nem hagyhatom, hogy a múltbeli dolgok újra és újra felülkerekedjenek bennem.

– Jól van, tudtam, hogy okos lány vagy! Én is itt vagyok veled, és nagyon szeretlek! – simogatta a fejét Evelin.

– Nagyon hálás is vagyok neked mindenért. Nélküled nem sikerült volna. De ennél többet kaptam tőled: az életem adtad vissza hajdanán, és egy igazi testvért és egy barátnőt. Igazi kincs vagy, nem is tudom, hogyan nélkülözhettem ezt ennyi éven át.

– Mindjárt sírok, Niki! Nagyon szívesen tettem! Gyere, keressük meg a kislányodat! – fogta meg a kezét Evelin, majd, mint egy kisgyermeket, elkezdte húzni magával.

– Menjenek csak nyugodtan, látom, már nagyon izgatottak! Mi addig elintézzük az úrral a papírokat – vette át a szót az idős hölgy, aki szintén észrevette Niki nyugtalanságát.

Ahogy haladtak végig az ódon hangulatú folyosókon, valamelyik szoba irányából tiszta énekhang szűrődött ki, ismert karácsonyi dallamok csendültek fel. A két lány óvatosan benyitott az ajtón, mely halk csikorgással jelezte, az érdeklődők érkezését. Lassan bedugták fejüket a résnyire nyitott ajtón, ahol gyerekek álltak sorba, és énekeltek egy régi dalt. Amikor észrevették a két kukucskáló, mosolygó arcot, azonnal abbahagyták az éneklést, mintha elvágták volna, és hangos kacagásban törtek ki:

– Segíthetek, kérem? – érdeklődött egy bájos női hang.

– Mi csak hallgattuk a gyönyörű éneket, annyira szép volt.

– Köszönjük, de nyugodtan be is jöhetnek, szívesen látjuk Önöket.

Niki hosszú kabátját hátulról elkezdte valaki rángatni, így ő nem tudott belépni a helyiségbe, Evelinre viszont szabályosan rátámadtak a csemeték, akik nagy örömmel cipelték be újdonsült barátjukat. A lány nem sokat tehetett a kézenfekvő túlerő ellen.

Niki óvatosan megfordult, majd egy hatalmas, szőrös játékmacival találta szemben magát. Sejtette, hogy nem a plüss állat kelt életre egy karácsonyi csoda által. Hamar előkerült a tulajdonosa is, aki félénk szemekkel lesett ki hatalmas pajzsa mögül. Fülig érő szájjal ránevetett Nikire, majd fölkapta játékát és elszaladt. A saroknál ismét megállt, kilesett, követi-e a lány, majd ismét elbújt.

Nikinek tetszett a kis bújócska, így utánaeredt a kislánynak. Az apró gyermek már nem szaladt, hanem csak állt az ablaknál, kezében szorítva a nagy barna medvét, és szótlanul lesett ki az ablakon, hogyan játszanak kint a gyermekek a hóban.

– Mi a baj édes! Előbb, még olyan jókedved volt! Megbántottalak? – szólította meg kedvesen a kislányt.

– Velem soha nem játszik senki! – sírta el magát a kislány.

– Ha akarod, én játszom veled szívesen. Mit játszunk?

– Nem tudom, bármit! Ugye nem mész el? Nem hagysz itt?

– Nem, dehogy! Itt maradok, ha szeretnéd – óvatosan lehajolt a kislányhoz, és átölelte. Volt köztük egy titokzatos rezgés, amit nem lehetett szavakba önteni.

– Szeretsz engem?

– Igen, kicsim, szeretlek! – mondta kissé zavart hangon Niki, mint akit meglepett a váratlan kérdés.

– Csak úgy mondd! Már annyian mondták nekem, mégis elhagytak!

– Én nem csak úgy mondom! Nagyon aranyos kislány vagy! Hogy hívnak?

– Lara vagyok. Téged hogyan hívnak?

Nikinek hirtelen egy szó sem jött ki a száján, a lába földre gyökerezett. Megtalálta, ő az. Sőt a kislány találta meg őt, ahogyan az csak a mesében létezik.

– Niki vagyok. Nagyon szép neved van! – felelt a lány, miközben le sem vette szemét az apró kislányról, akinek arca régi önmagát idézte. Könnyeivel küszködve újra átölelte a kislányt, el sem akarta engedni. Lara megérezhetett valamit Niki ragaszkodó öleléséből, mert ismét egy meglepő kérdéssel állott elő:

– Leszel az anyukám? – kérdezte a kislány, miközben nagy kék, csodálkozó szemeit Nikire emelte.

– Ha szeretnéd, akkor nagyon boldogan leszek az anyukád! – felelt Niki most már könnyes szemmel.

– Miért sírsz?

– Tudod, ha valaminek örülünk, vagy boldogok vagyunk, vagy bánatosak vagyunk, akkor sokszor sírunk.

– Te sokszor sírsz? – tette fel újabb őszinte kérdését a kislány.

– Most már nem, mert itt vagy velem.

– Haza is viszel magaddal?

– Nagyon szeretném, igen!

– Mondd csak, apukám is lesz? Itt azt tanultam, hogy minden gyermeknek két szülője van, így teljes a család.

– Igen, kis Lara, van apukád is!

– Ő is itt van veled?

– Igen, gyere, keressük meg őt!

Niki kézen fogta a kis Larát, majd elindultak a hosszú folyosón vissza az irodák felé. Menet közben a kislány egymás után tette fel újabb meglepő kérdéseit, melyre Niki boldogan válaszolt. Nyoma sem volt a félnék, csendes kislánynak, akiről az idős hölgy beszélt.

Az egyik ajtó hirtelen kinyílt, majd Evelin jelent meg jó pár gyerek társaságában, akik csüngtek–lógtak rajta, el sem akarták eresztetni.

– Ki veled ez az aranyos kislány? – kérdezte mosolyogva Evelin.

– Ő az én kislányom – felelt halkán Niki.

– Örülök, hogy egymásra találtatok, tényleg! Nagyon aranyosan mutattok így együtt – mondta büszke hangon a lány.

– Téged is szeretnek a gyerekek, ahogy látom – nevetett fel Niki.

– Igen, úgy látszik, tetszem nekik!

– Nem csodálkozom rajta, hiszen mindig mosolyogsz, kedves vagy és barátságos. Nem játszodozol a gondolattal, hogy esetleg te is szeretnél?

– Végül is itt az ideje! Majd megbeszélem a kedvesemmel, de ahogy őt ismerem, biztosan örülni fog neki. Majd együtt játszhatnak a gyermekeink, mit szólsz hozzá?

– Reméltem is, hogy így lesz. Mondtam, még egyszer nem veszítlek el. Mondd csak, Bálint merre van?

– Itt vagyok, elintéztük a papírokat a hölgygel. Ki ez a szép kislány, itt veled?

– Lara vagyok. Te vagy az apukám? – szólalt meg vékony hangon a kislány.

– Igen, kicsim, én vagyok! – kapcsolt hirtelen Bálint, összerakva a mozaikokat.

– Jaj, de jó! – szólalt meg hirtelen Irina a hátuk mögött. – Ne haragudjatok rám, amiért így eltűntem, furcsa volt sétálni az ismerős falak között, emlékeket idézni. Elkészíthetem én az első közös családi fényképet?

– Persze, de van nálad fényképezőgép? – lelkendezett Niki.

– Nálam mindig van. Elfelejtettem mondani, hogy szabadidőmben nagyon sokat fényképezek. Most repül a kismadár!

Niki és Bálint gyöngéden megcsókolta egymást, majd magukhoz ölelték kislányukat. Evelin kedvesen mosolygott a hátuk mögött, miközben arcán egy parányi könnycsepp gördült végig. Szakmai megbízása ezennel véget ért. Nem bánta, mert élete legszebb küldetése volt, és rengeteg barátot is szerzett általa. Egy gondolat suhant még át a fején, miközben nézte a boldog párt. Niki végre megszabadult múltbéli terheitől, és talán újra tud majd boldogan és önfeledten mosolyogni. Ahogy ott állt, egyre inkább barátkozott ő is a gondolattal, hogy milyen boldogság is egy gyermek.

– Óh! Bárcsak sose múlna el ez a pillanat! Boldog Karácsonyt – szíjogta halkan.